SARAH ADDISON ALLEN

GRĂDINA FERMECATĂ

SARAH ADDISON ALLEN

GRĂDINA FERMECATĂ

SARAH ADDISON ALLEN

GRĂDINA FERMECATĂ

Traducere: **MIHNEA COLUMBEANU**

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALLEN, SARAH ADDISON
Grădina fermecată / Sarah Addison Allen ; trad.: Columbeanu Mihnea. - București : Lider, 2008
ISBN 978-973-629-209-5

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: GEORGETA COPEL
Tehnoredactare: MARCELA RADU

Bd. Regina Maria, nr. 98, bloc 119, etaj 5, apt. 14,
O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, București
Tel.: 021.316.32.55; Fax: 031.410.86.48
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

Pentru mama. Te iubesc.

Mulțumiri

Îi mulțumesc tatălui meu pentru aceste gene încăpățânate ale scrisului și pentru povestirile despre bunicul lui, care l-au readus pe Lester la viață. O recunoștință nemărginită minunatelor, magicelor Andrea Cirillo și Kelly Harms. Mulțumiri cât un biscuit mare cu unt lui Shauna Summers, Nita Taublib, Carolyn Mays și Peggy Gordijn. Multă iubire pentru trăsniții Duetters, precum și lui Daphne Atkeson, pentru că m-a încurajat să scriu aceste pagini, după care le-a îmbunătățit. Îi mulțumesc lui Michelle Pittman (de două ori!) și lui Heidi Hensley, care merită adevărate coronițe pentru prietenia lor răbdătoare. Un strigăt special pentru eponima Miss Snark. Și mă înclin în fața lui Dawn Hughes, o coafeză extraordinară, pentru că m-a ajutat să nu greșesc la descrierea salonului de coafură.

PARTEA ÎNTÂI

Privind în trecut

1

În fiecare noapte cu lună nouă, fără excepție, Claire își visa copilăria. Întotdeauna încerca să rămână trează în acele nopți când stelele licăresc și luna nu e decât un corn argintiu, subțire, zâmbind provocator spre lume, la fel cum zâmbeau femeile drăguțe de pe panourile publicitare de odinioară, oferind spre vânzare țigări și cosmeticale. În acele nopți de vară, Claire își îngrijea grădina la lumina lămpilor cu energie solară de la marginea cărării, plivind bălăriile și tunzând florile care se desfac noaptea – vița-de-lună și trâmbița-îngerului, iasomia nocturnă și floarea-de-tutun. Acestea nu făceau parte din moștenirea Waverley de flori comestibile, dar Claire, cu insomniile ei frecvente, adăugase în grădină și flori care să-i prilejuiască o ocupație noaptea, când era atât de stresată, încât frustrarea îi pârlea tivul cămășii de noapte și făcea să-i țâșnească scântei din vârfurile degetelor.

Visul pe care-l avea era mereu același. Drumuri lungi, ca niște șerpi fără coadă. Nopți în care dormea în mașină, când mama ei se întâlnea cu diverși bărbați prin baruri și alte spelunci. Felul

cum ținea de șase în timp ce maică-sa fura șampon, deodorant, ruj și, uneori, câte o acadea pentru Claire, de prin magazinele Shop-and-Go din Midwest. Și apoi, chiar înainte de a se trezi, își visa sora, pe Sydney, mereu învăluită într-un halou de lumină. Lorelei o ținea pe Sydney în brațe și alerga spre casa Waverley din Bascom, iar singurul motiv pentru care Claire putea merge cu ele era acela că se ținea strâns de piciorul mamei sale și nu voia să-i dea drumul nici în ruptul capului.

În dimineața aceea, când Claire se trezi din somn în grădina din spatele casei, simți în gură gustul regretului. Încruntându-se, îl scuipă. Îi părea rău pentru felul cum se purtase cu sora ei, în copilărie. Dar cei șase ani de viață ai lui Claire dinainte de apariția lui Sydney fuseseră marcați de teama constantă de a nu fi prinse, de a nu păți ceva, de a nu avea destule alimente, benzină sau haine groase pentru iarnă. Mama ei o scotea mereu la capăt, dar de fiecare dată numai în ultima clipă. Până la urmă, nu fuseseră prinse niciodată, iar Claire nu pățise nimic, iar când schimbarea culorii frunzelor anunța că se apropia frigul, mama ei scotea la iveală, ca prin farmec, mănuși albastre cu fulgi albi de zăpadă pe ele, lenjerie groasă, roz, pe care s-o poarte pe sub blugi, și un fes cu pompon care se bălăngănea. Viața aceea trăită pe fugă fusese destul de potrivită pentru Claire, dar Lorelei considera în mod clar că Sydney merita mai mult decât atât, că Sydney merita o naștere cu rădăcinile

bine înfipte în pământ. Iar copilul mic şi speriat din sufletul lui Claire n-o putuse ierta pentru acest lucru.

Luând de jos foarfeca de grădină şi săpăliga, se ridică în picioare cu mişcări ţepene şi porni, prin ceaţa care se înteţea, spre hambar. Dintr-odată, se opri. Se întoarse şi privi în jur. Grădina era tăcută şi umedă, iar mărul cel temperamental din fundul curţii fremăta uşor, ca şi cum ar fi visat. Generaţii de-a rândul din familia Waverley îngrijiseră acea grădină. Istoria lor era impregnată în sol, dar tot acolo li se afla şi viitorul. Ceva avea să se întâmple, ceva ce grădina încă nu era pregătită să-i spună. Trebuia să fie cu ochii-n patru.

Se duse la hambar şi şterse cu grijă roua de pe uneltele vechi, agăţându-le la locurile lor, pe perete. Apoi închise şi încuie poarta masivă dinspre grădină, după care traversă aleea din spatele ostentativei case în stil Queen Anne pe care o moştenise de la bunica ei.

Intră în casă prin spate, oprindu-se în sera care fusese transformată într-o cameră pentru uscatul şi curăţatul florilor şi al plantelor medicinale. Mirosea puternic a levănţică şi a mentă ca şi cum ar fi intrat într-o amintire de Crăciun care nu-i aparţinea ei. Îşi trase peste cap cămaşa de noapte albă şi murdară, o făcu ghemotoc şi intră goală în casă. Urma să aibă o zi grea. Seara urma să asigure cateringul la un dineu, şi era ultima zi de marţi din

luna mai, aşa că mai trebuia să şi livreze transportul de la sfârşitul fiecărei luni – de liliac, mentă, jeleu de trandafiri, călţunaşi şi arpagic – la piaţa agroalimentară şi la băcănia de delicatese din scuar, pe unde-şi făceau veacul, după cursuri, studenţii de la Colegiul Orion.

În timp ce se pieptăna, se auzi o bătaie la uşă. Coborî la parter, într-o rochie albă tricotată, încă desculţă. Când deschise uşa, zâmbi la vederea bătrânei care stătea pe verandă.

Evanelle Franklin avea şaptezeci şi nouă de ani, arăta de o sută douăzeci şi totuşi reuşea să parcurgă o milă în jurul pistei de atletism de la Orion, de cinci ori pe săptămână. Evanelle îi era rudă îndepărtată, verişoară de gradul doi sau trei, şi rămăsese singura Waverley, în afară de ea, care mai locuia în Bascom. Claire era irezistibil atrasă de ea, având nevoie să simtă o legătură cu familia, după ce, la optsprezece ani, Sydney plecase, iar bunica lor murise în acelaşi an.

Când Claire era mică, Evanelle trecea pe la ea ca să-i dea câte un leucoplast cu câteva ore înainte de a-şi juli genunchiul, bani, pentru ea şi Sydney, cu câteva zile înainte de sosirea maşinii cu îngheţată, şi o lanternă pe care să şi-o pună sub pernă cu două săptămâni înainte ca trăsnetul să lovească un copac de pe strada ei, doborându-l peste firele electrice, şi ca întregul cartier să rămână fără lumină toată noaptea. Când Evanelle îţi aducea ceva, de obicei urma, mai devreme sau mai târziu,

să ai nevoie de acel obiect, deşi culcuşul pentru pisica pe care i-o dăruise lui Claire, cu cinci ani în urmă, încă nu-şi dezvăluise utilitatea. Majoritatea oamenilor din oraş o tratau pe Evanelle cu bunătate, dar şi cu amuzament, şi nici chiar ea nu se lua pe sine însăşi prea în serios. Dar Claire ştia că întotdeauna exista şi altceva dincolo de cadourile ciudate pe care le aducea Evanelle.

– Ei, da' ce aspect italic ai, cu părul ăsta negru şi rochia ca a Sophiei Loren. Ar trebui să-ţi pună poza pe etichetele sticlelor cu untdelemn de măsline, comentă Evanelle.

Era îmbrăcată cu treningul ei de velur verde, iar pe umăr avea agăţată o geantă destul de mare, plină cu monede, timbre, timere pentru fiert ouă, săpun – şi fel de fel de alte lucruri pe care considera că ar fi putut avea motive să le dea cuiva, la un moment dat.

– Tocmai mă pregăteam să fac o cafea, spuse Claire, făcând un pas înapoi. Intră.

– Sper să nu te deranjez, răspunse Evanelle, intrând, după care o urmă până în bucătărie, unde se aşeză la masă, în timp ce Claire făcea cafeaua. Ştii ce urăsc cel mai mult?

Claire îi aruncă o privire peste umăr, în timp ce aburii cu aromă de cafea se răspândeau prin toată bucătăria.

– Ce urăşti?

– Urăsc vara.

Claire râse. Îi plăcea compania lui Evanelle. Ani de zile încercase s-o convingă pe bătrână să se mute în casa Waverley, astfel încât să poată avea grijă de ea şi să nu mai aibă senzaţia că pereţii se dădeau la o parte din calea ei în timp ce mergea, făcând coridoarele să pară mai lungi şi camerele mai mari.

– De ce Dumnezeu să urăşti vara? Vara e minunată. Aer curat, ferestre deschise, roşii culese şi mâncate cât încă mai păstrează căldura soarelui…

– Urăsc vara fiindcă cei mai mulţi studenţi pleacă din oraş, aşa că nu prea mai are cine să alerge şi nu sunt funduri bărbăteşti sexy la care să mă uit când îmi fac marşul pe pistă.

– Eşti o bătrână fără pic de ruşine, Evanelle.

– Ziceam şi eu, atâta tot…

– Poftim, îi puse Claire o ceaşcă de cafea în faţă, pe masa de bucătărie.

Evanelle se uită în ceaşcă:

– N-ai pus nimic în ea, da?

– Ştii bine că n-am pus.

– Fiindcă ăştia din ramura ta a familiei mereu vor să pună câte ceva în toate. Frunze de dafin în pâine, scorţişoară în cafea… Mie-mi plac lucrurile simple şi naturale. Ceea ce-mi aminteşte că ţi-am adus ceva.

Îşi luă geanta şi scoase din ea o brichetă Bic galbenă.

– Îți mulțumesc, Evanelle, răspunse Claire, în timp ce lua bricheta și o vâra în buzunar. Sunt sigură c-o să-mi fie de mare folos.

– Sau poate n-o să-ți fie. Știam doar că trebuia să ți-o dau ție, atâta tot.

Evanelle, care și-ar fi înfipt oricând în dulciuri toți cei douăzeci și opt de dinți, falși până la ultimul, își luă cafeaua și se uită spre platoul de prăjituri acoperit, pus pe masa de lucru cu placă de oțel inoxidabil.

– Ce-ai pregătit acolo?

– Prăjitură albă-ca-zăpada. Am amestecat în aluat și petale de violete. Și am confiat câteva violete, ca să le pun deasupra. E pentru un dineu căruia-i fac cateringul diseară, răspunse Claire, luând de alături un platou Tupperware. În schimb, prăjitura asta am făcut-o pentru tine. Îți dau cuvântul meu că n-am pus în ea nicio ciudățenie.

– Ești cea mai dulce fată din lume. Când ai de gând să te măriți? După ce eu o să mă duc, cine-o să mai aibă grijă de tine?

– Nu te duci nicăieri. Iar casa asta ar fi o locuință ideală pentru o domnișoară bătrână. Aici am să îmbătrânesc, iar copiii din vecini mă vor supăra încercând să se cațăre în mărul din spate, și am să-i alung cu mătura. Și voi avea o mulțime de pisici. Probabil că de-asta mi-ai și dăruit culcușul ăla pentru pisici.

Evanelle clătină din cap.

– Problema ta este rutina. Îți place prea mult rutina în care trăiești. Pe-asta, de la bunica ta ai moștenit-o. Ești prea atașată de locul ăsta, exact ca ea.

Claire zâmbi, căci îi plăcea să fie comparată cu bunica ei. Nu avusese idee despre securitatea de a avea un nume, până când mama ei o adusese aici, în casa asta unde locuia bunica. Se aflau în Bascom de vreo trei săptămâni, Sydney abia se născuse, iar Claire ședea afară, sub copacul din fața casei, în timp ce locuitorii orașului veneau să le vadă pe Lorelei și pe fetița ei nou-născută. Claire nu era la fel de nouă, așa că nu se aștepta ca vreunul dintre ei să fie curios s-o vadă și pe ea. După vizită, un cuplu ieșise din casă, privind-o pe Claire cum construia liniștită o cabană de bârne, din bețigașe.

– E o Waverley în toată regula spusese femeia. Stă închisă în lumea ei.

Claire nu răspunsese, nici măcar nu ridicase privirea, dar se agățase de iarbă înainte ca trupul ei să se ridice la suprafață. *Era o Waverley.* Nu spusese nimănui, niciunui suflet de om, de teamă că i-ar fi putut lua cineva fericirea, dar din ziua aceea avea să se țină zilnic după bunica ei, în grădină, studiind-o, vrând să fie ca ea, dorind să facă toate lucrurile pe care le făcea un adevărat Waverley, pentru a dovedi că, deși nu se născuse acolo, *și ea era o Waverley.*

– Trebuie să împachetez câteva cutii cu jeleu și oțet, ca să le livrez, îi spuse ea lui Evanelle.

Dacă aştepţi aici câteva minute, am să te duc cu maşina până acasă.

– La Fred le duci? se interesă Evanelle.

– Da.

– Atunci, am să vin şi eu cu tine. Am nevoie de o Coca-Cola. Şi de nişte Goo Goo Clusters. Şi poate am să cumpăr şi nişte pătlăgele. Mi-ai făcut poftă de tomate.

În timp ce Evanelle dezbătea calităţile tomatelor galbene în defavoarea celor roşii, Claire luă din cămară patru cutii din carton ondulat şi împachetă în ele borcanele de jeleu şi sticlele de oţet. Când termină, Evanelle o urmă afară, spre mica ei furgonetă albă, pe al cărui perete lateral scria *Waverley's Catering*.

Evanelle se aşeză pe locul din dreapta, în timp ce Claire îşi punea cutiile în spate, pentru ca apoi să-i dea lui Evanelle containerul cu prăjitura albă-ca-zăpada şi o pungă de hârtie maronie.

– Asta ce-i? întrebă Evanelle, privind în pungă, pe când Claire se aşeza la volan.

– O comandă specială.

– E pentru Fred, decretă Evanelle, cu un aer cunoscător.

– Crezi c-o să mai facă vreodată afaceri cu mine, dacă ţi-aş spune asta?

– Pentru Fred e.

– N-am zis aşa ceva.

– E pentru Fred.

– Nu cred că te-am auzit. Pentru cine e?

Evanelle pufni.

– Hai că iar faci pe deşteapta.

Râzând, Claire scoase maşina de pe alee.

Afacerile mergeau bine, fiindcă toţi localnicii ştiau că mâncărurile preparate din florile care creşteau în jurul mărului din grădina Waverley îi puteau afecta în cele mai curioase moduri pe cei ce le consumau. Biscuiţii cu jeleu de liliac, fursecurile cu ceai de levănţică şi prăjiturile de ceai făcute cu maioneză de condurul-doamnei, pe care le comanda organizaţia Ladies Aid pentru reuniunile sale, o dată pe lună, le confereau membrelor acesteia capacitatea de a păstra secrete. Bobocii de păpădie fripţi, pe orez cu petale de crăiţe, mugurii de dovleac umpluţi şi supa de trandafiri garantau că musafirii vor observa numai frumuseţea casei, nu şi defectele. Pâinea prăjită unsă cu unt de isop, acadelele din anghelină şi tartele cu panseluţe confiate îi făceau pe copii să manifeste mai multă consideraţie. Cei care beau vinul de caprifoi, servit în ziua de 4 iulie, căpătau abilitatea de a vedea pe întuneric. Aroma de nucă a sosului făcut din bulbi de iacintă prilejuia melancolie şi gânduri îndreptate spre trecut, iar salatele cu cicoare şi mentă te făceau să crezi că urma să se întâmple ceva minunat – indiferent dacă acest lucru era adevărat sau nu.

Cina unde Claire făcea cateringul în seara aceea era oferită de Anna Chapel, şefa catedrei de arte plastice de la Colegiul Orion, care la sfârşitul

fiecărui trimestru de primăvară dădea câte un dineu pentru tot departamentul ei. Claire aproviziona de cinci ani aceste petreceri ale ei. Era o publicitate eficientă, ca numele ei să circule printre universitari, fiindcă aceştia nu se aşteptau decât la specialităţi alese, cu o contribuţie originală. Oamenii din oraş, care-şi trăiseră toată viaţa acolo, o solicitau pentru mese cu agendă specifică – să destăinuiască nişte lucruri care le apăsau conştiinţa, asigurându-se că invitaţii n-aveau să le spună mai departe, să obţină o avansare sau să refacă o prietenie în pericol.

Mai întâi, Claire duse jeleul şi oţetul la piaţa agroalimentară de pe marginea şoselei, unde închiriase un spaţiu pe rafturile unei tarabe, apoi merse în oraş şi-şi parcă maşina în faţa Fred's Gourmet Gracery, fosta Fred's Foods, cum i se spusese vreme de două generaţii, înainte ca universitarii pretenţioşi şi turiştii snobi să înceapă şi ei să-şi facă acolo cumpărăturile.

Împreună cu Evanelle, intră în piaţa cu podele din lemn de esenţă tare, care scârţâiau. Evanelle se îndreptă spre raionul de roşii, în timp ce Claire porni către biroul din spate al băcăniei lui Fred.

Bătu în uşă o dată, apoi o deschise.

– Bună, Fred.

Aşezat la vechiul birou al tatălui său, Fred avea în faţa lui nişte referate, dar judecând după graba cu care sări în picioare când Claire deschise uşa, se părea că mintea-i stătea la altele.

– Claire, ce bine-mi pare că te văd!

– Ți-am adus cutiile alea două pe care mi le-ai comandat.

– Bun, bun!

Fred își înhăță blazerul alb pus pe spătarul scaunului și și-l trase peste cămașa neagră, cu mânecă scurtă, după care ieși împreună cu ea și o ajută să aducă înăuntru cutiile din furgon.

– Ai, ăă, ai adus și cealaltă chestie despre care am vorbit? întrebă el, în timp ce mergeau spre depozit.

Cu un zâmbet ușor, Claire ieși din nou. Reveni în mai puțin de un minut, pentru a-i da punga de hârtie în care se afla o sticlă cu vin de mușcate.

Fred o luă, arătând cam stânjenit, după care îi înmână un plic cu un cec înăuntru. Gestul lui era complet inofensiv, fiindcă întotdeauna îi plătea cu câte un cec când îi aducea jeleul și oțetul, dar acesta acoperea o sumă de zece ori mai mare decât cele obișnuite. Iar plicul avea o culoare mai luminoasă, ca și cum ar fi fost plin cu licurici, la fel de strălucitori ca speranțele lui.

– Îți mulțumesc, Fred. Ne vedem luna viitoare.

– Așa, așa. Pa, Claire.

Fred Walker o privi pe Claire cum aștepta lângă ușă ca Evanelle să plătească la casă. Claire era o femeie drăguță, brunetă, cu ochi negri și ten măsliniu. Nu semăna deloc cu mama ei, pe care Fred o cunoscuse în școală, dar în fond nici Sydney

nu semăna cu ea. Se vedea clar că-şi moşteniseră taţii – cine-or mai fi fost şi aceia. Oamenii se purtau politicos cu Claire, dar o considerau cam ciudată şi niciodată n-o opreau pe stradă pentru a conversa despre vreme, despre noua şosea interstatală sau despre cât de dulci erau fragii din recolta de anul ăsta. Era o Waverley, iar membrii acestei familii formau o adunătură stanie, fiecare în felul său propriu. Mama lui Claire fusese o femeie cu probleme, care-şi lăsase fetele în grija bunicii lor, după care, câţiva ani mai târziu, murise într-un carambolaj rutier din Chattanooga. Bunica ei rareori ieşea din casă, iar verişoara ei îndepărtată, Evanelle, le dădea mereu oamenilor daruri bizare. Dar aşa erau toţi cei din neamul Waverley. La fel cum cei din familia Runion erau nişte palavragii, cei din neamul Plemmons erau schimbători, iar bărbaţii din familia Hopkins se însurau mereu cu femei mai în vârstă decât ei. Claire însă întreţinea bine casa Waverley, care era una dintre cele mai vechi clădiri locuite ale regiunii, iar turiştilor le plăcea să treacă prin faţa ei cu maşina, ceea ce prindea bine oraşului. Şi, lucrul cel mai important, Claire era oricând prezentă când cineva din oraş avea nevoie de soluţia câte unei probleme care nu putea fi rezolvată decât cu ajutorul florilor ce creşteau în jurul acelui măr din grădina din spatele casei Waverley. Ea era cea dintâi, în trei generaţii, care împărtăşea deschis acest har deosebit. Iar asta o făcea să fie acceptată de ceilalţi.

Evanelle se apropie de Claire şi ieşiră împreună.

Strângând la piept punga în care avea sticla, Fred reveni în biroul lui.

Îşi scoase blazerul şi se aşeză la loc, privind din nou mica fotografie înrămată a unui bărbat chipeş, îmbrăcat în smoking. Fusese făcută când Fred împlinise cincizeci de ani, la petrecerea de ziua lui, cu vreo câţiva ani în urmă.

Fred şi partenerul lui, James, erau împreună de peste treizeci de ani, iar dacă oamenii ar fi aflat adevărata natură a relaţiei lor, oricum n-ar mai fi contat, după atâta timp. Dar, în ultima vreme, el şi James se cam îndepărtaseră, şi micii germeni de nelinişte începeau să prindă rădăcini. De câteva luni, James îşi petrecea câteva nopţi pe săptămână în Hickory, unde lucra, spunând că treburile îl reţineau până târziu, şi n-ar mai fi avut niciun rost să se trambaleze înapoi în Bascom. Astfel încât Fred rămânea mult prea des singur acasă, neştiind cum să-şi ocupe timpul. James era cel care spunea: „Tu ştii să faci nişte crochete delicioase, ia hai să mâncăm vreo câteva la cină, în seara asta!" sau: „Se dă la televizor un film pe care aş vrea să-l vedem." James avea întotdeauna dreptate şi, în absenţa lui, Fred ajungea să se îndoiască de toate fleacurile. Ce să mănânce la cină? Să ducă seara la curăţat hainele care se murdăriseră sau să aştepte până dimineaţa?

Toată viața, Fred auzise fel de fel de lucruri despre vinul de mușcate din grădina Waverley. Îi prilejuia celui ce-l bea o reîntoarcere la starea de fericire, amintindu-i momentele plăcute, iar Fred voia să trăiască din nou toate părțile bune ale relației lui cu James. Claire nu făcea decât o singură sticlă pe an, și era a naibii de scumpă, dar avea efect sigur, fiindcă cei din familia Waverley, oricât de orbi ar fi fost față de propriul lor stil de viață, se pricepeau nespus de bine să ajute alți oameni să-și regăsească vederea.

Întinse mâna spre telefon și formă numărul lui James de la serviciu. Trebuia să-l întrebe ce dorea să-i pregătească de mâncare pentru cină.

Și oare ce soiuri de carne se serveau alături de vinul magic?

Claire ajunse acasă la Anna Chapel spre sfârșitul după-amiezii. Anna locuia într-o fundătură de lângă Colegiul Orion, unde nu se putea ajunge decât trecând prin campus. Cartierul fusese construit pentru profesorii de la colegiu, iar casele clădite în același timp cu campusul, în urmă cu o sută de ani. Intenția era aceea de a menține comunitatea universitară cât mai izolată posibil. O mișcare înțeleaptă, ținând seama de opoziția din acea perioadă față de un colegiu pentru femei. Azi, rectorul încă mai locuia acolo, iar câțiva profesori, inclusiv Anna, ocupau casele inițiale. Dar acum cartierul era dominat de familii tinere care nu aveau

nicio legătură cu colegiul. Pur şi simplu, le plăceau discreţia şi siguranţa zonei.

– Claire, bine ai venit, o întâmpină Anna, când deschise uşa din faţă şi o văzu pe Claire în prag, cu un răcitor plin de lucruri care trebuiau să stea permanent la rece; se dădu la o parte, făcându-i loc să intre. Ştii drumul. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulţumesc. Mă descurc, răspunse Claire, deşi sfârşitul primăverii şi vara însemnau pentru ea cea mai ocupată perioadă a anului, şi tocmai atunci avea parte cel mai puţin de ajutor. De obicei, pe parcursul anului şcolar, angaja studente în anul întâi la artă culinară. În fond, nu erau din Bascom şi singurele întrebări puse de ele se refereau la gătit. Învăţase pe pielea ei că era mai bine să nu angajeze pe nimeni din partea locului, dacă putea evita o asemenea soluţie. Majoritatea se aşteptau să înveţe şi nişte vrăji sau, cel puţin, să ajungă la mărul din spatele casei, în speranţa de a afla dacă era adevărată legenda locală – şi anume, că merele le spuneau care avea să fie cel mai important eveniment din viaţa lor.

Claire se duse la bucătărie, puse lucrurile din răcitor în frigider, apoi deschise uşa din spate şi le aduse înăuntru şi pe celelalte. În curând, bucătăria stil fermă se umplu de aburi calzi şi arome rare care, nu peste mult, ajunseră să se răspândească prin toată casa, întâmpinându-i pe oaspeţii Annei ca un sărut matern pe obraz, la întoarcerea acasă.

Anna voia întotdeauna să-şi folosească vesela ei proprie – de ceramică, masivă, pe care ea însăşi o confecţionase – astfel încât Claire aranjă salata pe salatiere, mai întâi, şi fu gata s-o servească în momentul când Anna îi spuse că toată lumea se aşezase la masă.

În seara aceea, aveau salată, supă de yucca, pulpă de porc umplută cu călţunaşi şi arpagic, brânză de capră, şerbet de lămâie cu verbină între feluri, iar la desert, prăjitura albă-ca-zăpada cu violete. Claire era tot timpul ocupată, supraveghind recipientele puse pe aragaz, aranjând mâncărurile pe farfurii, servind şi, apoi, luând cu mişcări agile şi discrete farfuriile goale, când musafirii terminau câte un fel de mâncare. Era o masă la fel de oficială ca toate celelalte unde servise, dar aceştia erau profesori de arte plastice cu soţiile sau viceversa – persoane inteligente şi dezinvolte, care-şi turnau singure vinul şi apa în pahare şi apreciau just creativitatea unei mese. Când trebuia să lucreze singură, nu se concentra asupra oamenilor, ci numai pe ceea ce avea de făcut – un lucru deosebit de extenuant în seara aceea, dat fiind că în noaptea trecută dormise pe pământul tare din grădină. Dar totul avea şi o latură pozitivă. Niciodată nu se pricepuse să comunice cu oamenii.

Totuşi, era conştientă de *el*. Şedea la două locuri distanţă de Anna, care ocupa scaunul din capul mesei. Toţi ceilalţi se uitau la mâncărurile care erau aduse în cameră şi puse în faţa lor, numai

el o privea pe ea. Părul negru îi ajungea aproape până la umeri, avea brațele și degetele lungi, și buzele mai pline decât văzuse vreodată la un bărbat. Era... prevestitor de rele.

În timp ce servea desertul, simți o stare aproape de anticipare, pe măsură ce se apropia momentul de a-i pune farfuria în față. Nu era sigură dacă anticiparea era a lui sau a ei.

– Ne-am cunoscut? o întrebă el, când, în sfârșit, ajunse și în dreptul lui.

Avea un zâmbet atât de frumos și deschis, încât Claire fu cât pe ce să-i zâmbească la rândul ei. Îi puse farfuria în față, cu felia de prăjitură perfectă, peste care violetele confiate se revărsau ca niște nestemate prinse în chiciură. „Uită-te la mine!", părea să țipe – dar ochii lui rămâneau ațintiți spre fața ei.

– N-aș crede, răspunse ea.

– Ți-o prezint pe Claire Waverley, de la catering, interveni Anna, înveselită de vin și roșie în obraji. O angajez pentru fiecare întrunire a departamentului. Claire, el e Tyler Hughes – ăsta-i primul an în care lucrează la noi.

Claire dădu din cap, simțindu-se extrem de stingherită să constate că toți ochii se îndreptaseră spre ea.

– Waverley..., repetă Tyler, îngândurat.

Degetele lui lungi îi înconjurară ușor brațul, tocmai când Claire se pregătea să plece, nelăsând-o să se clintească din loc.

– Desigur! continuă el, izbucnind în râs. Ești vecina mea! Eu locuiesc alături. Pe Pendland Street, nu? Stai în casa aia mare Queen Anne?

Claire era atât de surprinsă că o atinsese, încât nu putu decât să dea smucit din cap.

Ca și cum ar fi fost conștient că devenise rigidă sau de fiorul slab care-i străbătu pielea, Tyler îi dădu drumul imediat.

– Tocmai am cumpărat casa aia albastră, de alături, spuse el. Acum câteva săptămâni m-am mutat.

Claire nu făcea decât să-l privească.

– Ei, mă bucur că te cunosc în sfârșit, urmă Tyler.

Dând din cap încă o dată, Claire ieși din sufragerie. Își spălă lucrurile și le împachetă, lăsând în frigider, pentru Anna, tot ce mai rămăsese din salată și prăjitură. Devenise prost dispusă și distrată, și nu știa de ce. Dar, în timp ce lucra, își tot trecea degetele, inconștient, peste braț, în locul unde o atinsese Tyler, ca și cum ar fi încercat să-și scuture ceva de pe piele.

Înainte de a apuca să ducă ultima cutie afară, la mașină, în bucătărie intră Anna. Ridică în slăvi mâncărurile, lăudând-o pe Claire că făcuse o treabă atât de bună; era fie prea băută, fie prea politicoasă, ca să menționeze atitudinea ei deplasată față de unul dintre invitați.

Claire zâmbi și luă cecul din mâna ei. Îi spuse la revedere, luă ultima cutie și ieși pe ușa din dos.

Încet, parcurse aleea scurtă, până la maşină. Oboseala îi îngreuna trupul, ca nisipul adunat pe fundul unui sac, şi mergea cu paşi rari. Dar era o noapte frumoasă, cu aerul cald şi uscat, aşa că se hotărî să se culce lăsând ferestrele de la dormitor deschise.

Când ajunse pe trotuar, simţi o rafală de vânt ciudată. Întorcându-se, văzu o siluetă care stătea sub stejarul din faţa casei. Nu-i putea distinge clar trăsăturile, însă de jur împrejur licăreau mici puncte de lumină violacee, ca nişte descărcări electrice.

Tyler se desprinse de copac, iar Claire putu simţi cum o privea. Se întoarse şi făcu un pas spre furgonetă.

– Aşteaptă! îi strigă el.

Ar fi trebuit să-şi vadă de drum; în schimb, se întoarse iar spre el.

– Ai un foc? o întrebă.

Claire închise ochii. I-ar fi fost mult mai uşor să dea vina pe Evanelle, dacă bătrâna ar fi ştiut cu adevărat ce făcea.

Puse cutia jos şi, vârând mâna în buzunarul rochiei, scoase bricheta Bic galbenă pe care Evanelle i-o dăduse în aceeaşi zi. La *asta* îi fusese sortit s-o folosească?

În timp ce pornea spre el, întinzându-i bricheta, avu senzaţia că din spate o împingea un val, purtând-o cu forţa spre apa cea mai adâncă. Se opri la câţiva paşi depărtare, încercând pe cât

posibil să păstreze distanța, și-și înfipse bine călcâiele în asfalt, pentru a se opune forței care încerca s-o apropie cât mai mult de el.

Tyler zâmbea cu un aer relaxat și interesat. Avea între buze o țigară neaprinsă pe care și-o scoase din gură.

– Fumezi?

– Nu, răspunse ea.

Continua să țină bricheta în mâna întinsă spre el. Tyler n-o luă.

– Nici eu n-ar trebui să fumez, știu. Am redus la două pe zi. Nu mai e un obicei social.

Cum ea nu-i răspunse, Tyler își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Te-am văzut prin zonă. Ai o curte splendidă. Într-a mea, am tuns iarba pentru prima oară abia acum vreo două zile... Nu ești prea vorbăreață, nu-i așa? Sau am făcut ceva care să revolte deja vecinii? Am ieșit la vreun moment dat în curte, numai în chiloți?

Claire tresări. Se simțea atât de protejată în casa ei, încât adeseori uita că mai avea și vecini – vecini care puteau, de la etajele caselor lor, să privească în sera ei, unde-și scosese cămașa de noapte în acea dimineață.

– A fost o cină delicioasă, continuă Tyler, încercând s-o atragă într-o conversație.

– Mulțumesc.

– Poate-o să ne mai vedem?

Inima ei o luă la goană. Nu avea nevoie de nimic altceva pe lângă ceea ce avea deja. În momentul când lăsa pe altcineva să intre în viața ei, urma să sufere. Simplu ca bună ziua. O avea pe Evanelle, casa şi firma. De mai mult nu avea nevoie.

– Păstrează bricheta, îi spuse ea, oferindu-i-o, după care se întoarse şi plecă.

Când trase maşina pe aleea casei, Claire opri lângă curtea din față, în loc să ocolească până în spate. Pe treapta de sus a verandei stătea aşezată o femeie.

Coborî de la volan, lăsând farurile aprinse şi portiera deschisă. Traversă în grabă curtea, cu toată oboseala dinainte alungată de spaimă.

– Evanelle, ce s-a întâmplat?

Evanelle se ridică în picioare cu mişcări țepene, arătând firavă şi spectrală în lumina farurilor. Ținea în brațe două pachete de aşternuturi noi şi o cutie de Pop-Tarts cu fragi.

– N-am putut adormi. Trebuia să-ți aduc astea. Poftim, ia-le şi lasă-mă să mă duc la culcare.

Claire urcă repede treptele şi-i luă lucrurile din mâini, apoi o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– De cât timp mă aştepți?

– Cam de-o oră. Eram deja în pat, când m-a izbit. Aveai nevoie de cearşafuri curate şi de Pop-Tarts.

– De ce nu m-ai sunat pe mobil? Aş fi putut trece să le iau de la tine de-acasă.

– Nu aşa merge... Nici eu nu ştiu de ce.

– Atunci, măcar rămâi aici peste noapte. Am să-ți încălzesc nişte lapte cu zahăr.

– Nu, răspunse scurt Evanelle, vreau să mă duc acasă.

După ce Tyler îi stârnise toate acele sentimente, Claire simțea nevoia să lupte şi mai mult pentru lucrurile pe care le avea, singurele pe care le dorea în inima ei.

– Poate că aceste cearşafuri înseamnă că trebuie să-ți fac patul, spuse ea cu speranță, încercând s-o îndrume pe Evanelle spre uşă. Rămâi cu mine. Te rog.

– Nu! Nu pentru mine sunt! Nu ştiu care e scopul lor. Niciodată nu ştiu la ce vor folosi! replică Evanelle, ridicând tot mai mult tonul.

Apoi trase aer adânc în piept şi spuse în şoaptă:

– Vreau doar să mă duc acasă...

Dispreţuindu-se pe sine însăşi pentru că avea atâta nevoie de ea, Claire o bătu uşurel pe braț, asigurând-o:

– E-n regulă, am să te duc eu acasă...

Puse cearşafurile şi cutia cu Pop-Tarts pe balansoarul de răchită de lângă uşa din faţă.

– Haide, iubito, o chemă ea, conducând-o pe bătrâna somnoroasă în jos pe trepte, spre maşină.

*

Când Tyler Hughes ajunse acasă, ferestrele lui Claire erau întunecate. Îşi parcă jeepul pe stradă şi coborî, dar imediat se opri pe aleea din fața casei. Încă nu voia să intre.

Se răsuci în loc, la auzul paşilor unui cățel pe trotuar. Nu peste mult timp, un terrier negru, mic trecu grăbit pe lângă el, încercând să prindă un fluture de noapte care zbura de la un felinar stradal la altul.

Tyler aşteptă să vadă ce urma.

Într-adevăr, imediat apăru şi stăpâna câinelui, doamna Kranowski, o bătrână uscățivă, cu o coafură care arăta ca o îngheţată de vanilie pe băț. Alerga după terrier, strigând:

– Edward! Edward! Înapoi la mama! Edward! Treci imediat aici!

– Aveți nevoie de ajutor, doamnă Kranowski? întrebă Tyler, în timp ce femeia trecea pe lângă el.

– Nu, mulțumesc, Tyler, răspunse ea, făcându-se nevăzută în lungul străzii.

Acel spectacol propriu cartierului, după cum descoperise rapid Tyler, avea loc de cel puțin patru ori pe zi.

Ei, ce plăcut era să ai parte de o rutină zilnică! Tyler putea să aprecieze acest lucru mai bine decât majoritatea oamenilor. În vara aceea, urma să predea nişte cursuri, dar între trimestrul de primăvară şi cel estival era o vacanță de două săptămâni, şi întotdeauna începea să se agite când nu avea un program regulat. Organizarea nu se

numărase niciodată printre punctele lui forte, deşi îl linişţea foarte mult. Uneori, se întreba dacă avea din naştere această înclinaţie sau o deprinsese pe parcurs. Părinţii lui erau ceramişti şi-i încurajaseră latura artistică. Abia la începutul şcolii elementare îşi dăduse seama că nu era bine să deseneze pe pereţi. Ce mai *uşurare* cunoscuse atunci! Şcoala îi oferea o structură, o direcţie, nişte reguli clare. În vacanţele de vară uita să mănânce, fiindcă-şi petrecea timpul, ore întregi, desenând şi visând, fără ca părinţii lui să-l supravegheze în niciun fel. Le plăcuse mult această calitate a lui. Avusese o copilărie fericită, dar în care ambiţia făcea parte, alături de Ronald Reagan, dintre subiectele tabu. Întotdeauna presupusese că, asemenea părinţilor lui, putea să-şi câştige existenţa din artă – una modestă – şi să fie mulţumit cu asta. Dar şcoala îi plăcuse destul de mult, colegiul îi plăcuse şi mai mult, şi nu avea niciun motiv să-l părăsească.

Aşa că se hotărâse să se facă profesor.

Părinţii lui nu puteau înţelege aşa ceva. A câştiga o leafă bună era o dizgraţie aproape la fel de mare ca înscrierea în Partidul Republican.

Încă mai stătea acolo, pe alee, când doamna Kranowski se întoarse de-a lungul trotuarului, cu Edward zbătându-i-se acum în braţe.

– Cuminte, Edward, îi spunea ea. Cine-i băieţelul bun al lui mămica?

– Noapte bună, doamnă Kranowski, o salută Tyler, când trecu iar pe lângă el.

– Noapte bună, Tyler.

Îi plăcea locul ăla nebunesc.

Primul lui post, după ce-şi luase masteratul, fusese la un liceu din Florida, unde aveau o nevoie atât de mare de profesori, încât ofereau nişte salarii regeşti, plus acoperirea cheltuielilor de întreţinere şi a costurilor mutării, de la el din Connecticut. După vreun an, începuse să predea şi cursuri serale de arte plastice, la universitatea locală.

Providenţa fusese aceea care-l adusese în cele din urmă la Bascom. La o conferinţă din Orlando, cunoscuse o femeie care preda artele la Colegiul Orion din Bascom. Băuseră vin, flirtaseră, petrecuseră o noapte de sex torid în camera ei de hotel. Peste câţiva ani, în timpul unei vacanţe de vară cam agitate, Tyler aflase că exista un post liber la catedra de arte plastice de la Colegiul Orion, şi-şi reamintise acea noapte, în imagini vii şi frumoase. Se prezentase la interviu şi primise postul. Nici măcar nu-şi mai amintea numele acelei femei, ci numai romantismul aventurii. Între timp, ea se mutase de-acolo şi n-o mai regăsise niciodată.

Cu cât înainta în vârstă, cu atât se gândea mai des că nu se căsătorise, că ceea ce-l adusese din capul locului în oraşul acela nu fusese decât o vară aventuroasă şi visul la o viaţă alături de o femeie cu care petrecuse o noapte şi nimic mai mult.

OK, deci acest lucru era romantic sau doar vrednic de milă?

Auzi o bufnitură de după colțul casei, aşa că-şi scoase mâinile din buzunare şi porni spre curtea din spate. Când se mutase acolo, iarba era înaltă, aşa că acum toată curtea era plină cu smocuri de iarbă mari şi ude. Probabil, ar fi fost cazul să le grebleze.

Dar, dacă stătea să se gândească, ce putea face cu atâta amar de iarbă? Doar nu mergea s-o lase adunată claie, în mijlocul curții. Dacă toată iarba tăiată se usca şi sufoca iarba vie de dedesubt?

De-o singură zi terminase şcoala şi deja se preocupa obsesiv de gazonul din grădină. Şi, probabil, avea să meargă din rău spre mai rău.

Cum putea să-şi ocupe timpul, până începea trimestrul de vară?

Să nu uite să-şi noteze pe hârtie că trebuie să mănânce. Avea s-o facă diseară. Va prinde bilețelele pe uşa frigiderului, pe canapea, pe pat, pe comodă.

Lumina de pe veranda din spate se revărsa în curte – o curticică nici pe departe la fel de mare ca aceea din vecini. Gardul metalic al casei Waverley, acoperit cu caprifoi, despărțea cele două curți. De două ori, de când se mutase, Tyler trăsese copiii jos de pe gard. Încercau să se cațăre în măr, spuneau ei, ceea ce el considera că era o prostie, pentru că în campusul de la Orion erau cel puțin şase meri maturi. De ce să încerce să sară peste un gard înalt de trei metri, când în campus nu aveau niciun obstacol? Le spusese copiilor acest lucru, dar ei

nu făcuseră decât să se uite la el, ca şi cum habar n-ar fi avut ce vorbea. Mărul ăsta, răspunseseră ei, era mai special.

Porni pe lângă gard, inspirând adânc mireasma dulce de caprifoi. Lovi ceva cu piciorul şi, coborând privirea, văzu că era un măr. Apoi, ochii lui urmăriră o dâră de mere, până la o grămăjoară de lângă gard. Încă un măr căzu la pământ, cu acelaşi zgomot înfundat. Era pentru prima oară când cădeau mere dincoace de gard, în curtea lui. La naiba, de-acolo de unde se afla, nici măcar nu putea să vadă copacul.

Luă un măr mic şi roz, îl şterse de cămaşă şi muşcă din el.

Apoi, porni încet spre casă, hotărât ca a doua zi să pună merele într-o cutie şi să i le ducă lui Claire, spunându-i ce se întâmplase. Avea să fie un pretext credibil pentru a o vedea din nou.

Probabil că şi de data asta n-avea să facă altceva decât să se ţină după o femeie, pe un drum înfundat.

Da', ce mama dracu'…

Fă lucrurile pe care le faci cel mai bine.

Ultimul său moment conştient fu acela când punea piciorul pe treapta de jos a scării de la verandă.

După care, avu cel mai uluitor vis.

2

Zece zile mai devreme
Seattle, Washington

Apropiindu-se de patul fiicei sale, Sydney îi spuse:

– Trezeşte-te, iubito!

Când Bay deschise ochii, mama ei îi puse un deget pe buze.

– O să plecăm, şi nu trebuie ca Susan să ne audă, aşa că să facem linişte. Mai ţii minte? Aşa cum am plănuit.

Fără o vorbă, Bay se dădu jos din pat şi se duse la baie. Îşi aminti să nu tragă apa, fiindcă cele două case aveau un zid comun şi se putea ca Susan să audă. Apoi, Bay îşi puse pantofii cei cu tălpi moi, care nu făceau zgomot, şi trase pe ea hainele pe care i le pregătise Sydney – mai multe rânduri, căci în dimineaţa aceea era mai frig decât urma să fie în timpul zilei, dar nu aveau timp să se oprească şi să se schimbe.

În timp ce Bay se îmbrăca, Sydney se plimba nervoasă prin cameră. David plecase la Los Angeles cu afaceri, şi mereu o punea pe locatara mai vârstnică din vecini să stea cu ochii pe Sydney

şi Bay. În săptămâna trecută, Sydney scosese din casă tot felul de haine, alimente şi alte lucruri, în geantă, fără să se abată de la programul impus de David, cel după care o urmărea şi Susan. Avea voie s-o ducă pe Bay în parc lunea, marţea şi joia, şi să meargă la magazinul alimentar, vinerea. Cu două luni în urmă, cunoscuse în parc o mamă care avusese curaj s-o întrebe ceea ce mamele celelalte nu îndrăzneau: de ce avea atâtea vânătăi? De ce tresărea atât de des? O ajutase pe Sydney să-şi cumpere un Subaru vechi, cu trei sute de dolari, o parte apreciabilă din banii pe care reuşise să-i economisească în ultimii doi ani, luând când şi când hârtii de un dolar din portofelul lui David, adunând mărunţişul căzut printre pernele canapelei şi ducând înapoi, ca să ceară bani pe ele, diverse articole cumpărate cu cecurile pe care David le urmărea cu stricteţe. Dusese alimentele şi hainele la femeia din parc, ca să le pună în Subaru. Sydney se ruga la toţi sfinţii ca femeia aceea, Greta pe numele ei, să nu fi uitat să parcheze maşina în locul pe care-l stabiliseră. Ultima oară vorbise cu ea joi, iar acum era duminică. David urma să se întoarcă în aceeaşi seară.

O dată la două, trei luni, David pleca până la Los Angeles să verifice personal cum mergea restaurantul la care cumpărase o parte din acţiuni. Întotdeauna rămânea să petreacă alături de ceilalţi parteneri, nişte foşti colegi de facultate de la UCLA. Se întorcea acasă fericit, însă destul de

afumat, iar starea asta dura până i se făcea poftă de sex şi constata că Sydney era departe de fetele pe care le întâlnise la Los Angeles. Şi ea fusese ca fetele acelea, cu mult timp în urmă, iar bărbaţii periculoşi fuseseră specialitatea ei, la fel cum îşi imagina mereu că fuseseră şi pentru mama sa – unul dintre numeroasele motive pentru care plecase din Bascom doar cu un rucsac şi câteva fotografii ale mamei sale.

– Eu sunt gata, şopti Bay, intrând în holul unde Sydney se agita nervoasă.

Sydney îngenunche şi o cuprinse cu braţele. Fiica ei avea deja cinci ani, era destul de mare ca să-şi dea seama ce se întâmpla în casă. Sydney se străduia să-l împiedice pe David să aibă vreo influenţă asupra lui Bay şi, printr-un acord tacit, acesta nu se lega de fată atâta vreme cât Sydney îi îndeplinea toate ordinele. Dar, prin aceasta, Sydney dădea un exemplu îngrozitor. Oraşul Bascom, cu toate neajunsurile lui, le oferea un adăpost sigur, iar întoarcerea într-un loc pe care-l dispreţuia era un sacrificiu care merita, pentru ca Bay să ştie în sfârşit ce însemna să trăiască în siguranţă.

Sydney se desprinse din îmbrăţişare înainte de a izbucni iar în plâns.

– Vino, iubito.

Cândva, plecările fuseseră specialitatea ei. Le practica tot timpul, înainte de a-l cunoaşte pe David. Acum, frica de a pleca aproape că o împiedica să mai respire.

Când părăsise pentru prima dată Carolina de Nord, Sydney se dusese direct la New York, unde numele de Waverley nu însemna nimic, și putea să se piardă în peisaj, fără ca nimănui să i se pară ciudat. Se mutase în aceeași casă cu niște actori, care o foloseau ca să le perfecționeze accentele sudiste, în timp ce ea se chinuia să scape de al ei. După un an, se dusese la Chicago, cu un bărbat care trăia din furturi de mașini – și trăia bine. Când acesta a fost prins, Sydney i-a luat banii și s-a mutat la San Francisco, trăind din ei încă un an. Atunci și-a schimbat și numele, ca să n-o mai găsească, și a devenit Cindy Watkins, după numele uneia dintre vechile ei prietene de la New York. Când i s-au terminat banii, s-a dus la Vegas și s-a angajat ca ospătăriță. Fata cu care a călătorit după aceea de la Vegas la Seattle avea un prieten care lucra la un restaurant numit David's on the Bay și a obținut acolo posturi pentru amândouă.

Sydney fusese atrasă irezistibil de David, patronul restaurantului. Nu arăta chipeș, dar era puternic, ceea ce ei îi plăcea cu atât mai mult. Bărbații puternici erau fascinanți, până la limita unde deveneau înspăimântători, iar acela era momentul când Sydney pleca întotdeauna. Ajunsese să se priceapă de minune la jocul cu focul fără să se ardă.

Relația cu David a devenit înspăimântătoare cam la șase luni de când începuse. O bătea uneori sau o lega în pat și-i spunea cât de mult o iubea.

Apoi, a început s-o urmărească la alimentara sau în vizitele pe la prietene. Sydney își făcea planuri să-l părăsească, să sustragă niște bani din casa restaurantului și să se ducă în Mexic, împreună cu o fată pe care o cunoscuse la spălătoria automată, dar imediat după aceea a descoperit că rămăsese însărcinată.

Bay s-a născut peste șapte luni, iar David a botezat-o după restaurantul lui. În primul an din viața ei, Sydney i-a purtat pică lui Bay pentru tot ce se întâmplase. Acum David o dezgusta și o speria cu mult dincolo de ceea ce ea crezuse că era limita posibilă a spaimei. Iar el simțea asta, așa că o lovea cu atât mai mult. Toate aceste lucruri nu făcuseră parte din planul ei. Nu-și dorea o familie. Niciodată nu-și propusese să rămână cu oricare dintre bărbații pe care-i cunoștea. Iar acum era nevoită să stea cu David, din cauza lui Bay.

Până când, într-o zi, totul s-a schimbat. Încă mai locuiau în apartamentul pe care-l împărțiseră ea și David înaintea mutării în casa din oraș. Bay avea abia un an și se juca liniștită cu rufele curate din coșul de pe podea, trăgându-și cârpe în cap și prosoape peste picioare. Dintr-odată, Sydney se văzu pe sine însăși, jucându-se singură, în timp ce mama ei își frângea mâinile și se învârtea prin casa Waverley din Bascom, înainte de a pleca din nou, fără o vorbă. O străbătu un sentiment intens, făcând să i se încrețească pielea, și lăsă să i se reverse tot aerul din plămâni, ca o suflare înghețată. Acela a

fost momentul în care a renunțat să tot încerce să fie la fel ca mama ei. Aceasta încercase să fie o persoană civilizată, dar nu reușise să fie o mamă bună. Își părăsise fiicele fără nicio explicație și nu se mai întorsese niciodată. Sydney avea de gând să fie o mamă bună – iar mamele bune își apărau copiii. Avusese nevoie de un an, dar până la urmă își dăduse seama că faptul de a o avea pe Bay n-o obliga să rămână acolo. *Putea s-o ia pe Bay cu ea.*

În trecut, se pricepuse atât de bine să-și ia tălpășița, încât acum se lăsase ademenită într-o stare de falsă securitate, fiindcă nimeni nu venise vreodată după ea. Ba chiar reușise să termine și școala de cosmetică. Când ieșise din salonul unde-și găsise prima slujbă, în Boise, îl găsise pe David în parcare. Își amintea că, înainte de a-l observa cum stătea acolo, lângă mașină, se întorsese cu fața spre vânt ca să simtă mirosul de levănțică, gândindu-se că nu-l mai întâlnise din Bascom. Mirosul părea să provină chiar din salonul cosmetic, ca pentru a o ademeni să-l urmeze înapoi, înăuntru.

Apoi însă îl văzuse pe David, iar acesta o trăsese spre mașina lui. Fusese surprinsă, dar nu se opusese, fiindcă nu voia să se facă de râs în fața noilor ei prietene de la salon. David pornise mașina și mersese până în spatele unui restaurant fast-food, unde se apucase să-i care la pumni până când Sydney își pierduse cunoștința și se trezise în timp ce o regula pe bancheta din spate. Apoi, David a

închiriat o cameră de motel și a lăsat-o să se spele, spunându-i, când Sydney și-a scuipat un dinte în lavaboul din baie, că numai ea era de vină. Mai târziu, s-au dus s-o ia pe Bay de la creșa cu ziua unde David descoperise că era înscrisă – astfel, de fapt, le dăduse de urmă. Se purtase fermecător, iar educatoarele îl crezuseră când le spusese că Sydney suferise un mic accident de mașină.

După întoarcerea la Seattle, începuse să aibă accese de furie tot mai neașteptate. Bay era în camera de alături, iar Sydney îi făcea câte un sandvici cu unt de arahide, ori se afla sub duș, și deodată David apărea pe ușă și-i dădea un pumn în burtă sau o răsturna peste bufet, îi smulgea pantalonii scurți și se înfigea în ea, spunându-i să nu care cumva să-ndrăznească să-l mai părăsească vreodată.

În ultimii doi ani, de când o adusese cu forța înapoi din Boise, lui Sydney i se tot întâmplase să intre în câte o cameră și să simtă miros de trandafiri sau să se trezească din somn în aromă de caprifoi. Miresmele păreau întotdeauna să provină dinspre câte o ușă sau o fereastră – o cale de ieșire.

Simțea mirosul de-acasă.

Trebuia să se întoarcă.

Ea și Bay coborâră în tăcere la parter, prin întunericul dinaintea zorilor. Din vecini, Susan putea să vadă ambele uși, atât pe cea din față, cât și pe cea din spate, așa că s-au dus la fereastra

livingului care dădea spre mica fâşie de curte laterală unde Susan nu ajungea cu privirea. Sydney deblocase dinainte plasa contra ţânţarilor, aşa că acum nu mai avea altceva de făcut decât să deschidă încet geamul şi s-o coboare mai întâi pe Bay în curte. Apoi, aruncă geanta, încă o valiză pe care o umpluse cu lucruri şi micul rucsac al lui Bay, pe care o lăsase să şi-l împacheteze singură, plin cu lucruşoare secrete care o făceau să se simtă mai bine. În sfârşit, Sydney se târî şi ea afară, după care o conduse pe Bay prin tufişurile de hortensii, până în parcarea de lângă casă. Greta, femeia din parc, spusese că avea să lase maşina în dreptul cvartalului de vile cu numărul 100, la o stradă distanţă, cu cheile ascunse deasupra vizorului. Maşina nu era asigurată şi avea numărul de înmatriculare expirat, dar toate astea nu contau. Tot ce conta era că avea să le ducă de-acolo.

Ploua mărunt, când Sydney şi Bay o luară la fugă pe trotuar, evitând cercurile de lumină ale felinarelor de pe marginea străzii.

În sfârşit, se opriră la colţul cvartalului 100. Ochii lui Sydney săgetară în jur. Unde era...? O lăsă pe Bay acolo şi porni în goană de-a lungul şi de-a latul parcării. Exista doar un singur Subaru, dar arăta prea bine ca să fi putut costa doar trei sute de dolari. În plus, era încuiat şi avea înăuntru ziare şi o cană de cafea Eddie Bauer. Aparţinea altcuiva.

Ocoli încă o dată tot parkingul. Se uită şi pe strada alăturată, ca să fie sigură.

Nu era acolo.

Cu sufletul la gură, alergă înapoi la Bay, copleşită de gândul că panica o făcuse să-şi lase fata singură, chiar şi doar pentru un minut. Începea să fie neglijentă şi nu-şi putea permite una ca asta. Mai ales acum. Se aşeză pe bordură, între o Honda şi o camionetă Ford, şi-şi îngropă faţa în mâini. Atâta curaj irosit de pomană... Cum ar fi putut s-o ducă pe Bay înapoi, la viaţa dinainte? Sydney nu putea, nu voia să mai fie Cindy Watkins.

Bay veni să se aşeze lângă ea, iar Sydney o cuprinse cu un braţ.

– O să fie bine, mămico.

– Ştiu c-o să fie bine. Hai, doar să stăm aici câteva minute, bine? Las-o pe mămica să se gândească ce avem de făcut.

La ora patru dimineaţa, în parcare era linişte, astfel încât zgomotul unei maşini care se apropia o făcu pe Sydney să ridice brusc capul. Împreună cu Bay, se ghemui cât mai aproape de camionetă, ca să rămână neobservate. Dacă era Susan? Dacă-l anunţase pe David?

Farurile maşinii se apropiau încet, ca şi cum ar fi căutat ceva. Sydney o feri pe Bay şi închise ochii, de parcă asta ar fi ajutat la ceva.

Maşina se opri.

Se auzi o portieră trântindu-se.

– Cindy?

Ridică privirea şi o văzu pe Greta, scundă şi blondă, purtând ca întotdeauna cizme de cowboy şi două inele mari cu turcoaze.

– O, Doamne..., şopti Sydney.

– Îmi pare rău, se scuză Greta, îngenunchind în fața ei. Îmi pare aşa de rău... Am încercat să parchez aici, dar tipul care locuieşte acolo m-a văzut şi mi-a spus că cheamă o macara să-mi ridice maşina. De-atunci, mă tot învârtesc pe-aici, aşteptând să apari.

– O, Doamne!

– E OK.

Greta o ajută să se ridice în picioare şi le conduse pe amândouă spre un microbuz Subaru cu un geam spart, acoperit cu folie de plastic, în dreapta, şi pete de rugină din față până-n spate.

– Aveți grijă de voi şi să mergeți cât de departe puteți.

– Îți mulțumim.

Greta dădu din cap şi se aşeză pe locul din dreapta al jeepului care o urmase până în parcare.

– Vezi, mămico? spuse Bay. Am ştiut eu c-o să fie bine.

– Şi eu, minți Sydney.

În dimineața de după petrecerea Annei Chapel, Claire se duse în grădină să adune un coşuleț de mentă. Voia să se apuce de pregătitul mâncării pentru prânzul anual al Asociației Botanistelor Amatoare, care urma să aibă loc vineri, în Hickory. Fiind botaniste, le încânta ideea de flori comestibile. Erau o adunătură de babe bogate şi excentrice, care plăteau bine şi puteau trimite mai

departe o mulțime de scrisori de recomandare. Obținerea acelei comenzi era o mare lovitură, dar treaba nu era deloc ușoară, iar Claire era nevoită să angajeze pe cineva din partea locului ca s-o ajute la servit.

Grădina era împrejmuită cu un gard masiv de metal, ca al unui cimitir gotic, iar caprifoiul ce se cățăra pe el forma în unele locuri straturi groase de aproape o jumătate de metru, izolând complet interiorul. Până și poarta era acoperită cu vițe de caprifoi, iar gaura cheii se transformase într-o ascunzătoare secretă pe care doar foarte puține persoane puteau s-o găsească.

Imediat ce intră, Claire observă ceva ciudat.

În mijlocul dantelăriei de plante, încolțeau câteva frunzulițe de iederă.

Iederă în grădină.

Peste noapte.

Grădina îi spunea că ceva încerca să intre, ceva drăguț la înfățișare și aparent inofensiv, dar care ar fi luat totul în stăpânire, cu prima ocazie.

Smulse repede iedera și începu să sape în adâncime, ca să-i dezgroape și rădăcinile. Imediat, însă, zări un cârcel păros, care începuse să se cațăre pe o tufă de liliac, și porni în patru labe într-acolo.

În graba ei, nu închisese poarta grădinii, iar peste o jumătate de oră întoarse brusc capul, surprinsă, când auzi un scrâșnet de pași pe cărarea cu pietriș care șerpuia printre flori.

Era Tyler, care aducea o cutie de lapte, uitându-se în jur, ca şi cum ar fi intrat într-un loc vrăjit. Acolo, toate înfloreau în acelaşi timp, chiar şi în momente ale anului când n-ar fi fost normal s-o facă. Se opri dintr-odată, când o văzu pe Claire în genunchi, scormonind după rădăcinile iederei, sub tufa de liliac. Îi aruncă o privire de parcă ar fi încercat s-o distingă în întuneric.

– Tyler Hughes sunt, spuse, ca şi cum Claire nu l-ar fi recunoscut. Din vecini.

Claire dădu din cap.

– Da, îmi amintesc.

Apropiindu-se, Tyler se ghemui lângă ea şi puse cutia de lapte pe jos.

– Nişte mere, spuse el. Au căzut peste gard. Am aici cel puţin o duzină. Nu ştiam dacă le foloseşti sau nu la catering, aşa că m-am gândit să ţi le aduc înapoi. Am încercat la uşă, dar n-a răspuns nimeni.

Claire trase cutia de lângă el, cât putu de subtil.

– Nu le folosesc. Îţi mulţumesc, totuşi. Nu-ţi plac merele?

Tyler clătină din cap.

– Doar ocazional le mănânc. Nici mort nu pot să-mi dau seama cum au ajuns în curtea mea. Pomul e prea departe de gard.

Nu menţionă vreo viziune, ceea ce o făcu pe Claire să se simtă mai uşurată. Probabil că nu mâncase niciun măr.

– Le-o fi adus vântul până acolo…

– Ştii, pomii din campus nu au mere coapte în perioada asta a anului.

– Ei bine, ăsta înfloreşte iarna, şi rodeşte mere toată primăvara şi vara.

Tyler se ridică în picioare, privind lung spre copac.

– Impresionant.

Claire aruncă şi ea o privire într-acolo, peste umăr. Copacul se afla aproape de fundul curţii. Nu era foarte înalt, dar ramurile sale se întindeau în lung şi-n lat, ca braţele unui dansator, şi toate crengile aveau mere la capete, ca şi cum ar fi ţinut fructele în mâini. Era un pom bătrân şi frumos, cu scoarţa cenuşie, zbârcită şi pe alocuri pătată de mană. În toată grădina, nu creştea iarbă decât în jurul mărului, pe o suprafaţă mai lată cam cu trei metri decât cea a rămurişului, astfel determinând spaţiul personal al bătrânului arbore.

Claire nu ştia de ce, dar, din când în când, copacul îşi lepăda efectiv merele, ca şi cum s-ar fi plictisit de ele. În tinereţea ei, stătuse într-o odaie cu fereastra spre grădină. Vara dormea cu fereastra deschisă, iar, uneori, când se trezea dimineaţa din somn, găsea câte un măr sau două pe podeaua camerei.

Aruncă spre copac o privire severă. Uneori, acest lucru avea efect, făcându-l să se cuminţească.

– E doar un pom, spuse ea, întorcându-se iar către tufa de liliac, pentru a reîncepe să tragă de rădăcinile iederei.

Îndesându-şi mâinile în buzunare, Tyler o privi cum lucra. De atâţia ani muncea singură în grădină, încât îşi dădea seama că-i lipsea compania cuiva. Acest lucru îi aminti cum grădinărise cu bunica ei. Munca aceea nu fusese niciodată menită să se facă în singurătate.

– Şi, locuieşti de mult în Bascom? se interesă într-un târziu Tyler.

– De aproape toată viaţa.

– De aproape...?

– Familia mea e de-aici. Mama aici s-a născut. A plecat, dar s-a întors când eu aveam şase ani. Şi de atunci, am rămas în oraş.

– Deci, eşti de aici.

Claire încremeni. Cum putea să facă una ca asta? Cum putea s-o facă, doar cu patru cuvinte scurte? Tocmai îi spusese lucrul pe care dintotdeauna îşi dorise cel mai mult să-l audă. Îi intra pe sub piele, fără să-şi dea seama măcar. El era iedera, nu?

Foarte încet, întoarse capul şi ridică ochii spre el, măsurându-i din privire trupul deşirat, trăsăturile nearmonioase, ochii căprui şi frumoşi.

– Da, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată.

– Şi, cine-ţi sunt musafirii? se interesă el.

Cuvintele lui avură nevoie de câteva momente ca să-şi facă efectul.

– N-am niciun fel de musafiri.

– Când veneam încoace, am văzut pe cineva oprind în faţa casei, cu o maşină plină de cutii şi valize. Credeam că urmează să stea la tine.

– Ce ciudat…

Ridicându-se, Claire își scoase mănușile, apoi se întoarse și ieși din grădină, având grijă să se asigure că venea și Tyler după ea. Nu avea încredere să-i lase singuri, pe el și pomul, chiar dacă nu mânca mere.

Străbătu aleea arcuită de lângă casă, dar când ajunse lângă copacul din față se opri brusc. Tyler, care o urma îndeaproape, îi puse mâinile pe brațe, ca și cum ar fi fost conștient că i se înmuiaseră picioarele.

Altă iederă.

O fetiță de vreo cinci ani alerga prin curte, cu brațele întinse ca niște aripi de avion. Pe stradă, o femeie stătea rezemată de un Subaru vechi, parcat în fața casei, cu brațele încrucișate strâns pe piept, privind fetița. Arăta scundă, firavă, cu un păr șaten-deschis, nespălat, și cearcăne vinete sub ochi. Părea să facă mari eforturi ca să nu tremure.

Absentă, Claire se întrebă dacă la fel se simțise și bunica ei când fiica sa revenise acasă după ani de zile, gravidă și cu încă un copil de șase ani agățat de picior. Atât de ușurată, atât de tristă, atât de furioasă, atât de cuprinsă de panică…

În sfârșit, își forță picioarele să se miște și traversă curtea, lăsându-l pe Tyler în urmă.

– Sydney?

Sydney se desprinse repede de mașină, surprinsă. O măsură pe Claire cu privirea din cap până-n picioare, înainte de a zâmbi. Femeia aceea

nesigură, cu brațele strânse în jurul pieptului, dispăruse, înlocuită de vechea Sydney, cea care întotdeauna își privea cu dispreț propriul nume de familie, fără să-și dea seama ce privilegiu era acela de a se fi născut acolo.

– Bună, Claire.

Claire se opri pe trotuar, la câțiva pași de ea. Putea fi o fantomă sau poate o femeie care semăna incredibil de mult cu Sydney. Acea Sydney pe care o cunoscuse Claire nu și-ar fi lăsat nici moartă părul să arate în halul ăla. În veci n-ar fi prins-o cineva purtând un tricou cu pete de mâncare pe el. Încerca mereu, din răsputeri, să nu arate ca o Waverley.

– Unde-ai fost?

– Peste tot, răspunse Sydney, cu spectaculosul ei zâmbet, și dintr-odată nu mai contă cum arătau hainele sau părul ei. Da, Sydney era.

Fetița din curte alergă spre Sydney și se opri lângă ea. Femeia o cuprinse cu un braț.

– Asta-i fiica mea, Bay.

Claire se uită la fetiță și reuși să zâmbească. Era brunetă, cu părul la fel de închis la culoare ca al lui Claire, dar moștenise ochii albaștri ai lui Sydney.

– Bună, Bay, o salută ea.

– Iar dumnealui este...? întrebă sugestiv Sydney.

– Tyler Hughes, se prezentă el, întinzându-i mâna pe lângă Claire, care tresări, căci nu-și dăduse seama că o urmase din nou. Locuiesc acolo, în vecini.

Sydney îi strânse mâna, dând din cap:

– Fosta casă Sanderson. Arată bine. Ultima oară când am văzut-o, nu era albastră. Doar albă – de un alb mucegăit, hidos.

– N-am de ce să mă laud cu asta. Am cumpărat-o așa cum e acum.

– Eu sunt Sydney Waverley, sora lui Claire.

– Îmi pare bine de cunoștință. Acum eu mă duc. Claire, dacă ai nevoie de mine pentru ceva, orice...

O strânse de umăr, apoi se îndepărtă.

Claire era nedumerită. Nu voia ca Tyler să plece. În același timp, însă își dădea seama că, desigur, nu se putea nici să mai rămână. Dar acum era singură cu Sydney și fiica ei cea tăcută și nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă.

Sydney își mișcă sprâncenele.

– E tare tipu'.

– Waverley, rosti Claire.

– Ce?

– Ai zis că numele tău de familie e Waverley.

– Ultima dată când m-am uitat, ăsta era.

– Credeam că nu poți să-l suferi.

Sydney ridică din umeri, evaziv.

– Și Bay?

– Și pe ea o cheamă tot Waverley. Du-te să te mai joci puțin, scumpo, o trimise Sydney, iar fetița alergă înapoi în curte. Nu-mi vine să cred ce grozav arată casa. Zugrăvită recent, cu ferestre noi, acoperișul schimbat... În veci nu mi-aș fi imaginat că poate arăta așa de bine.

– Am renovat-o cu banii din asigurarea de viață a bunicii Waverley.

Sydney întoarse un moment capul, chipurile ca să se uite la Tyler, care urca treptele de la veranda casei lui și intra înăuntru. Devenise țeapănă, iar lui Claire îi trecu prin minte că aceea putea fi o veste șocantă pentru Sydney. Oare chiar se așteptase s-o mai găsească acolo pe bunica lor, vie și în putere? La *ce* se așteptase?

– Când? întrebă Sydney.

– Când ce?

– Când a murit?

– Acum zece ani. În ajunul Crăciunului, chiar în anul când ai plecat tu. N-am avut cum să te găsesc. Habar n-aveam unde te duseseși.

– Bunica știa. Ei îi spusesem. Auzi, te superi dacă trag rabla asta în spatele casei? întrebă Sydney, bătând cu pumnul în capotă. Arată cam penibil.

– Și cu vechea mașină a bunicii, aia pe care ți-o dăduse ție, ce s-a întâmplat?

– Am vândut-o la New York. Bunica mi-a spus că pot s-o vând dacă vreau.

– Deci, acolo ai fost? La New York?

– Nu, doar un an am stat acolo. Am umblat prin mai multe locuri. La fel ca mama.

Privirile li se întâlniră și dintr-odată se lăsă o tăcere adâncă.

– Ce cauți aici, Sydney?

– Am nevoie de o locuință.

– Pentru cât timp?

Sydney trase adânc aer în piept.

– Nu ştiu.

– N-o poţi lăsa pe Bay aici.

– *Ce?*

– Aşa cum ne-a lăsat mama pe noi. Nu poţi s-o laşi aici pe Bay şi să pleci.

– Pentru nimic în lume nu mi-aş părăsi fiica! exclamă Sydney, cu o undă de isterie în voce, iar Claire deveni brusc conştientă de tot ceea ce nu se spunea, de povestea pe care Sydney o ţinea ascunsă: trebuia să se fi întâmplat ceva grav pentru ca Sydney să se întoarcă acolo. Ce vrei să fac, Claire, să-ţi cerşesc să mă primeşti?

– Nu, nu vreau să-mi cerşeşti.

– Alt loc unde să mă duc n-am, continuă Sydney, silindu-se să pronunţe cuvintele, ca şi cum ar fi scuipat cojile unor seminţe de floarea-soarelui pe trotuar, unde se lipeau de asfalt ca să se frigă la soare, întărindu-se tot mai mult.

Şi Claire ce-ar fi trebuit să facă? Sydney îi era rudă. Claire învăţase pe pielea ei că nici chiar de rudele cele mai apropiate nu poţi fi sigur niciodată. Mai aflase şi că cele mai apropiate rude te pot răni mai crud decât oricine altcineva pe lume.

– Aţi luat micul dejun?

– Nu.

– Atunci, ne vedem la bucătărie.

– Vino-aici, Bay, să ducem maşina în spatele casei! o chemă Sydney, iar Bay alergă la mama ei.

– Bay, îți plac Pop-Tarts cu fragi? o întrebă Claire.

Fetița zâmbi – cu un zâmbet leit al lui Sydney. Pentru Claire era aproape dureros să-l vadă, căci îi amintea toate acele lucrurile care ar fi vrut să nu se fi întâmplat, de pe vremea când Sydney era mică – de pildă, cum o alunga din grădină, când Sydney voia să vadă ce făceau Claire și bunica ei, sau cum ascundea rețetele pe rafturile de sus, pentru ca Sydney să nu le afle niciodată secretele. Claire se întrebase întotdeauna dacă nu cumva ea era aceea care-o făcuse pe Sydney să deteste faptul că era o Waverley. Oare și acest copil avea să urască tot ceea ce era Waverley? Bay nu știa, dar avea un anumit har. Poate Claire reușea s-o învețe să și-l folosească. Nu știa dacă ea și Sydney aveau să se împace vreodată, nici măcar cât timp urma să stea Sydney și Bay acolo, dar avea o șansă să compenseze, cu Bay, ceea ce-i făcuse mamei acesteia.

În câteva minute, viața lui Claire se schimbase. Bunica ei le luase în casă pe amândouă – pe Claire și pe Sydney. Acum, Claire urma să facă același lucru pentru Sydney și Bay. Fără să pună nicio întrebare. Așa proceda o adevărată Waverley.

– Pop-Tarts sunt favoritele mele! spuse Bay.

Sydney o privi surprinsă pe Claire:

– De unde-ai știut?

– Nu eu, răspunse ea, întorcându-se spre casă. Evanelle a știut.

Sydney parcă maşina lângă o minifurgonetă albă, în curtea din dosul casei, în fața garajului detaşat. Bay sări imediat jos, însă mama ei o urmă mai încet. Îşi luă geanta şi rucsacul lui Bay, după care ocoli până în spatele maşinii, scoase plăcuța cu numărul de înmatriculare din statul Washington și o vârî în geantă. Gata. Nu mai rămăsese niciun indiciu cu privire la locul de unde veneau.

Bay o aştepta pe aleea care despărțea casa de grădină.

– Chiar o să stăm aici? întrebă ea, cam pentru a şaisprezecea oară de dimineață, când opriseră în fața casei.

Sydney trase aer în piept, adânc. Dumnezeule, nu-i venea să creadă…!

– Da.

– E o casă de prințese.

După care, răsucindu-se în loc, fetița arătă spre poarta deschisă a grădinii.

– Pot să mă duc să văd florile?

– Nu. Alea sunt florile lui Claire.

Auzi un sunet înfundat şi văzu un măr rostogolindu-se din grădină şi oprindu-se la picioarele ei. Un moment, îl privi lung. Nimeni din familia ei nu găsea nimic ciudat în a avea un pom care prezicea viitorul şi care arunca oamenilor mere. Totuşi, era o întâmpinare mai cordială decât cea pe care i-o făcuse Claire. Rostogoli mărul cu piciorul înapoi, în grădină.

– Şi să nu te apropii de măr.

– Nu-mi plac merele.

Sydney îngenunche în fața lui Bay. Potrivi părul fetiței după urechi și-i aranjă bluza.

– Bine, ia s-auzim – cum te cheamă?

– Bay Waverley.

– Și unde te-ai născut?

– Într-un autobuz Greyhound.

– Cine-i tatăl tău?

– Nu știu cine este.

– De unde ești?

– De peste tot.

Îi luă mâinile într-ale ei.

– Înțelegi de ce trebuie să spui toate astea, da?

– Fiindcă aici suntem altcineva. Nu mai suntem cine am fost înainte.

– Mă uimești.

– Mulțumesc. Ce crezi, oare lui Claire o să-i placă de mine?

Sydney se ridică în picioare, apoi așteptă câteva clipe să-și revină, căci în fața ochilor îi apărură pete negre, iar lumea se clătină un moment. Simțea furnicături pe toată suprafața trupului, iar când clipea din ochi avea dureri. Era atât de obosită, încât abia se mai ținea pe picioare, dar n-o putea lăsa pe Bay s-o vadă în starea aceea, iar pe Claire cu atât mai puțin. Reuși să zâmbească.

– Numai unei nebune nu i-ar plăcea de tine.

– Și mie-mi place de ea. E ca Albă-ca-Zăpada.

Intrară în bucătărie, prin seră, iar Sydney se uită în jur uimită. Bucătăria fusese reamenajată,

ocupând aproape tot spațiul fostei sufragerii de alături. Acum era toată numai inox și eficiență, și conținea două frigidere comerciale și două cuptoare.

Fără o vorbă, se duseră la masa de bucătărie și se așezară, privind-o pe Claire cum punea cafeaua, după care introducea două Pop-Tarts în prăjitor. Claire se schimbase și ea – nu în vreun sens major, ci în mai multe feluri mărunte, la fel cum se schimbă lumina pe parcursul zilei. O nouă direcție, o nuanță diferită. Și postura ei era alta; nu mai avea acel aer lacom și egoist. Părea destinsă, cu o relaxare asemenea celei pe care păruse s-o aibă bunica lor. „Nu mă clinti din loc și-am să mă simt foarte bine."

Privind-o, lui Sydney îi trecu dintr-odată prin minte că sora ei era frumoasă. Niciodată nu-și dăduse seama cât de frumoasă era Claire. La fel o găsea și bărbatul care fusese la ea mai-nainte, vecinul. Se vedea clar că se simțea atras de Claire. Iar Bay era captivată, nu-și mai lua ochii de la ea, nici chiar după ce Claire îi puse în față, pe masă, Pop-Tarts calde și un pahar de lapte.

– Deci, ai o firmă de catering? întrebă în sfârșit Sydney, când Claire îi oferi și ei o ceașcă de cafea. Am văzut furgoneta.

– Da, răspunse Claire, răsucindu-se în loc, într-un abur de mentă și liliac.

Avea părul mai lung decât pe vremuri, învăluindu-i umerii ca un șal. Și-l folosea pentru

protecție. Dacă exista un lucru la care Sydney se pricepea cu adevărat, acela era părul. Iubise școala de cosmetică și-i plăcuse la nebunie să lucreze în salonul din Boise. Părul spunea despre oameni mai multe decât bănuiau, iar Sydney înțelegea din instinct acel limbaj. O surprinsese faptul că alte fete de la școala de cosmetică îl găseau dificil. Pentru ea era o a doua natură. Dintotdeauna fusese.

Nu avea energie ca să vorbească în continuare cu Claire, când aceasta îi îngreuna atât de mult situația, așa că luă o sorbitură din cafea și constată că avea înăuntru scorțișoară, întocmai la fel cum obișnuia s-o facă și bunica Waverley. Vru să mai bea, însă mâna începuse să-i tremure și fu nevoită să pună ceașca la loc, pe masă.

Când dormise ultima oară? Avusese grijă ca Bay să doarmă, dar ei îi era prea frică, și dormise mai mult pe apucate, în popasurile și parkingurile magazinelor Wal-Mart de pe drum. Mile întregi de șosea i se derulau prin minte într-o buclă interminabilă, și încă mai simțea în oase vibrația drumului. Durase zece zile, timp în care supraviețuiseră cu alimentele pe care le împachetase, pâine albă, chifle cu ghimbir, pachete ieftine cu crochete și unt de arahide, din cele care se fărâmițau la cea mai mică atingere, iar untul avea gust de ulei. Nu era sigură c-avea să mai poată rezista mult timp înainte de a izbucni în lacrimi.

– Haide, Bay, îi spuse Sydney, în momentul când fetița își termină micul dejun. Să mergem sus.

– Am lăsat pe paturi cearşafurile cele noi, de la Evanelle, spuse Claire.

– În care cameră?

– Camera ta e tot camera ta. Bay poate dormi în vechea mea cameră. Acum, eu mă culc într-a bunicii, răspunse ea, cu spatele spre ele, în timp ce începea să dea jos din dulapuri bidoanele mari cu făină şi zahăr.

Sydney o duse pe Bay direct la scară, fără să se uite în jur, fiindcă era destul de dezorientată şi nu voia să descopere ce altceva se mai schimbase. Bay urcă treptele înaintea ei şi, odată ajunsă sus, o aşteptă zâmbind.

Merita. Totul merita, doar ca să-şi vadă aşa fetiţa.

Sydney o conduse, mai întâi, în fosta cameră a lui Claire. Mobila de-acolo era acum alta, desperecheată. Pe vremuri, masa de cusut fusese undeva la parter, iar patul se aflase în camera bunicii lor. Bay alergă la fereastră.

– Îmi place camera asta!

– Mătuşa ta Claire obişnuia să stea ore întregi la fereastra asta, uitându-se afară, în grădină. Poţi să dormi cu mine, dacă vrei. Camera mea are vedere spre casa albastră de alături.

– Poate.

– Am să-ncep să aduc în casă lucrurile. Vino şi tu cu mine.

Fetiţa o privi cu speranţă.

– Nu pot să stau aici, sus?

Sydney era prea obosită ca s-o mai contrazică.

– Să nu ieşi din camera asta. Dacă vrei să explorezi locurile, o vom face împreună.

O lăsă pe Bay acolo, dar, în loc să coboare la parter, să ia cutiile şi geamantanele rămase în maşină, se duse în vechea ei cameră. Când era mai tânără, îşi petrecuse mult timp de una singură acolo, uneori imaginându-şi că era închisă în odaie de sora ei cea rea, ca într-o poveste. Timp de doi ani, după plecarea mamei sale, Sydney chiar dormise cu o funie de cearşafuri răsucite sub pat, ca să poată fugi pe fereastră, atunci când mama ei avea să se întoarcă s-o salveze. Apoi însă mai crescuse, se mai destupase la minte şi înțelesese că mama ei nici gând să mai revină vreodată. Îşi mai dăduse seama şi că mama ei avusese dreptate din capul locului să plece de-acolo. Sydney abia aştepta s-o ia şi ea la picior, urmându-şi iubitul, pe Hunter John Matteson, la colegiu, fiindcă aveau să se iubească veşnic, şi chiar dacă se înapoiau în Bascom tot avea să fie bine, fiindcă el n-o tratase niciodată ca pe o Waverley – cel puțin, până spre sfârşit.

Trase adânc aer în piept şi intră reverențios în cameră, acea biserică plină de vechi amintiri. Patul şi scrinul ei erau tot acolo. Oglinda înaltă încă mai avea pe ea unele dintre abțibildurile vechi. Deschise debaraua şi găsi o stivă de cutii pline cu cerşafuri vechi, la care ajunseseră şoarecii. Dar camera nu avea un aspect părăginit. Nicăieri nu

era praf şi se simţea un miros vechi şi familiar, ca de cuişoare şi cedru. Claire avusese grijă de odaia aceea, n-o transformase în vreun salon, nici n-o umpluse cu lucruri de care nu mai avea nevoie sau pe care nu le mai folosea, şi nici nu scosese din ea mobilele vechi ale lui Sydney.

Asta le punea capac la toate.

Sydney se apropie de pat şi se aşeză pe marginea lui. Îşi acoperi gura cu o mână şi începu să plângă – în surdină, cu grijă, ca Bay, care cânta încetişor în camera de alături, să n-audă.

Zece zile pe drumuri.

Avea nevoie de o baie.

Claire arăta mai drăguţă şi mai curată decât ea.

Bunica Waverley se prăpădise.

Lui Bay îi plăcea acolo, dar ea încă nu-şi dădea seama ce însemna să fii o Waverley.

Oare ce făcea David?

Lăsase în urma ei vreun indiciu?

Se schimbaseră atât de multe, însă camera ei era întocmai aşa cum o lăsase.

Se târî spre perna de la capul patului şi se strânse ghem. În câteva secunde, adormi.

3

Exista o artă a posteriorului masculin. Asta era tot.

Sau, mă rog, aproape tot.

Tinerii alergători de pe pista de atletism a universității aveau o asemenea vervă și un asemenea tonus, încât – probabil cel mai bun lucru din toate –, chiar dacă Evanelle ar fi simțit vreodată nevoia de a le da câte ceva, în veci n-ar fi putut să-i prindă. Se vedea clar că harul ei știa asta și niciodată nu încerca să se manifeste pe pistă, în timpul anului școlar. Vara însă acolo veneau oameni mai vârstnici și mai înceți, iar uneori Evanelle trebuia să le dea pachețele cu ketchup și pensete. Într-o zi, fusese nevoită chiar să-i dea unei bătrâne un borcan cu miere de salcâm. Mulți se uitau ciudat la ea – vara, pe pista de alergări.

În dimineața aceea, în loc să se ducă pe pistă, Evanelle s-a hotărât să meargă pe jos până în centrul orașului, înainte de a se deschide magazinele. Prin scuar se găseau oricând alergători. Se ținu după câțiva dintre ei până ajunse la Fred's Gourmet Grocery, unde, întâmplător, se uită în vitrină. Era cu mult înaintea orei când obișnuia el

să vină la lucru, dar îl văzu înăuntru, numai în şosete, luând un container de iaurt din raionul de produse lactate. Hainele sale şifonate arătau clar că-şi petrecuse noaptea acolo. Evanelle bănui că vinul de muşcate nu avusese efect asupra lui James sau poate că Fred se hotărâse totuşi să nu-l folosească, la urma urmei. Uneori, oamenii care erau de mult timp împreună ajungeau să-şi imagineze că lucrurile se ameliorau din nou, chiar dacă nu era nici pe departe adevărat. Amintirile, inclusiv cele neplăcute, pe măsură ce trecea timpul se îndulceau şi se înmuiau, ca piersicile.

Fred şi James formau un cuplu strâns unit, după cum ştia toată lumea. Faptul că erau gay fusese trecut cu vederea de mult, când devenise clar că făceau parte dintre perechile nedespărțite pentru vecie – distincție, de obicei, rezervată persoanelor foarte vârstnice. Evanelle îl cunoştea bine pe Fred. Ştia cât de mult contau pentru el părerile oamenilor. În sensul ăsta, semăna mult cu tatăl lui, deşi el n-ar fi recunoscut-o niciodată. Dacă cineva îl critica în vreun sens, nu mai uita pentru multă vreme şi schimba tot ceea ce făcea, numai să nu se mai confrunte vreodată cu asemenea reproşuri. Nu suporta să ştie cineva că el şi James aveau probleme. Era un adept al constanței şi al unității, şi avea o mulțime de exigențe pe care-şi impunea să le onoreze.

Evanelle ştia că ar fi fost timpul să plece de-acolo, dar se hotărî să mai aştepte un moment,

ca să vadă dacă simțul ei special intra în acțiune. Îl privi lung, dar în minte nu i se ivi nicio revelație. Nu avea nimic altceva să-i dea decât sfaturi, iar pe acelea majoritatea oamenilor tindeau să nu le ia în serios. Evanelle nu era nici la fel de misterioasă, nici tot atât de inteligentă ca rudele ei din familia Waverley care locuiseră dintotdeauna în casa Queen Anne de pe Pendland Street, dar avea darul previziunii. Încă din copilărie, îi aducea mamei sale cârpa înainte de a se vărsa laptele, închidea ferestrele când încă nici nu se anunța furtună, și-i dădea pastorului sticla cu sirop medicinal înainte de a începe predica pe care avea să i-o întrerupă un acces îngrozitor de tuse.

Evanelle fusese căsătorită o dată, demult. Prima oară când își cunoscuse viitorul soț aveau amândoi doar șase ani, iar ea i-a dat o pietricică neagră pe care o găsise pe drum în ziua aceea. În aceeași seară, el a bătut cu pietricica în geamul ei ca să-i atragă atenția, și au devenit cei mai buni prieteni. După treizeci și opt de ani de căsnicie, timp în care nu mai simțise nici măcar o dată nevoia de a-i mai da ceva, Evanelle a simțit imboldul imperios de a-i cumpăra soțului ei un costum nou. S-a dovedit că o făcuse pentru că nu avea un costum destul de decent în care să fie înmormântat peste o săptămână, când a murit. Evanelle a încercat să nu se gândească prea intens la darul ei, fiindcă atunci își dădea seama cât de frustrant era să nu știe de ce aveau nevoie oamenii de acele lucruri.

Uneori, noaptea, când casa ei părea deosebit de pustie, încă se mai întreba ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi cumpărat soțului ei costumul acela.

Îl privi pe Fred cum se ducea pe culoarul cu produse pentru picnic, unde deschise o cutie de tacâmuri din plastic. Luă o linguriță de plastic și-și deschise primul pahar de iaurt. Zău c-ar fi trebuit să-și vadă de drum, dar începu să se gândească ce plăcut ar fi fost să locuiască într-o alimentară, ori mai bine într-un Wal-Mart, sau și mai bine într-un mall, fiindcă în raioanele cu așternuturi ale magazinelor universale se găseau și paturi, pe lângă proviziile imense de alimente. Dintr-odată, își dădu seama că Fred se oprise brusc, cu lingurița de plastic în mână, și se uita la ea prin vitrină.

Evanelle zâmbi și-i făcu cu mâna.

Venind la ușă, Fred o descuie și o deschise.

– Pot să te ajut cu ceva, Evanelle? o întrebă el, ieșind pe trotuar.

– Nu. Eram doar în trecere și te-am văzut.

– Vrei să-mi dai ceva? se interesă Fred.

– Nu.

– A..., făcu el, ca și cum, de fapt, și-ar fi dorit cu adevărat să primească ceva de la ea – ceva care să le îndrepte pe toate.

Din păcate, problemele relației lui cu James erau complicate, și nu exista niciun leac pentru ele. Se uită în jur, să se asigure că nu-i vedea nimeni de pe stradă, apoi se aplecă spre ea și-i șopti:

– I-am spus să vină acasă mai devreme, în ultimele două seri, și el n-a venit deloc. Nu știu

cum să-mi mai petrec timpul, când stau în casă şi el nu e acolo, Evanelle. Ştie întotdeauna să ia decizii atât de înțelepte... Aseară, nu mă puteam hotărî nici măcar la ce oră să mănânc. Dacă mâncam prea devreme, şi pe urmă el venea acasă, însemna că nu mai puteam să mănânc cu el. Dar dacă-l aşteptam prea mult, pe urmă riscam să se facă prea târziu ca să mai mănânc. În jurul orei două, azi-noapte, m-am gândit că ar trebui să pregătesc nişte lucruri pentru micul dejun, în caz că el venea acasă. Ar fi fost un gest frumos, nu? Şi am venit aici să iau nişte lucruri, dar, de obicei, James îmi lasă o listă de alimente, aşa că, odată ce-am ajuns aici, n-am mai fost sigur ce să iau. Mă tot gândeam: da' dacă nu vrea grapefrut? Şi dacă duc în casă un sortiment de cafea boabe care lui nu-i place? Până la urmă, am adormit pe canapeaua din birou. Habar n-am ce fac...

Evanelle clătină din cap.

– Tragi de timp, asta faci. Când trebuie să faci un lucru, îl faci, şi gata. Dacă-l tot amâni, ți-e din ce în ce mai greu, altceva nu rezolvi. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

– Încerc..., răspunse Fred. Am cumpărat vin de muşcate, de la Claire.

– Ceea ce zic eu e că ar trebui să stai de vorbă cu el. Nu-l mai aştepta să vină acasă. Dă-i telefon şi întreabă-l serios ce are de gând. Termină cu toate amânările astea.

Pe chipul lui Fred apăru o expresie mai îndărătnică, iar Evanelle râse.

– OK, încă nu ești gata pentru așa ceva. Poate că vinul va da rezultate, dacă-l convingi să-l bea. Dar, indiferent ce te hotărăști să faci, ar fi mai bine ca înainte să-ți iei pantofii în picioare.

Fred își privi șosetele, făcu o mutră îngrozită și reveni grăbit în magazin.

Cu un oftat, Evanelle porni mai departe pe trotuar, uitându-se în vitrine. Majoritatea alergătorilor de dimineață își terminaseră joggingul, așa că se gândea ca eventual să se întoarcă acasă și să se spele, înainte de a pleca în vizită la Sydney. Claire era cuprinsă de o ușoară panică, deși încercase să și-o ascundă atunci când o sunase pe Evanelle, în seara trecută, ca s-o anunțe despre întoarcerea lui Sydney. Evanelle o calmase și-i spusese că totul avea să fie bine, reamintindu-i și că orice întoarcere acasă era un lucru bun. Nicăieri nu era mai bine decât acasă.

Trecu prin dreptul Salonului White Door, unde femeile care n-aveau ce face nici cu timpul, nici cu banii lor plăteau peste măsură pentru coafuri, tunsori și masaje. Apoi se opri în dreptul ușii alăturate, de la Maxine's, magazinul de confecții șic de unde le plăcea să cumpere haine femeilor de la White Door, după ce se coafau. În vitrina de-acolo era expusă o cămașă de mătase, cu nasturi de sus până jos.

Intră în magazin, deși pe ușă încă nu fusese pusă plăcuța cu „Deschis". Harul ei era ca o mâncărime, ca o mușcătură de țânțar în mijlocul

trupului, şi nu-i dădea pace până nu făcea ceea ce-i cerea.

Iar acum, dintr-odată, începuse să-i ceară insistent să cumpere cămaşa aceea, pentru Sydney.

Sydney se trezi din somn cu o tresărire şi se uită la ceas. Nu avusese de gând să adoarmă. Cu paşi împleticiţi, intră în baie şi bău apă de la robinet, după care se stropi pe faţă.

Ieşi din baie şi se duse în camera lui Bay, ca să vadă ce făcea, dar fetiţa nu era acolo. Avea patul făcut însă, şi unele dintre animalele ei de pluş favorite erau aşezate pe perne. Sydney se uită prin toate camerele de la etaj, apoi coborî grăbită, încercând să-şi stăpânească panica. Unde se dusese?

Intră în bucătărie şi încremeni.

Tocmai nimerise în paradis. Iar bunica ei era acolo, în toate aromele.

Dulci şi delicioase.

Vegetale şi picante.

Fermentate şi proaspete.

Aşa obişnuia să gătească bunica Waverley. Când Sydney era mică, sora ei găsea întotdeauna un motiv ca s-o alunge din bucătărie, aşa că stătea pe hol, lângă uşă, şi asculta bolborositul sosului care fierbea, sfârâitul prăjelilor din tigăi, zăngănitul cratiţelor, murmurul vocilor lui Claire şi ale bunicii Waverley.

Văzu pe masa de lucru din inox două castroane mari, unul plin cu levănţică şi celălalt cu păpădii

verzi. Pe un bufet abureau câteva pâini. Bay stătea pe un scaun, în dreptul bufetului din partea opusă, lângă Claire, care mânuia cu iscusință o pensulă pentru a unge nişte pansele cu albuş de ou, după care le lua pe rând şi le înmuia delicat în zahăr pudră, înainte de a le pune pe o folie de celofan.

– Cum ai reuşit să faci atâtea în doar două ore? întrebă Sydney neîncrezătoare.

Claire şi Bay se întoarseră amândouă spre ea.

– Bună, o salută Claire, privind-o cu precauție. Cum te mai simți?

– Minunat. Aveam nevoie doar să trag un pui de somn.

Bay sări jos de pe scaun şi alergă la Sydney s-o îmbrățişeze. Purta un şorț albastru care se târa pe jos, având imprimate pe el, cu alb, cuvintele *Waverley's Catering*.

– O ajut pe Claire să confieze panselutele pe care-o să le punem pe tartele cu cremă. Hai să vezi! o chemă ea, alergând înapoi spre scaunul de lângă bufet.

– Bay şi cu mine am adus ieri totul înăuntru, spuse Claire.

Sydney se uită din nou la ceas:

– Ce tot vorbiți? N-am dormit decât două ore.

– Ați ajuns aici ieri-dimineață. Ai dormit douăzeci şi şase de ore în cap.

Inima lui Sydney se ridică în gât; porni spre masa din bucătărie, cu paşi nesiguri, şi se aşeză. Îşi lăsase fiica singură timp de douăzeci şi şase de

ore? Îi spusese Bay lui Claire ceva despre David? Oare Claire ținea la Bay? O învelise la culcare sau o lăsase singură și speriată, toată noaptea, în camera ei din casa asta străină?

– Bay…

– M-a ajutat, spuse Claire. Nu vorbește prea mult, dar învață repede. Ieri am gătit toată ziua, aseară a făcut o baie cu spumant, și pe urmă am culcat-o. Iar azi-dimineață ne-am apucat iar de gătit.

Oare Claire o considera o mamă rea? Era singurul lucru de care Sydney putea fi mândră, și deja începea să se facă de râs. Locul ăla o năucea. Acolo, nu putea fi niciodată sigură cine era cu adevărat.

– Bea o cafea, o invită Claire. Evanelle a zis că trece azi pe la noi, să te vadă.

– Stai aici, mămico. Uită-te ce știu să fac!

„Vino-ți în fire“, își spuse Sydney.

– Bine, iubito. Nu plec nicăieri. Se duse la cafetieră și-și turnă o ceașcă. Evanelle ce face?

– Bine. Arde de nerăbdare să te vadă. Ia și niște pâine cu levănțică. Bay și cu mine am rupt din aia de-acolo. E și niște unt vegetal.

Oare Claire era preocupată de situația ei? Se gândise mult la Claire, în ultimii ani. De cele mai multe ori, făcea comparații între propriul ei spirit aventurier și felul cum sărmana Claire, cea demnă de milă, nu putea să facă nimic altceva decât să

stea acasă şi să vegeteze, în tâmpitul ăla de Bascom. Era o atitudine crudă, dar o făcea să se simtă mai bine, fiindcă întotdeauna fusese invidioasă pe mulţumirea lui Claire faţă de propriul ei stil de viaţă. La plecarea ei, Claire fusese în culmea fericirii. Iar acum, îşi făcea griji pentru ea. Îi spunea să mănânce. Sydney încercă să taie încet pâinea, dar îi era atât de foame, încât sfârşi rupând un ditamai dumicatul din ea. Întinse deasupra nişte unt vegetal şi închise ochii. După a treia felie, începu să umble prin bucătăria cea spaţioasă.

– E impresionant aici... Nu ştiam că poţi să faci atâtea lucruri. Astea-s reţetele de la bunica?

– Unele dintre ele. Salata de păpădii şi pâinea cu levănţică erau ale ei.

– Când eram mică, nu m-ai lăsat să le văd niciodată.

Claire se întoarse dinspre bufet, ştergându-şi mâinile cu şorţul.

– Ascultă, astea-s pentru o comandă din Hickory, mâine. Am chemat două eleve de liceu care mă ajută uneori, vara, dar dacă ai nevoie de nişte bani, poţi să mă ajuţi tu în locul lor.

Sydney o privi cu o expresie ciudată.

– Vrei să te ajut...

– În mod normal, pot să le fac şi singură, dar, pentru comenzi mai mari, am nevoie de ajutor. Mâine ai să mai fii aici?

– Sigur că da, răspunse Sydney. Ce e, nu mă crezi?

– Dacă tot eşti aici, o mână de ajutor din partea ta mi-ar prinde bine.

– Cred că e destul de clar că am nevoie de bani.

Claire zâmbi uşor, ceea ce lui Sydney îi plăcu: se forma între ele o anumită legătură...

Încurajată, spuse veselă:

– Ei, şi-acum, ia povesteşte-mi despre tipul ăla, Tyler...

Coborând ochii, Claire se întoarse iar către ea.

– Ce-i cu el?

– A fost azi pe-aici?

– Nu vine în fiecare zi. Ieri a fost prima oară. Mi-a adus nişte mere care căzuseră în curtea lui.

– Şi le-ai îngropat?

– Întotdeauna îngropăm merele care cad din pom, răspunse Claire.

Bay o privi curioasă, iar Sydney simţi un fior de oroare; ar fi vrut să-i ascundă lui Bay cât mai mult timp posibil adevărul despre grădină. Sydney profitase de toate şansele ca Bay să fie considerată normală, pentru propria ei siguranţă. Cum anume să-i spui aşa ceva unui copil – chiar şi unui copil ca Bay?

– Deci, Tyler..., reveni ea la subiect, înainte ca Bay să apuce să pună vreo întrebare. E burlac?

– Nu ştiu.

Claire luă folia de celofan pe care erau puse panselele şi o introduse în cuptorul uşor încălzit.

– Te interesează?

– *Nu!* răspunse sora ei, vehement ca o adolescentă prinsă cu mâța-n sac.

– Aici e locul lui, declară Bay.

Claire se întoarse spre ea.

– Ăsta-i un obicei al ei, o lămuri Sydney. Are opinii foarte ferme despre locul tuturor lucrurilor.

– Deci, așa se explică. I-am cerut o furculiță și s-a dus direct la sertar. Când am întrebat-o de unde știa că era acolo, mi-a răspuns că acolo e locul ei, îi povesti Claire, uitându-se la Bay îngândurată.

– Nu, o contrazise Sydney. Nu e asta. Nu-i impune așa ceva cu forța.

– Nu i-am impus nimic, spuse Claire, părând lezată. Și nici ție nu ți-a impus nimeni ceva. Ba chiar ai fugit mâncând pământul, cât mai departe de toate astea, și nimeni n-a încercat, măcar, să te oprească.

– Tot orașul m-a forțat! Încercam să fiu normală și nimeni nu voia să mă lase.

Cratițele și oalele agățate în cârlige, deasupra mesei de lucru din mijlocul bucătăriei, începură să se clatine agitate, cu mișcări ca ale unei bătrâne care-și frânge mâinile. Sydney le privi un moment cum se legănau, apoi trase adânc aer în piept. Uitase cât de sensibilă putea fi casa, cum vibrau podelele când se înfuriau oamenii, cum se deschideau ferestrele când toți râdeau în același timp.

– Iartă-mă, nu vreau să mă cert cu tine... Dar ce-aş putea face ca să te ajut?

– În clipa asta, nimic. Bay, poţi să te duci şi tu, spuse Claire, dezlegând şorţul lui Bay şi luându-i-l. Ai o fustă neagră şi o bluză albă, ca să le porţi mâine când mă vei ajuta la servit? o întrebă ea pe Sydney.

– O bluză albă am.

– Poţi să iei cu împrumut una dintre fustele mele. Ai mai servit la masă?

– Da.

– Cu asta te-ai ocupat după ce-ai plecat de-aici? Ai lucrat ca ospătăriţă?

Sydney o trimise pe Bay afară din bucătărie. Cu fuga, cu furtişagurile, cu *bărbaţii*... Acestea nu fuseseră niciodată domeniile de specialitate ale lui Claire, iar Sydney n-avea de gând să-i vorbească despre trecutul ei – sau, cel puţin, nu încă. Nu era un lucru pe care să-l împărtăşeşti oricui, nici chiar propriei tale surori, dacă nu erai sigură că avea să înţeleagă.

– Printre altele, răspunse ea, evaziv.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Sydney se aşeză pe veranda din faţă, în timp ce Bay se zbenguia, făcând roata-ţiganului în curte. O văzu pe Evanelle apropiindu-se pe trotuar şi zâmbi. Evanelle avea pe ea un trening albastru şi-şi agăţase pe umăr binecunoscuta geantă. Pe vremuri, jocul favorit al lui Sydney era acela de a încerca să

ghicească ce avea înăuntru. Spera ca de-acum şi lui Bay să-i placă acest joc. Calitatea de membru al familiei Waverley nu avea prea multe avantaje, dar Evanelle era fără îndoială una dintre părțile cele mai plăcute.

Evanelle se opri la poarta vecină, ca să schimbe câteva cuvinte cu Tyler, care se afla în curtea din față, unde contempla o movilă mare de iarbă tăiată. Era plictisit; Sydney recunoştea semnele. Îşi lăsase părul destul de lung, desigur ca să i se mai îndrepte ondulațiile naturale. Aceasta însemna că avea o fire creatoare, pe care încerca să şi-o țină sub control, şi încerca să şi-o țină sub control petrecându-şi cea mai mare parte a timpului cu mutatul grămezii de iarbă dintr-o parte a curții în cealaltă.

Sydney nu-şi putea imagina cum şi-ar fi dorit o altă relație cu un bărbat după dezastrul cu David, dar când îl privea pe Tyler avea o senzație stranie în inimă. Nu-l dorea, şi se vedea clar că era atras de sora ei, dar simpla idee de a fi întâlnit un bărbat cumsecade făcea să i se redeştepte întru câtva şi ei speranțele. Poate că nu pentru sine însăşi, ci pentru alți oameni, pentru alte femei. Femei mai norocoase.

Imediat ce Evanelle se despărți de Tyler, Sydney coborî grăbită treptele ca să-i iasă în întâmpinare.

– Evanelle! exclamă ea, îmbrățişând-o pe bătrână. Claire mi-a spus că urma să treci pe-aici.

O, ce bine-mi pare că te văd! Arăţi exact la fel ca ultima oară!

– Adică tot bătrână.

– Adică tot frumoasă. Ce făceai acolo, cu Tyler?

– Aşa-l cheamă? Părea să aibă nevoie de nişte pungi pentru iarbă. Noroc că aveam la mine câteva. S-a bucurat mult de ele. Uite-i numărul de telefon, adăugă ea, întinzându-i lui Sydney o filă de carneţel.

Sydney privi hârtia, stânjenită.

– Evanelle, nu sunt... nu vreau...

Evanelle o bătu pe dosul mâinii.

– Ei, iubito, eu habar n-am ce-ar fi cazul să faci cu ea. Tot ce ştiu e că trebuie să ţi-o dau. Nu încerc să te bag în nicio combinaţie.

Uşurată, Sydney izbucni în râs.

– Şi mai am şi altceva pentru tine, continuă Evanelle, începând să cotrobăiască prin geantă, de unde scoase o pungă de cumpărături cu numele unui magazin elegant din scuar. Sydney şi-l amintea bine. Colegele ei de şcoală ai căror părinţi stăteau bine cu banii cumpărau adesea de la Maxine's. Sydney obişnuia să lucreze câte o vară întreagă, ca să-şi poată face şi ea cumpărăturile de-acolo, astfel încât să pară integrată în societatea celorlalte fete.

Deschise punga şi scoase o frumoasă bluză de mătase albastră. Era mai mare cu vreo trei numere, dar Sydney nu mai primise de mult ceva

atât de modern, cel puțin de când luase toți acei bani de la fostul ei iubit, hoțul de mașini, și trăise un an cu ei. David avea bani, dar el nu fusese niciodată un om darnic, cum nu prea le avea nici cu recompensele, remușcările sau scuzele.

Sydney se așeză pe trepte și duse bluza la nas, inspirând aroma delicioasă de magazin scump. Mirosea a hârtie fină și parfum englezesc.

– Ce frumoasă e...

Evanelle se așeză și ea pe treaptă, lângă Sydney, și scotoci iar în geantă.

– Știu că ți-e prea mare. Uite bonul. În dimineața asta, mergeam prin centru, căutând niște dosuri bărbătești drăguțe. Am ajuns la Maxine's, m-am gândit la tine și am știut că trebuia să ți-o iau. Bluza asta. La măsura asta.

Bay se apropiase și pipăia sfioasă materialul bluzei din mâinile lui Sydney.

– Evanelle, ea e fiica mea, Bay.

Bătrâna o ciupi ușurel sub bărbie, iar Bay chicoti.

– E leită maică-ta când era mică. Brunetă cu ochi albaștri... Are neamul Waverley în ea, nu-ncape nicio-ndoială.

Cu un gest protector, Sydney își petrecu brațul pe după umerii lui Bay.

– Pop-Tarts cu fragi sunt favoritele ei. Îți mulțumesc că ni le-ai adus.

– Îmi place să văd că lucrurile mele își găsesc rostul, replică Evanelle, bătând-o pe Sydney pe genunchi. Unde-i Claire?

– În bucătărie, e ocupată cu pregătirile pentru un prânz.

– Ai s-o ajuți și tu?

– Da.

Ochii pătrunzători ai lui Evanelle stăteau ațintiți asupra ei. Sydney o îndrăgise dintotdeauna. Ce copil nu iubește o bătrână care-i face cadouri? Dar Claire păruse mereu s-o înțeleagă pe Evanelle mai bine.

– Să ții minte un lucru, în legătură cu Claire: nu suportă să ceară ceva.

Bay fugi înapoi în curte și începu iar să facă roata-țiganului pentru ele, așa că o felicitară, și abia după câteva timp Evanelle spuse:

– Nu e deloc ușor... să ceri ajutor. Ai dat dovadă de mare curaj, venind aici. Sunt mândră de tine.

Sydney o privi în ochi și văzu că știa.

Era aproape ora cinci a după-amiezii de vineri, când Claire, Sydney și Bay se întoarseră acasă, după ce serviseră la prânzul din Hickory. Bay adormise în mașină. Sydney se gândea că nevoia de a o lua și pe ea o putuse irita pe Claire, dar sora ei nu spusese totuși nimic când Sydney insistase că încă nu voia s-o lase pe Bay cu Evanelle. Erau în oraș de numai trei zile. Ezita să-și lase fiica singură, printre străini. Claire răspunsese: „Sigur că da, o să vină cu noi." Și nimic mai mult.

Bay se distrase de minune. Bătrânele doamne din Asociația Botanistelor Amatoare se bucuraseră enorm de prezența ei și, de fiecare dată când Claire și Sydney se întorceau după ce strânseseră farfuriile sau umpluseră iar paharele, vedeau că Bay le-o luase înainte, eliberând locul sau organizând băuturile în acel mod al ei aparte, știind instinctiv unde era locul fiecărui lucru.

Sydney o duse pe Bay în brațe până sus și o culcă pe pat, după care dădu drumul unuia dintre ventilatoarele cu picior, pe care Claire le adusese jos din pod, fiindcă arșița verii umplea treptat casa, tot mai dogoritoare. Se schimbă într-un șort și un tricou, gândindu-se că și Claire avea să facă același lucru, înainte de a descărca lucrurile din furgonetă.

Dar, când Sydney reveni la parter, Claire adusese totul în bucătărie, deși trecuseră doar câteva minute, iar acum tocmai punea vasele în spălător și umplea carafele cu sodă și apă fierbinte, ca să se înmoaie murdăria. Încă mai avea pe ea bluza și fusta, cu șorțul albastru încins peste haine.

– Voiam să te ajut, spuse Sydney.

Claire ridică privirea, parcă surprinsă s-o găsească acolo.

– Pot și singură. Când angajez oameni, o fac numai ca să mă ajute la servit. Poți să te odihnești. N-am știut dacă preferi un cec sau plata în mână, așa că am pregătit bani lichizi. Plicul e acolo, mai spuse ea, arătând spre masa din bucătărie.

Sydney se opri un moment. Nu înțelegea. Nu fusese o zi reuşită? Nu lucraseră bine împreună? Doamnelor de la masă le plăcuse la nebunie mâncarea lui Claire, şi o felicitaseră pe Sydney pentru cât de bine servea. La început, fusese cam nervoasă. Pe vremea când muncea ca ospătăriță, obişnuise să fure de la clienți, fără să le dea înapoi restul când plăteau cu cecuri. Dacă-i cereau socoteală, zâmbea, flirta. Şi niciodată nu strica să se culce cu administratorul restaurantului, ca să-i țină partea dacă reclamațiile ajungeau până la el. Îi putea duce de nas chiar şi pe cei mai îndărătnici. Acum, se temuse că, dacă servea din nou, i se putea redeştepta în suflet acea perioadă din viața ei, o putea face s-o dorească din nou. Dar, nici vorbă de aşa ceva. Munca grea şi cinstită îi dădea o senzație plăcută. Îi reamintea, în schimb, de perioada care, probabil, fusese cea mai fericită din viața ei – în Boise, când lucrase la salonul cosmetic. Îşi aducea aminte de durerile de picioare şi cârceii din brațe, şi de firele de păr tuns care-i intrau pe sub haine, înțepând-o şi cauzându-i mâncărimi. Şi-i plăcea la nebunie.

Acum, însă, Claire spunea că nu mai avea nevoie de ajutorul ei. Rămase pe loc, în timp ce sora sa continua să lucreze. Ce să facă? Dacă nu putea face mai mult decât s-o ajute pe Claire din când în când, avea să înnebunească. Claire n-o lăsa nici măcar să deretice prin casă.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Mă descurc perfect. Asta e munca mea de rutină.

Fără să mai spună nimic, Sydney luă plicul şi ieşi prin spate, îndreptându-se spre Subaru. Acolo, se rezemă de capotă, în timp ce număra banii. Claire fusese generoasă. Cu suma aceea, Sydney putea să iasă şi să-şi cumpere ceva deosebit. Probabil că şi Claire se aştepta la asta. Să facă plinul la maşină... Să se ducă într-o vizită...

Dar nu avea număr de înmatriculare şi risca s-o oprească poliţia.

Şi, categoric, în oraş nu era nicio persoană căreia să-i ardă să-i facă vizite.

Îndoind plicul, îl vârî în buzunarul de la spate al blugilor tăiaţi. Nu voia să se întoarcă în casă şi să se uite la Claire cum lucra, aşa că ocoli pe alee, împrăştiind cu picioarele pietrişul, pe care, probabil, Claire avea să-l grebleze la loc mai târziu, când le punea iar pe toate în ordine.

Ajunsă în curtea din faţă, se opri cu privirea spre casa lui Tyler. Jeepul lui era parcat la bordură. Pradă unui impuls, traversă curtea şi urcă treptele verandei. Ciocăni la uşă, apoi aşteptă, îndesându-şi mâinile şi mai adânc în buzunare, pe măsură ce răspunsul întârzia. Poate că Tyler dormea. Asta ar fi însemnat că trebuia să se întoarcă acasă.

Apoi însă auzi paşi şi zâmbi, scoţându-şi mâinile din buzunare în timp ce Tyler deschidea uşa. Purta un tricou şi nişte blugi stropiţi cu vopsea, arătând cam neîngrijit şi neglijent, ca şi cum s-ar fi întrebat continuu unde se ducea timpul.

– Bună, îl salută ea, după ce Tyler o privi câteva momente, nedumerit. Eu sunt Sydney Waverley, din vecini.

În sfârşit, Tyler zâmbi.

– A, exact. Acum îmi amintesc.

– Mă gândeam să trec ca să-ți dau bună ziua.

El se uită în spatele ei, apoi într-o parte. În sfârşit, scoase capul pe uşă şi privi spre casa Waverley. Sydney ştia de ce făcea asta şi se întrebă cum reuşise Claire să-l facă să-şi piardă capul pentru ea. Poate că avea o slăbiciune pentru maniacii autorității.

– Claire nu e cu mine.

Chipul lui Tyler se întristă.

– Îmi pare rău, se scuză el, făcând un pas înapoi. Te rog, intră în casă.

Sydney mai fusese în casa aceea de câteva ori, în copilărie, când acolo locuia bătrâna doamnă Sanderson. În living se aflau câteva scaune confortabile şi o canapea roşie, dar erau amplasate ciudat, ca şi cum nimeni nu le-ar mai fi clintit din locurile unde le puseseră muncitorii de la mutări. Lângă pereți stăteau rezemate şiruri-şiruri de tablouri neînrămate, şi peste tot se vedeau cutii de carton.

– Nu ştiam că abia te-ai instalat.

Tyler îşi trecu o mână prin păr.

– Cam acum o lună. Tot amân despachetatul. Acum eram în bucătărie, pictam. Cât e ceasul?

– Cinci şi ceva. În ce culoare pictezi bucătăria?

Râzând, Tyler clătină din cap.

– Nu, nu – voiam să zic că pictez *în* bucătărie. Acolo mi-am pus şevaletul.

– A, deci eşti pictor...

– Predau un curs de arte plastice, la Orion. Luă nişte ziare de pe un scaun, punându-le pe podea. Te rog, ia loc.

– De cât timp eşti în Bascom? vru să ştie Sydney, în timp ce se aşeza.

– Cam de un an.

Tyler se uită în jur, după un loc unde să se aşeze şi el, trecându-şi iar mâna prin păr, pentru a-l da înapoi de pe frunte.

– Ştii, dacă vrei, aş putea să-ţi mai aranjez părul.

Întoarse capul spre ea, cu aceeaşi expresie întristată de mai devreme.

– Tot uit să mă tund. M-ai putea ajuta tu?

– Ai în faţă o absolventă *cum laudae* a şcolii de cosmetică şi coafură.

– OK... Sigur... Îţi mulţumesc. Luă o cutie de pe canapea şi se aşeză. Mă bucur că ai venit. Încă n-am apucat să fac bine cunoştinţă cu niciunii dintre vecini. Sau, mă rog, poate cu excepţia doamnei Kranowski, care pare să-şi petreacă jumătate din fiecare zi fugărindu-şi câinele, pe Edward, prin tot cartierul.

– Mi-o amintesc pe doamna Kranowski. Câţi ani să aibă acum, vreo sută şi ceva?

– Şi e surprinzător de iute de picior.

Sydney râse, felicitându-se în sinea ei. Avusese o idee inspirată.

– Mâine am să-mi aduc trusa ca să-ţi mai iau din păr. Te deranjează dacă vine şi fiica mea?

– Deloc.

Îl studie un moment.

– Deci, o placi pe sora mea.

Deşi îl luase pe nepregătite, Tyler nu ezită să răspundă:

– Treci direct la subiect, nu? N-o cunosc prea bine, dar... da, îmi place. Mă *fascinează.* Zâmbi şi se aplecă înainte, rezemându-şi coatele pe genunchi, deschis şi entuziast. Era o stare contagioasă, ca un căscat, şi o făcu pe Sydney să zâmbească la rândul ei. Am avut un vis cu ea. Nu semăna cu niciunul dintre visele mele dinainte. Avea părul scurt şi purta o banderolă pe cap... Se întrerupse, rezemându-se de spătar. Mai bine mă opresc acum, înainte de-a deveni ridicol de-a binelea.

Nu părea deloc ridicol. Vorbea frumos, atât de frumos, încât o făcea pe Sydney să-şi cam invidieze sora.

– Şi fiica mea o simpatizează.

– Nu pari prea încântată.

– Nu, n-am vrut să dau impresia asta..., oftă Sydney. Doar că nu e aşa cum mă aşteptasem. În copilărie, Claire şi cu mine ne-am certat foarte mult. Cred că amândouă am răsuflat uşurate când

eu am plecat din oraş. Nu se topea de dragul meu, şi nu m-am aşteptat s-o placă nici pe Bay.

– Cât timp ai fost plecată?

– Zece ani. N-am crezut să mă mai întorc vreodată. Clătină din cap, ca pentru a-şi alunga gândul. Te deranjează c-am venit aici? O placi pe sora mea, nu pe mine, aşa că nu vreau să te presez. Am nevoie doar să mai ies din casa aia, când şi când. Vrei să comandăm o pizza? Fac eu cinste.

– Mă tentează. Nu cred c-am mâncat azi. O privi gânditor. Poţi să vii aici ori de câte ori vrei, dar zece ani de despărţire înseamnă cam mult. Nu mai ai prieteni vechi pe care ai vrea să-i revezi?

Prieteni vechi... Sydney fu cât pe ce să izbucnească în râs. Ipocriţi, fără voinţă şi gata oricând s-o înjunghie pe la spate, da. Dar prieteni, nici pomeneală!

– Nu. Face parte şi asta din povestea cu nu-credeam-să-mă-mai-întorc-vreodată.

– Ţi-ai ars toate punţile? întrebă Tyler, cu perspicacitate; nu era nici pe departe atât de aerian pe cât îl făcea să pară stilul lui de viaţă.

– Cam aşa ceva.

4

În noaptea aceea, de cealaltă parte a orașului, Emma Clark n-avea nici cea mai vagă idee că lumea ei urma să se răstoarne cu capu-n jos, în timp ce se pregătea pentru balul dedicat colectării de fonduri. De fapt, abia aștepta seara balului, datorită atenției care i se acorda întotdeauna.

Femeile din familia Clark râvneau la luminile rampei. Le plăcea la nebunie, în special, ca bărbații să le dea atenție. Iar acest lucru nu era deloc greu, ținând seama de legendara lor senzualitate. *Întotdeauna* se măritau bine.

Soțul Emmei Clark, Hunter John Matteson, era cea mai grozavă partidă din oraș, și toată lumea știa asta. Era sociabil, chipeș, atletic și moștenitor al imperiului de prefabricate al familiei. Mama Emmei, vicleană cum era, începuse să plănuiască acest mariaj încă de când Emma și Hunter John abia învățau să meargă. Familiile lor se vizitau reciproc și frecventau aceleași cercuri, așa că nu era greu să dea sugestii și să-i înghiontească treptat unul spre altul. Petrecuseră cu toții o lună împreună pe Cape May, într-o vară, când Emma și Hunter

John aveau zece ani. „Ia uite ce drăguți arată împreună!", comenta mama ei, cu fiecare ocazie.

Singura problemă era că, în ciuda manevrelor mamei sale, în pofida frumuseții și poziției sociale a Emmei, în ciuda faptului că sucea capetele tuturor băieților și orice bărbat întreg la minte ar fi dorit-o, pe tot parcursul liceului, Hunter John fusese îndrăgostit fără speranță de Sydney Waverley.

A, știa foarte bine că nu se cădea să aibă de-a face cu ea. Oamenii de calibrul lor nu aveau relații sociale cu de-alde Waverley. Dar, pentru prieteni, ceea ce simțea el pentru Sydney nu mai era de mult un secret. O știau după felul cum se uita la ea și stilul adolescentin-tragic în care se comporta uneori, ca și cum viața fără dragoste n-ar mai fi meritat să fie trăită.

Când a împlinit șaisprezece ani, în primul și ultimul său act de rebeliune, a invitat-o în sfârșit pe Sydney în oraș. Spre surprinderea tuturor, părinții au fost de acord să iasă cu ea. „Să lăsăm băiatul să se distreze și el puțin", a spus tatăl lui. „E cea mai drăguță fată din neamul Waverley, și nu pare să fie ciudată ca restul familiei, așa că-i inofensivă. Băiatul meu știe ce așteptăm de la el, când va termina școala. Și eu mi-am cam făcut de cap, până mi-am dat seama că sosise momentul să mă așez la casa mea."

A fost, dacă nu cea mai groaznică zi din viața Emmei, în orice caz următoarea la rând.

În următorii doi ani, clica lui Hunter John din școală a fost nevoită s-o accepte pe Sydney sub oblăduirea sa, fiindcă ea și Hunter John deveniseră nedespărțiți. Mama Emmei îi spunea să-și țină gura închisă și dușmanii aproape, așa că, deși murea de ciudă, Emma s-a împrietenit cu Sydney. O invita adesea la ea peste noapte. Deși aveau o mulțime de camere, Emma îi spunea mereu lui Sydney că trebuia să se culce pe jos. Sydney nu avea nicio obiecție, pentru că ura casa Waverley și orice era de preferat în locul ei. Dar, de cele mai multe ori, Emma ajungea și ea pe podea lângă Sydney, conversând și făcându-și împreună temele. Sydney era doar o Waverley, dar avea minte și haz, și cel mai bun gust din lume la pieptănături. Emma n-avea să uite niciodată ocazia când o lăsase pe Sydney să-i aranjeze părul, și în ziua aceea toate îi reușiseră de minune, ca prin farmec. Chiar și Hunter John remarcase cât de drăguță era. De-atunci Emma n-a mai putut reproduce niciodată acea coafură. Astfel, a existat o perioadă în care Emma chiar a plăcut-o pe Sydney.

Dar pe urmă, într-o noapte, când zăceau pe podea în sacii lor de dormit, Sydney a spus că ea și Hunter John aveau de gând s-o facă pentru prima oară. Emma aproape că a izbucnit în plâns. Așa ceva era peste puterile ei. Ani de zile privise cum băiatul de care știa că ar fi trebuit să fie îndrăgostită se iubea cu alta. Apoi, fusese nevoită să se împrietenească la cataramă cu fata care i-l suflase

de sub nas. Şi acum, Sydney urma să se culce cu el? Era singurul lucru la care Emma ştia că se pricepea mai bine decât oricare alta, şi când colo tot *Sydney* avea să ajungă prima în patul lui. A avut nevoie de toate resursele de energie ca să aştepte până când Sydney a adormit, pentru a alerga să-i spună maică-sii.

Îşi amintea cum o îmbrăţişase mama ei, mângâind-o pe cap. Ariel era în pat, pe cearşafurile ei de mătase albă. Camera sa mirosea întotdeauna a lumânări, iar cristalele candelabrului răspândeau în jur reflexe de lumină multicoloră. Mama ei era tot ceea ce-şi dorise vreodată Emma să fie: o fantezie însufleţită, care respira şi umbla.

– Ei, Emma, replică Ariel cu nepăsare, tu o faci şi o faci bine, de peste un an. Toate femeile din familia Clark sunt bune la pat. De ce crezi că ne mărităm aşa de bine? Nu-ţi mai face griji. Deci, ea îl are acum. Tu o să-l ai pentru tot restul vieţii. E doar o chestiune de timp. Întotdeauna tu vei fi mai bună şi e foarte bine ca bărbaţii să aibă o bază de comparaţie. Asta nu înseamnă că nu poţi să răspândeşti şi câteva informaţii false. Oricât de greu ţi-ar fi să crezi, multor femei le e frică de acea primă oară.

Aceste cuvinte o făcură pe Emma să râdă. Femeile din neamul Clark nu se temeau niciodată de sex.

Mama ei o sărută pe frunte, cu buzele sale moi şi reci. Apoi, se întinse la loc în pat şi spuse:

– Şi acum, du-te. Tatăl tău va fi curând acasă.

A doua zi, Emma îi spuse lui Sydney tot felul de minciuni înspăimântătoare despre durerea dezvirginării şi o învăţă exact pe dos tot ce avea de făcut. După consumarea actului, nu-i ceru niciun fel de detalii, dar expresia satisfăcută de pe chipul lui Hunter John, după ce el şi Emma făcuseră sex pentru prima oară, fu singurul răspuns de care avea nevoie.

Sydney plecă din oraş după ce Hunter John se despărţise de ea, la absolvirea liceului. Fusese distrusă de vestea că legătura lor din timpul şcolii fusese doar un foc de paie, că ea şi Hunter John nu puteau rămâne împreună, că prietenii pe care şi-i făcuse nu puteau rămâne prietenii ei după ce absolveau cu toţii. Trebuia să se integreze în înalta societate din Bascom şi să facă ceea ce aşteptau de la ei părinţii lor – iar Sydney, la urma urmei, nu era decât o biată Waverley. Fusese atât de rănită şi furioasă...! Nimeni nu-şi dăduse seama că ea nu ştia regulile. Se îndrăgostise de Hunter John şi credea că relaţia lor avea să dureze veşnic.

Emmei i-ar fi părut rău pentru ea, dacă n-ar fi fost evident că şi Hunter John suferea la fel de mult. În vara aceea, a trebuit să facă mari eforturi pentru a-l atrage spre ea. Chiar şi după ce au început să aibă relaţii sexuale, ceea ce-l mai consolase, Hunter John continua să vorbească despre plecarea la colegiu, uneori spunând chiar că Sydney procedase foarte bine plecând. Nu avea nevoie de acel oraş.

Aşa că Emma a făcut singurul lucru pe care considera că putea să-l facă.

A încetat să-şi mai ia pastila, fără a-i spune lui Hunter John, şi a rămas gravidă.

Hunter John a rămas acasă şi s-a însurat cu ea, fără ca pe urmă să se plângă vreodată. Ba chiar au hotărât, împreună de data asta, să aibă şi un al doilea copil, peste câţiva ani. Hunter John lucra pentru tatăl lui, apoi a luat în primire fabricile de materiale prefabricate ale familiei, când tatăl său s-a retras din afaceri. După ce părinţii lui s-au mutat în Florida, Emma şi Hunter John s-au instalat în conacul familiei. Totul părea perfect, dar Emma nu putea fi niciodată sigură unde anume era inima lui Hunter John, iar acest lucru o deranja permanent.

Şi astfel, ajungem la cea mai neagră zi din viaţa Emmei Clark.

În acea seară de vineri, Emma încă nu-şi dădea seama că urma să se întâmple ceva important, deşi avea la dispoziţie toate semnele. Nu i se ondula părul. Pe bărbie îi ieşise un coş. Apoi, pe rochia albă pe care plănuise s-o poarte la balul alb-negru al spitalului pentru colectare de fonduri a apărut în mod misterios o pată pe care menajera n-a putut s-o scoată, aşa că Emma a fost nevoită să se îmbrace cu o rochie neagră. Era senzaţională – la fel ca toate rochiile ei –, dar nu pe aceea o dorea, nu plănuise s-o poarte, şi se simţea incomod în ea.

Când au ajuns la bal, totul părea în regulă. Ba chiar perfect. Balul spitalului avea loc de fiecare

dată la Harold Manor, un conac din perioada Războiului Civil, înregistrat ca monument național și consacrat ca fiind cel mai distins loc pentru întruniri ale înaltei societăți. Fusese acolo de nenumărate ori. Era un decor minunat, fantastic, parcă scos în afara timpului. Bărbații purtau costume atât de apretate, încât nu se puteau îndoi din mijloc, iar femeile aveau strângeri de mână delicate ca prăjiturile de ceai. Într-un asemenea decor, orice femeie din familia Clark se simțea ca la ea acasă, iar Emma deveni imediat centrul atenției, ca întotdeauna. Dar acum se simțea altfel, ca și cum oamenii ar fi vorbit despre ea și ar fi vrut să se afle în preajma ei numai din cele mai nepotrivite motive.

Hunter John nu observase, însă el nu observa asemenea lucruri niciodată, așa că Emma se uită imediat după mama ei. Aceasta avea să-i spună că era frumoasă și că totul era în ordine. Hunter John o sărută pe obraz, după care se duse ață la bar, unde se adunaseră amicii lui. Tinerii de la asemenea petreceri erau ca ghemotoacele de praf strânse prin colțuri, încercând să scape din freamătul de rochii și hohotele de râs ale doamnelor.

În timp ce-și căuta mama, se întâlni cu Eliza Beaufort. În liceu, Eliza fusese una dintre cele mai bune prietene ale ei. „Ține-ți-i pe-alde Beaufort ca prieteni“, spunea mereu mama Emmei, „și vei ști ce vorbesc oamenii despre tine.“

– O, Doamne, abia am așteptat să ajungi și tu aici, se repezi Eliza la ea; desena o linie strâmbă

pe buzele ei, de-atâta vorbit doar cu o jumătate de gură. Vreau să aflu imediat totul – cum ai aflat, şi aşa mai departe...

Emma zâmbi uşor, distrată.

– Cum am aflat ce? întrebă ea, uitându-se peste umărul Elizei.

– Cum, nu ştii?!

– Ce să ştiu?

– *Sydney Waverley s-a întors în oraş!* aproape şuieră Eliza cuvintele, ca pe un blestem.

Ochii Emmei săgetară spre ai ei, dar pe faţă nu i se clinti niciun muşchi. Vasăzică, de-asta se purtau toţi aşa de ciudat în seara aceea? Fiindcă Sydney revenise, şi toată lumea aştepta să apară şi Emma, ca să-i vadă reacţia? Asta o deranja din multe motive, cel mai important fiind acela că oamenii se aşteptau de la ea să *aibă,* cât de cât, o reacţie, că vestea merita măcar o minimă preocupare din partea ei.

– S-a întors miercuri şi stă la sora ei, continuă Eliza. Ba chiar, azi după-amiază, a ajutat-o pe Claire la o comandă din Hickory. Chiar nu ştiai?

– Nu. Deci, s-a întors. Ei, şi?

Eliza înălţă din sprâncene.

– Nu mă aşteptam să fii aşa de indiferentă.

– Oricum, n-a însemnat niciodată nimic pentru noi. Iar Hunter John e foarte fericit. N-am de ce să-mi fac griji. Acum trebuie s-o găsesc pe maică-mea. Ne vedem şi noi, săptămâna viitoare, la un prânz, da? Pupici.

În sfârşit, îşi găsi mama aşezată la o masă, unde sorbea şampanie şi conversa cu oamenii care se opreau s-o salute. Ariel arăta elegantă ca o regină, cu zece ani mai tânără decât în realitate. La fel ca Emma, era blondă şi avea sânii mari. Circula cu o maşină decapotabilă, purta diamante la hainele de doc şi nu rata nicio ocazie când cineva se întorcea acasă. Avea un spirit sudist atât de caracteristic, încât plângea cu lacrimi care proveneau direct din Mississippi, şi mereu mirosea slab a tulpină de bumbac şi a piersici.

Când Emma se apropie, mama ei îşi ridică privirea, şi pe față i se citi că ştia deja. Nu numai că ştia, ci era chiar foarte nemulțumită. „Nu, nu, nu“, îşi spuse Emma. „Nu e nimic în neregulă. Să nu interpretezi greşit lucrurile, mamă.“ Ariel se ridică şi plecă de lângă tatăl Emmei, cu un zâmbet provocator care-l făcea să-i aştepte cu nerăbdare întoarcerea.

– Hai să facem o plimbare pe verandă, spuse ea, luând-o pe Emma de braț şi conducând-o cu fermitate afară.

Zâmbiră în timp ce treceau prin dreptul câtorva grupuri mici de persoane, care ieşiseră să fumeze, fiindcă zâmbetele însemnau că totul era în ordine. Odată ce ajunseră într-un colț mai îndepărtat, Ariel spuse:

– Nu mă îndoiesc că ai auzit despre Sydney Waverley. Nu-ți face griji. Totul o să fie bine.

– Nu-mi fac niciun fel de griji, mamă.

Ariel îi ignoră cuvintele.

– Uite ce vreau de la tine: mai întâi, poartă-te cu Hunter John cât mai deosebit. Atrage mai mult atenția asupra ta însăți. În weekendul viitor, am să dau o petrecere la tine acasă. Invită-ți toți prietenii apropiați. Toată lumea va vedea ce minunată ești, ce specială... Hunter John o să-și dea și el seama cum te invidiază toate femeile. Luni vom merge la cumpărături și-o să-ți cumpărăm o rochie. Roșu e culoarea care-ți vine cel mai bine, iar lui Hunter John îi place la nebunie cum îți stă în roșu. Și, apropo de rochii, de ce te-ai îmbrăcat în negru? În alb îți stă mult mai bine.

– Mamă, nu sunt deloc îngrijorată că s-a întors Sydney.

Ariel cuprinse fața Emmei în căușul palmelor.

– O, iubito, dar ar fi *cazul* să fii îngrijorată. Prima dragoste din viața cuiva e întotdeauna foarte puternică. Dar, dacă-i amintești continuu soțului tău de ce te-a ales pe tine, n-o să ai nicio problemă.

Mai târziu, în aceeași noapte, Emma abia aștepta să ajungă cu Hunter John în pat, cu o nerăbdare despre care se tot încredința singură că nu avea *nimic* de-a face cu reîntoarcerea lui Sydney. Odată ajunși acasă, se uită să vadă ce făceau băieții, care dormeau în camerele lor, apoi îi ură noapte bună, distrată, doicii. Începu să se dezbrace în clipa când intră în apartamentul conjugal, până rămase goală, doar cu pantofii cu tocuri și colierul de perle

pe care i-l dăruise Hunter John anul trecut, la împlinirea vârstei de douăzeci și șapte de ani.

Peste câteva minute, Hunter John intră și el, cu un sandvici și o bere. „Mâncarea de bal", cum o numea el, îl lăsa întotdeauna flămând. La fel proceda ori de câte ori se întoarcea acasă de la câte o recepție și, deși Emmei nu-i prea plăcea acel obicei, nu găsea de cuviință să se certe doar pentru atâta lucru. În fond, venea să-și mănânce gustarea dinainte de culcare în dormitor, cu ea, în loc s-o facă de unul singur, la bucătărie.

Nu păru surprins s-o găsească goală. Emma se întreba când se produsese schimbarea, când începuse să se aștepte la asta, în loc s-o dorească. Dar zâmbi, în timp ce Emma venea spre el cu mișcări ademenitoare, pentru a-i lua din mâini sticla de bere și farfuria cu sandviciul. Le puse pe masa de lângă ușă și îl trase spre pat, începând să-i scoată, din mers, sacoul de seară și cămașa.

Hunter John râse și o lăsă să-l împingă pe saltea.

– Cărui fapt îi datorez plăcerea? se interesă el, în timp ce Emma îi deschidea fermoarul pantalonilor.

Îl încălecă, privindu-i chipul. Se opri un moment, nedorind să-i incite anticiparea. Hunter John însă se aștepta la o asemenea îndemânare din partea ei, încât presupuse în mod firesc că o făcea pentru plăcerea lui, iar asta îl excita. Mâinile lui

încercară să-i tragă şoldurile în jos, în timp ce începea să se mişte sub ea, dar Emma rămase neclintită.

Îi plăcea amorul şi ştia că avea un har nativ, un mare talent la pat. Dar oare era adevărat ce spusese mama ei? Asta era tot ce avea? Dacă n-ar fi avut acest dar de la Dumnezeu, oare Hunter John i-ar mai fi fost alături? Era *cazul* să-şi facă griji pentru că Sydney se întorsese?

– Hunter John, şopti ea, aplecându-se să-l sărute, mă iubeşti?

Râsul lui se sfârşi într-un geamăt, în timp ce se lăsa excitat de ceea ce credea că nu era decât un preludiu.

– OK, ce-ai făcut?

– Poftim...?

– Ți-ai cumpărat ceva? întrebă el, pe un ton indulgent. Ceva scump? Despre asta e vorba.

Presupunea că făcea totul fiindcă dorea ceva de la el. Şi, la drept vorbind, aşa era. Întotdeauna era aşa. Folosindu-se de acea tactică, putea obține de la el orice. Orice, cu excepția unui singur lucru. Nu-i scăpase faptul că Hunter John nu-i răspunsese la întrebare. Nu-i spusese că o iubea.

Dar el o iubise pe Sydney, ceea ce însemna că Emma trebuia să facă ceea ce-i spusese mama ei: să se străduiască şi mai mult ca să păstreze ceea ce avea.

– Vreau să-mi cumpăr o rochie roşie, spuse ea, simțindu-se ca o pasăre prinsă într-un tufiş

spinos – înțepată, speriată, *înnebunită*. O rochie roșie, foarte frumoasă.

– Abia aștept să te văd cu ea.

– Ai să mă vezi. Și pe urmă, ai să mă vezi și fără ea.

– Asta-mi place să aud.

Luni după-amiază, Claire închise telefonul de pe biroul din magazie, dar rămase cu mâna pe receptor.

Când știi că e ceva în neregulă, dar nu ți-e clar ce anume, aerul din jurul tău se schimbă. Claire simțea acest lucru. Plasticul telefonului era prea cald. Pereții transpirau ușor. Dacă ieșea în grădină, știa că avea să găsească zorelele desfăcute ziua-n amiaza mare.

– Claire?

Se întoarse și o văzu pe Sydney în ușa magaziei.

– A, bună, o salută ea. Când te-ai întors?

Sydney și Bay fuseseră iarăși să-l viziteze pe Tyler, a patra zi la rând.

– Acum câteva minute. Ce s-a întâmplat?

– Nu știu, răspunse Claire, luându-și mâna de pe receptorul cald. Tocmai am primit un telefon, ca să servesc la o petrecere în weekendul ăsta, acasă la domnul și doamna Matteson.

Sydney își încrucișă brațele pe piept. Apoi și le lăsă să cadă pe lângă trup. Ezită înainte de a o întreba:

– Acei Matteson care locuiesc în casa aia mare în stil Tudor, pe Willow Springs Road?

– Da.

– Te-au anunțat cam din scurt, remarcă Sydney, cu prudență și curiozitate.

– Într-adevăr. Și a mai spus și că din cauza asta o să-mi dea de două ori prețul normal, dar numai dacă am destule ajutoare pentru seara respectivă.

– Întotdeauna mi-a plăcut doamna Matteson, spuse Sydney, cu o vibrație aparte în cuvinte, ca electricitatea statică; ceva, ceva asemănător speranței, încerca să iasă la iveală. Primești comanda? Am să te-ajut și eu.

– Ești sigură? întrebă Claire, fiindcă totul părea în neregulă. Sydney avusese o relație cu Hunter John și fusese prietenă cu Emma. Dacă voia să-i revadă, ar fi făcut-o până acum, în loc să-și petreacă timpul stând închisă în casă sau ascunzându-se la Tyler.

– Bineînțeles că sunt sigură.

Claire ridică din umeri. Probabil, exagera cu încercările ei de a descifra semne în toate.

– Bine, atunci. Îți mulțumesc.

Sydney zâmbi și se răsuci pe călcâie.

– Nicio problemă.

Claire o urmă în bucătărie. Existau câteva lucruri care nu se schimbaseră la Sydney, ca, de pildă, părul ei castaniu-deschis, care era exact atât de ondulat de la natură, cât să arate ca valurile de

glazură caramel de pe un tort. Şi pielea ei atât de fermecător bronzată... şi pistruii de pe nas... Slăbise, dar încă mai avea o siluetă uluitoare, mignonă, într-un stil care întotdeauna o făcuse pe Claire, mai înaltă cu zece centimetri, să se simtă greoaie şi stângace.

Acestea erau lucrurile familiare.

Restul persoanei lui Sydney rămânea un mister. Venise de aproape o săptămână, iar Claire încă mai încerca s-o înțeleagă. Era o mamă extraordinară, lucrul ăsta se vedea limpede. Lorelei nu-i dăduse un exemplu prea grozav, iar bunica lor încercase şi ea pe cât îi stătuse în putere, dar niciuna dintre ele nu se compara cu Sydney. Era iubitoare şi atentă, ştia tot timpul unde se afla Bay, dar în acelaşi timp îi acorda toată libertatea de care avea nevoie la vârsta ei, lăsând-o să se joace şi să viseze. Era emționant să-şi vadă sora mai mică atât de extraordinară ca mamă. De unde învățase?

Şi unde fusese? Sydney era nervoasă, ea, care înainte fusese de un calm remarcabil. Nu mai departe de noaptea trecută când, neputând dormi, ieşise în grădină, Claire se pomenise încuiată afară, fiindcă Sydney se scula de câteva ori pe noapte ca să se asigure că toate uşile şi ferestrele de la parter erau ferecate. De cine se ascundea? N-ar fi ajutat cu nimic s-o ia la întrebări; când i se punea orice întrebare despre ceva din ultimii zece ani, Sydney pur şi simplu schimba subiectul. Plecase la New York – asta era tot ce ştia Claire. Ce anume se

întâmplase după aceea, nimeni n-avea nici cea mai vagă idee. Iar Bay nu dezvăluia la rândul ei niciun secret. După spusele ei, se născuse într-un autobuz Greyhound, iar ea şi mama ei nu locuiseră niciodată nicăieri – sau, mai bine zis, locuiseră *peste tot.*

Claire o privi pe Sydney cum se îndrepta spre oala cu supă care aburea pe aragaz.

– O, am uitat ce voiam să-ţi spun – de-aia venisem aici. L-am invitat pe Tyler la cină, o anunţă Sydney, mirosind supa de pui cu muşeţel.

Uimită, Claire se uită la ea cu gura căscată.

– Ce-ai făcut...?!?

– L-am invitat pe Tyler aici, la cină. E în regulă, nu-i aşa?

Fără să-i răspundă, Claire se duse direct la cutia de pâine, evitându-i privirea. Luă o franzelă şi începu s-o taie felii, pentru sandviciuri.

– Hai, Claire, râse Sydney. Fii şi tu mai îngăduitoare cu el. Omul e slab ca un ţâr, şi-a pus prin toată casa bileţele pe care şi-a notat să nu uite să mănânce. Mi-a spus că tot uită. Ieri mi-a arătat şi unele dintre picturile lui, şi e fenomenal. Dar, jur pe toţi sfinţii, dacă-mi mai pune o singură întrebare despre tine, am să-i sugereze să se ducă la psihoterapie. Tyler e un om aşa de drăguţ... Dacă nu-l vrei, spune-i-o în faţă, ca să nu mai tot ofteze după tine, şi să am şi eu o şansă.

Imediat, Claire ridică privirea.

– De-asta-ţi petreci atât de mult timp pe-acolo? Ai pus ochii pe Tyler?

– Eu, nu – da' tu de ce nu i-ai pus?

Un ciocănit la ușa din față o scuti pe Claire de a răspunde.

– Pe tine te caută, spuse Sydney.

– E invitatul *tău*.

Zâmbind, Sydney se duse la ușă.

Claire puse cuțitul de tăiat pâine pe masă, ciulind urechea ca să audă glasul lui Tyler.

– Mulțumesc pentru invitație, spuse acesta. E o casă extraordinară.

– Vrei să faci un tur? îl pofti Sydney, făcând-o pe Claire să se neliniștească și mai mult. Nu voia ca Sydney să-i arate lui Tyler casa. Nu voia ca Tyler să-i descopere secretele.

– Sigur.

O clipă, Claire închise ochii. *Gândește, gândește, gândește.* Ce l-ar fi făcut pe Tyler s-o uite, să devină mai puțin interesat? Ce fel de mâncare i-ar fi abătut atenția în altă parte? Nu avea timp să pregătească ceva anume.

Numai de-așa ceva n-avea nevoie. Abia reușea să se descurce cu apariția lui Sydney și a lui Bay în viața ei, încercând să le integreze în programul ei zilnic. Și făcea acest lucru știind că aveau să plece totuși. Sydney detestase totul la acea casă și în acel oraș. Chiar și acum încerca s-o protejeze pe Bay de orice ciudățenie inutilă, evitând să-i dea explicații despre grădină sau despre măr și nespunând-i ce însemna, în Bascom, să fii o

Waverley. Ar fi fost de ajuns un singur comentariu, o vorbă aruncată de cineva, pentru ca Sydney să dispară din nou, ca fumul.

Dar Tyler era categoric un factor pe care putea să-l controleze în viața ei. Trebuia să-l descurajeze în orice mod posibil. Vehement, grosolan chiar, dacă altfel nu se putea. Pentru el, pur și simplu, nu mai era loc. Și-așa lăsa prea mulți oameni s-o asalteze.

Bay intră în fugă în bucătărie, înaintea lui Sydney și a lui Tyler. O cuprinse în brațe pe Claire, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru să-i dăruiască o îmbrățișare fără niciun motiv anume, iar Claire o ținu și ea strâns, un moment. Apoi, Bay îi dădu drumul și alergă să se așeze la masă.

Sydney intră și ea, urmată de Tyler. Claire observă imediat că acesta se tunsese. Îi stătea bine, făcându-l să pară mai concentrat. Ceea ce, conchise ea, când îl văzu privind-o, nu era bine deloc. *Nu poți să pierzi ceea ce nu ai,* își spuse, și se întoarse în altă direcție.

– Cred că a fost uluitor să creșteți în casa asta, comentă Tyler.

– Nici vorbă c-a fost interesant, răspunse Sydney. Pe scară e o treaptă, a treia de jos în sus, care scârțâie. Când eram mici, de fiecare dată când cineva pășea pe ea, un șoarece scotea capul printr-o gaură de sub treapta de deasupra, ca să vadă de unde venea sunetul.

Claire îşi privi sora, surprinsă:

– Ştiai despre asta?

– Nu prea sunt o adevărată Waverley, dar şi eu am crescut aici, replică Sydney, luând o felie de pâine, în timp ce Claire făcea sandviciurile şi le punea pe o farfurie. Claire a învăţat toate reţetele astea trăsnite de la bunica noastră.

– Reţeta asta nu-i trăsnită deloc. Avem supă, şi sandviciuri cu unt de arahide şi jeleu.

Sydney îi făcu lui Tyler cu ochiul.

– Sandviciuri cu unt de migdale şi jeleu de ghimbir.

Dintr-odată, Claire simţi că i se încreţea pielea. Lui Sydney îi venea atât de uşor, iar Claire o urâse cândva enorm pentru asta. Uite cât de firesc vorbea cu Tyler, dând senzaţia că nu era nicio scofală să legi relaţii, când acestea se puteau rupe atât de uşor.

– Voi două aţi fost foarte apropiate, în copilărie? se interesă Tyler.

– Nu, răspunse Sydney, luându-i-o înainte lui Claire.

Claire umplu cu supă trei farfurii şi le puse pe masă, lângă platoul cu sandviciuri.

– Poftă bună! le ură ea şi ieşi din bucătărie, ducându-se în grădină. Tyler, Sydney şi Bay se uitară după ea.

Peste vreo trei sferturi de oră, Claire terminase de săpat o groapă lângă gard şi strângea merele care căzuseră în jurul copacului. Atmosfera era umedă, îngroşată ca siropul de sorg, cu un iz al verii caniculare ce se apropia.

– Încetează, tot spunea ea, în timp ce pomul lăsa să cadă mere în jur, încercând s-o provoace. Cu cât arunci mai multe, cu atât îngrop şi eu mai multe. Şi ştii bine că ai nevoie de o săptămână ca să mai rodeşti altele.

Copacul lăsă să cadă un măr mic drept în capul ei.

Claire se uită la crengi, care fremătau uşor, deşi nu sufla vântul.

– Am zis să încetezi.

– Ăsta-i secretul tău?

Întorcându-se, îl văzu în apropiere pe Tyler. De cât timp stătea acolo? Nici măcar nu-l auzise venind. Mărul îi distrăsese atenția, fir-ar el al dracului de pom!

– Secretul meu? întrebă ea, prudentă.

– Sau, mă rog, secretul acestei grădini. Faptul că vorbeşti cu plantele.

– A...

Se întoarse şi mai adună câteva mere în brațe.

– Da, ăsta e.

– Cina a fost delicioasă.

– Mă bucur că ți-a plăcut. Văzându-l că nu se clintea din loc, adăugă: Sunt puțin cam ocupată.

– Mi-a zis Sydney că aşa o să spui. Şi mi-a mai zis să vin aici oricum.

– Siguranța ei de sine e atrăgătoare, ştiu, dar cred că în momentul ăsta are nevoie de un prieten,

răspunse Claire, şocată ea însăşi de propriile-i cuvinte. Nici nu se gândise să spună aşa ceva. Dădea senzaţia că i l-ar fi *pasat* ei. Desigur, voia ca Tyler să-şi îndrepte atenţia în altă parte – dar nu spre Sydney. Închise ochii. Crezuse că se afla dincolo de toate aceste gelozii.

– Şi tu? Tu n-ai nevoie de un prieten?

Îi aruncă o privire. Era atât de relaxat, cum stătea acolo în blugii lui largi, cu cămaşa scoasă din pantaloni. Un moment doar, vru să se ducă la el, în braţele lui, şi să se lase învăluită de acea stare de calm. Ce se întâmpla cu ea?

– Eu n-am nevoie de niciun prieten.

– Dar de ce altceva ai nevoie?

Nu avea prea multă experienţă cu bărbaţii, dar înţelegea ce voia să spună. Ştia ce însemnau acele mici scântei violete din jurul lui, vizibile numai noaptea.

– Îmi place ceea ce am.

– Şi mie, Claire. Eşti frumoasă. Poftim, am spus-o. N-am putut să mă mai abţin.

Nu se temea să nu fie rănit. Ba chiar, părea să se *bucure*. Trebuia ca măcar unul dintre ei să fie mai rezonabil.

– Când ţi-am spus că sunt ocupată... am vorbit serios.

– Şi eu am vorbit serios... când ţi-am spus că eşti frumoasă.

Claire se duse la groapa de lângă gard şi aruncă merele înăuntru.

– Am să fiu ocupată multă, multă vreme de-acum încolo.

Când se întoarse din nou, Tyler zâmbea.

– Ei bine, eu nu sunt ocupat.

Simțindu-se stânjenită, îl privi cum se îndepărta. Încerca să-i spună ceva? Era vreun soi de avertisment?

„Am tot timpul ca să mă insinuez pe nesimțite..."

5

Conacul Matteson arăta întocmai la fel cum și-l amintea Sydney. Probabil că ar fi putut, chiar și acum, să meargă cu ochii închiși până la dormitorul lui Hunter John. Pe vremuri, când erau singuri în casă, obișnuia să-și închipuie că locuiau acolo împreună. Zăceau amândoi în pat, iar el vorbea întruna despre viitorul lor. Dar, când s-a despărțit de ea, după absolvirea liceului, Hunter John i-a spus: „Credeam că vei înțelege..."

Atunci nu înțelesese – dar acum înțelegea. Acum înțelegea că-l iubise și că era, probabil, singurul bărbat din viața ei pe care-l iubise atât de mult, cu o asemenea speranță... Acum înțelegea că, oricum, ar fi părăsit orașul Bascom, cu sau fără Hunter John. Acum înțelegea că el n-o putuse accepta drept cea care era. Înțelegea această parte cel mai bine, fiindcă nici chiar ea nu putuse face acel lucru.

Simți un mic fior nostalgic, la gândul că se afla într-un loc unde știa că, de fapt, n-avea ce să caute, când Claire opri mașina în dreptul ușii de serviciu și intrară în bucătărie. N-ar fi trebuit să vină, dar nu se putea abține. Poate că o atrăgea

provocarea, amintirea îndrăznelii de a se strecura prin casele foştilor ei iubiţi, în timp ce aceştia erau la serviciu, şi de a le fura bani din ascunzătorile secrete, înainte de a pleca din oraş. Şi de aici avea să fure ceva. Era hotărâtă să ia amintirile care nu-i mai aparţineau. Şi de ce o făcea? Fiindcă perioada cea mai fericită a adolescenţei sale, cele mai frumoase amintiri din Bascom erau acelea despre momentele când se întâlnea cu cel mai râvnit băiat din oraş. Atunci, toată lumea o admirase. Toată lumea o acceptase. Avea nevoie de acele amintiri plăcute, mai multă nevoie decât soţii Matteson. Ei probabil că nici n-aveau să le simtă lipsa. Probabil că uitaseră de mult cine era ea.

Menajera care le primi în casă se prezentă cu numele de Joanne. Avea vreo patruzeci şi ceva de ani, cu părul negru atât de lucios şi drept, încât firele abia se clinteau din loc, ceea ce sugera că nu putea să suporte nici cea mai mică greşeală.

– Florile au fost livrate deja. Mi s-a spus să aştept cu aranjarea lor, până sosiţi, spuse Joanne. Când terminaţi de descărcat, mă găsiţi pe terasă. Ştiţi unde e?

– Da, răspunse Sydney pe un ton plin de importanţă, în timp ce Joanne dispărea pe uşa batantă dinspre cămară. Myrtle îmi plăcea mai mult, adăugă ea.

– Cine-i Myrtle? se interesă sora ei.

– Fosta menajeră.

– A, fu singurul răspuns al lui Claire.

Imediat ce toate fură aduse înăuntru, şi cele ce trebuiau să stea la rece îşi găsiră locul în frigider, Sydney o conduse pe Claire prin casă, spre uşa terasei. Doamna Matteson fusese o femeie mândră de antichităţiile ei, motiv pentru care Sydney fu surprinsă să constate că acum casa era atât de... roz. Sufrageria avea pe pereţi tapet trandafiriu, iar scaunele de la masa cea lungă erau tapiţate în roz-pal. Din sufragerie se trecea în camera în care se reunea familia, unde covoarele şi pernele de pe canapele formau o explozie de motive florale în toate nuanţele trandafirii posibile.

Terasa cea vastă se afla în dreapta, accesibilă printr-un glasvand deschis. O adiere caldă de vară venea dinspre grădină, aducând cu sine miros de trandafiri şi de clor. Când ieşiră, Sydney văzu că în jurul piscinei erau dispuse mese şi scaune rotunde din fier forjat, iar într-un colţ fusese amenajat un bar pretenţios. Mesele mai lungi, pentru mâncare, erau aliniate lângă pereţi, iar Joanne stătea lângă una dintre ele, înconjurată de vaze goale şi găleţi cu flori.

Claire porni spre ea, dar Sydney nu putu să se mişte din loc. Simţea o uşoară ameţeală. Era doar efectul acelei ambianţe de-a dreptul fantastice – feţele de masă albe fluturând în vânt, reflectoarele din bazin aşternând umbre lichide peste toată zona, beculeţele din tufişuri... Îşi dorise atât de mult toate acele lucruri, când era tânără – acea prosperitate, acel vis... Acum, stând acolo, putea

să-și amintească atât de clar senzația de apartenență, de a face și ea parte din *ceva*, de a ști că-și avea și ea un loc undeva.

Chiar dacă totul fusese o minciună.

Își încrucișă brațele pe piept și privi cum o servitoare punea lumânări în toate felinarele de vânt înalte, din sticlă, de pe mesele lungi. Detașată, o asculta pe Claire care-i spunea lui Joanne în care locuri să pună, pe mese, trandafirii, cercelușii și gladiolele.

– Gladiolele aici, spunea ea, unde-o să vină bobocii umpluți cu nucșoară și puiul cu chimen dulce. Iar trandafirii, aici, unde vom avea cornurile cu petale de trandafir.

Totul era atât de complicat, un plan manipulator de a-i face pe invitați să simtă ceva ce altminteri n-ar fi avut nicio șansă să perceapă. Nu părea deloc în genul doamnei Matteson. Și totuși, Claire își petrecuse aproape toată seara de luni discutând cu ea la telefon despre lista de bucate. Sydney își găsise o scuză ca să stea și ea în bucătărie și o auzise pe Claire, care vorbea la telefonul din magazie, spunând lucruri genul: „Dacă vreți să portretizați dragostea, atunci trandafiri", și: „Scorțișoara și nucșoara înseamnă prosperitate".

După ce-i explică lui Joanne unde trebuiau să fie puse toate aranjamentele de flori necomestibile, Claire dădu să intre din nou în casă, dar se opri când își dădu seama că Sydney n-o urma.

– Totu-i în regulă? o întrebă.

Sydney se întoarse spre ea.

– E o frumusețe, nu-i așa? remarcă, oarecum mândră, ca și cum toate acelea i-ar fi aparținut ei – cum îi și aparținuseră, pentru o vreme...

– Este foarte...

Claire ezită un moment.

– ...deliberat. Vino, să nu fim în întârziere.

Câteva ore mai târziu, la bucătărie, Sydney spuse:

– Acum îmi dau seama ce înțelegi prin „deliberat". De ce trebuie să fie toate puse în sensul acelor de ceasornic, pe tăvi? La prânzul botanistelor, n-a fost nevoie să le așezăm așa.

– Pe cucoanele de-acolo le interesa numai mâncarea, nu și ce înseamnă.

– Și ce înseamnă toate astea? vru să știe sora ei.

– Înseamnă că soții Matteson vor ca oamenii să vadă în ei un cuplu îndrăgostit la nebunie și fabulos de bogat.

– Bine, dar n-are niciun sens; pe-asta o știe deja toată lumea. Au cumva probleme? Când i-am cunoscut, păreau să fie foarte fericiți.

– Motivele lor nu mă privesc. Eu nu fac decât să le dau oamenilor ceea ce-mi cer. Ești gata? o întrebă Claire, pornind cu două tăvi spre ușa batantă a bucătăriei. Aveau să pună mâncarea pe mese înainte de sosirea oaspeților, dar Joanne tocmai le spusese că trebuiau să reîmprospăteze tăvile.

Sydney se întrebă dacă avea să mai recunoască pe cineva. Încercase să identifice vocile, uneori oprindu-se când auzea râsete, în timp ce se întreba dacă mai auzise sau nu râsul acela. Oare urma să vină şi Hunter John? Avea vreo importanţă pentru ea?

– Mai gata de-atât nici nu pot să fiu, răspunse ea, în timp ce-şi lua tăvile.

Petrecerile o făceau pe Emma să se simtă fermecată, ca în copilărie, când se juca de-a costumatul şi-şi imagina o lume întreagă, făurită numai de ea. Şi mama ei fusese la fel. „Lasă vrăjile în seama celor din familia Waverley", spunea ea, când Emma era mică şi-şi privea mama cum încerca nenumărate rochii, înaintea câte unei petreceri. „Noi avem ceva mai bun decât magia – avem fantezie."

Emma stătea lângă bar, fiindcă acolo era Hunter John, dar locul îi oferea o vedere excelentă asupra tuturor musafirilor. Îi plăceau la nebunie petrecerile, însă niciuna n-o făcuse să se simtă la fel ca asta, când din două-n două fraze oamenii nu rosteau decât complimente sau remarci invidioase. Era o *minunăţie*.

Ariel veni spre ea şi o sărută pe obraz.

– Iubito, arăţi superb. Roşul ăsta îţi vine perfect. Absolut perfect.

– A fost o idee excelentă, mamă. Îţi mulţumesc pentru tot. Cine face cateringul? Tot primesc

felicitări pentru mâncare. Nu-s nici pe departe la fel de multe comentarii ca despre rochie, dar totuşi...

Ariel îi făcu cu ochiul, întorcând-o cu fața spre uşile terasei, dincolo de piscină.

– Ăsta, dulceață, e cel mai important cadou al meu pentru tine pe ziua de azi.

– Ce vrei să spui?

– Aşteaptă. Fii atentă. Am să-ți arăt.

Emma nu înțelegea, dar râse, curioasă şi nerăbdătoare.

– Mamă, ce-ai făcut? Mi-ai cumpărat ceva?

– Într-un sens, da, răspunse Ariel, făcând pe misterioasa.

– Ce e, mamă? Hai, spune-mi odată!

Vocea ei ascuțită îl făcu pe Hunter John, care conversa cu nişte prieteni, să se întoarcă spre ea.

– Ce s-a-ntâmplat, Emma?

Emma îl luă de mână, trăgându-l mai aproape.

– Uite, mama mi-a cumpărat un cadou şi nu vrea să-mi spună ce anume este...

– A, uite-o! o întrerupse Ariel, arătând cu mâna în care ținea un pahar de şampanie.

– Ce, unde...?! exclamă Emma, agitată.

Ochii i se îndreptară spre două femei care ieşeau din casă, aducând nişte tăvi. Se vedea clar că erau din serviciul de catering. Emma tocmai voia să-şi mute privirea, ca să vadă unde era cadoul, când îşi dădu seama cine era una dintre cele două femei care serveau la masă.

– Aia de-acolo nu-i Claire Waverley? Ai angajat-o *pe ea* ca să servească la petrecerea mea?

Dintr-odată, îi trecu prin minte ce grozăvie fusese în stare să facă mama ei și ochii i se îndreptară repede spre cealaltă femeie care servea împreună cu Claire.

– O, Doamne...!

– E Sydney Waverley, cumva? întrebă Hunter John.

Își desprinse mâna dintr-a Emmei și plecă, lăsând-o acolo unde stătea. *Plecă pur și simplu* spre Sydney, ca și cum ar fi fost tras cu o frânghie.

Emma se răsuci brusc spre mama ei.

– Mamă, ce-ai făcut?

Aplecându-se spre ea, Ariel îi șuieră la ureche:

– Nu mai fi proastă și du-te acolo. Fă-i pe oameni să se uite la ea. S-o vadă toți foștii ei prieteni.

– Nu-mi vine să cred că ai fost în stare să-mi faci una ca asta...!

– S-a întors, și trebuie să fii stăpână pe situație. Arată-i că locul ei nu e aici, că n-are nicio șansă de a pune mâna iar pe ceea ce-a avut odată. Și mai arată-i și soțului tău că ești mult mai bună decât ea. Că întotdeauna ai fost mai de soi. Tu ești regina balului, iar ea e doar o servitoare. Și acuma, du-te odată, ce mai stai?!

Fu cel mai lung drum pe care trebuise vreodată să-l facă Emma. Hunter John ajunsese deja la Sydney și o privea fix cum aranja pe mese tăvile

pe care le adusese. Încă nu ridicase privirea. Anume se purta ca şi cum n-ar fi ştiut că era şi el acolo? Sau era doar timidă? Slăbise şi arăta mai îmbătrânită, dar faţa-i era tot luminoasă, iar părul, tuns cu multă măiestre. Întotdeauna avusese o podoabă capilară superbă. Niciodată nu trebuise să-şi vopsească părul sau să şi-l onduleze, aşa cum făcea Emma de la vârsta de doisprezece ani.

Emma tocmai ajunsese lângă el, când Hunter John îşi drese în sfârşit glasul şi întrebă:

– Sydney Waverley, tu eşti?

În clipa următoare, se întâmplară mai multe lucruri, toate în acelaşi timp. Capul lui Sydney se ridică brusc, întâlnind privirea lui Hunter John. Eliza Beaufort, care stătea lângă masa alăturată, se răsuci pe călcâie, spre ei. Iar Claire se întrerupse din ceea ce făcea, ca să se uite la ei, cu o privire atentă ca a unei învăţătoare în clasă.

– Întotdeauna am spus, Emma, interveni Eliza, apropiindu-se cu un mers ţanţoş. Dai cele mai reuşite petreceri. Carrie, ia vino aici! îşi chemă ea o prietenă. Pe-asta trebuie s-o vezi neapărat!

Carrie Hartman, una dintre membrele vechii lor găşti din liceu, se apropie.

– Sydney Waverley, remarcă ea, pe un ton melodios.

Carrie fusese singura fată din şcoală a cărei frumuseţe putea să se compare, chiar dacă vag, cu a lui Sydney.

Sydney părea încolţită, iar Emma simţi, în locul ei, un val fierbinte de stânjeneală.

– Cu toții am auzit că te-ai întors în oraș, spuse Eliza. Ai lipsit destul de multă vreme. Pe unde-ai umblat?

Sydney își șterse mâinile pe șorț, apoi își potrivi părul după urechi.

– Peste tot, răspunse ea, cu un tremur ușor în voce.

– Te-ai dus la New York? se interesă Hunter John. Mereu spuneai că ai vrea să vezi New Yorkul.

– Am stat acolo un an, îl informă Sydney, cu ochii săgetându-i în jur. Unde sunt, ăă, părinții tăi?

– S-au mutat în Florida, acum doi ani. Firma am luat-o eu în primire.

– Deci, *tu* locuiești aici?

– Da, *noi* locuim aici, replică Emma în locul lui Hunter John, luându-l de braț și lipindu-și strâns pieptul de trupul lui.

– Emma? Tu și Hunter John sunteți... căsătoriți? întrebă Sydney, uimită.

Șocul ei păru s-o provoace pe Emma și mai mult. Cum îndrăznea să fie șocată că Hunter John o alesese pe ea?

– Ne-am căsătorit în anul absolvirii, imediat după plecarea ta. Sydney, continuă ea, văd acolo două tăvi goale...

Emma încerca să-și spună că Sydney o căutase cu lumânarea, că era singura vinovată de propria ei umilință, dar asta n-o consola cu nimic. Nu-i plăcea s-o facă pe Sydney să se simtă prost. În fond, ea învinsese, nu? Dar asta ar fi făcut, asta ar fi

spus mama ei – şi toată lumea ştia cât de mult timp îşi păstrase bărbatul.

Hunter John se uită de la Emma la Sydney şi înapoi.

– Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi, îi spuse el soţiei sale şi porni cu ea prin mulţime, spre casă, urmăriţi de privirea lui Sydney.

– Ce s-a întâmplat, iubitule? îl întrebă Emma, după ce Hunter John o conduse în cabinetul lui şi închise uşa.

Emma decorase camera aceea anume pentru el, cu pereţii în tonuri crem şi cafenii, cu fotografiile lui înrămate, din perioada de glorie când juca fotbal în echipa liceului, cu plantele în jardiniere şi cu biroul imens, din lemn de nuc, cu piele deasupra. Se duse la birou şi se rezemă de el, într-o atitudine provocatoare. Alesese anume acel birou tocmai fiindcă era moale ca un pat, pentru momentele când Hunter John lucra acasă, iar ea venea să-i facă surpriza unei partide de sex rapid. Credea că soţul ei dorea acelaşi lucru şi acum. Ariel avusese din nou dreptate. Văzându-le una lângă alta, pe ea şi pe Sydney, Hunter John îşi dăduse din nou seama că alesese bine.

Dar soţul ei stătea lângă uşă, cu o privire neagră ca tăciunele.

– Anume ai făcut-o. O umileşti pe Sydney intenţionat.

Emma avu senzaţia că primise de ziua ei un cadou, convinsă că era lucrul pe care-l aşteptase

tot anul, numai că găsise în cutie o piatră urâtă sau o oglindă spartă.

– Şi de când îţi pasă?

– Îmi pasă ce impresie facem. De ce s-o aduci aici, în casa noastră, pentru numele lui Dumnezeu?

– Iubitule... Linişteşte-te. E totul în regulă. N-am nicio vină, îţi jur.

Veni până aproape de el, ridicând mâinile pentru a-l mângâia pe reverele hainei. Apoi şi le coborî, frecându-le pe partea din faţă a pantalonilor lui.

Mâinile lui i se încleştară în jurul încheieturilor, ca două cătuşe.

– Emma, dincolo de uşa asta sunt musafirii...

– Atunci, o să terminăm repede.

– Nu, o refuză el, pentru prima oară în zece ani, şi se îndepărtă. Nu acum.

Claire era nervoasă şi detesta acest lucru. Detesta că nu ştie ce să facă. Privise cum foştii prieteni ai lui Sydney se repezeau spre ea ca firele de praf atrase de chihlimbarul electrizat, şi stătuse neputincioasă. Nu ştia dacă Sydney ar fi vrut să intervină şi ea, ori s-ar fi înfuriat dacă o deranja cu prima ocazie când îşi revedea prietenii, după zece ani. Acum, faţa lui Sydney era crispată şi paşii apăsaţi, în timp ce Claire o urma înapoi în bucătărie.

Imediat ce uşa se închise în urma lui Claire, Sydney trânti pe bufet tăvile goale şi întrebă:

– De ce nu mi-ai spus că domnul şi doamna Matteson erau Hunter John şi *Emma Clark?*

Claire luă tăvile aduse de Sydney şi le adună una peste alta, apoi le puse deoparte.

– Nu mi-a trecut prin minte că te-ai fi putut gândi la altcineva. Cine credeai că erau?

– Credeam că era vorba despre părinţii lui Hunter John! De unde Dumnezeu să ştiu că Hunter John şi Emma s-au căsătorit?

– Păi, pentru că, atunci când tu te-ai despărţit de el, Hunter John a început o relaţie cu Emma, răspunse Claire, încercând să vorbească pe un ton cât mai rezonabil, să-şi alunge golul din stomac, să nu-şi mai tot spună în sinea ei, la nesfârşit: „Nu-i a bună. Ceva e în neregulă. În mare neregulă!"

– Şi cum voiai să ştiu de relaţia lor? Doar eu nu mai eram aici! protestă Sydney. Şi nu eu m-am despărţit de el, ci el de mine. Altfel, de ce credeai că am plecat?

Claire ezită.

– Credeam că ai plecat din cauza mea. Credeam că ai plecat, fiindcă eu te împiedicam să înveţi tot felul de lucruri, fiindcă te-am făcut să urăşti faptul că erai o Waverley.

– Nu tu m-ai făcut să urăsc faptul că sunt o Waverley. Tot oraşul mi-a făcut asta, preciză Sydney, nervoasă; clătină din cap, ca şi cum ar fi fost dezamăgită de Claire. Dar dacă te consolează cu ceva, află că acum am să plec din cauza ta.

– Stai, Sydney, te rog…!

– Totul a fost premeditat! Nu ți-ai dat seama? Emma Clark m-a atras în cursă ca să mă facă să arăt ca o… ca o servitoare, în fața lui Hunter John și a tuturor vechilor mele colege de școală, cu rochiile lor scumpe și coafurile alea fandosite! Și de unde-a știut că mă întorsesem în oraș? De ce i-ai spus?

– Nu i-am spus eu.

– Daaa, sunt sigură că nu i-ai spus tu! Dacă nu de la tine, de la cine să afle?

– S-ar putea să-i fi spus Eliza Beaufort, presupuse Claire. Bunica ei a fost printre cucoanele de la prânzul din Hickory.

Sydney o privi lung câteva momente, cu ochii lucindu-i de lacrimi. Claire nu-și amintea s-o mai fi văzut vreodată plângând. În copilărie, amândouă fuseseră foarte stoice. Niciuna nu păruse prea afectată de abandonul mamei lor și nici nu vărsaseră vreodată o lacrimă. Acum însă, pentru prima oară, Claire se întreba ce ținuse ascuns în ea Sydney atâta timp.

– De ce m-ai lăsat să fac asta? De ce m-ai lăsat să vin aici? Nu ți s-a părut suspect că Emma te-a chemat să servești la o petrecere destinată să facă paradă cu un stil de viață despre care știa deja toată lumea? Pasiunea și banii. Ca să văd eu, de-asta a făcut-o!

– Nu ea a pregătit petrecerea, ci mama ei. Cu Emma n-am discutat nimic. Poate că n-a fost decât o coincidență, Sydney. Poate că nu înseamnă nimic.

– Cum poţi, tocmai tu, să spui asta? Pentru o Waverley, toate înseamnă câte ceva! Şi cum poţi să le iei apărarea? Chiar te simţi atât de bine când oamenii au despre noi părerea pe care o au? Te-am văzut când eram copii, cum nimeni nu voia să vă împrieteniţi, cum niciun băiat nu se arăta vreo dată interesat de tine. Credeam că ăsta era motivul pentru care te-ai retras printre toate astea, arătă Sydney cu un gest larg spre mâncărurile şi florile din jur, fiindcă te gândeai că nu aveai nevoie decât de casă şi de bunica. Iar eu îmi doream mai mult decât atât. Eu mi le doream pe prietenele de-acolo, de-afară... Îmi doream tot ce vezi aici. Am fost distrusă când Hunter John m-a părăsit, dar tu nici măcar n-ai observat. Iar asta m-a rănit, inclusiv, astă-seară, Claire. Pentru tine chiar nu contează deloc?

Claire nu ştia ce să spună, iar acest lucru părea s-o tulbure pe Sydney şi mai mult. Cu un şuierat de ciudă, se răsuci în loc şi-şi luă poşeta pe care şi-o lăsase lângă uşă. Scoase din ea o filă de carnet şi se duse la telefonul prins pe perete, lângă uşa cămării.

– Ce faci? o întrebă Claire.

Întorcându-se ostentativ cu spatele spre ea, Sydney formă numărul de pe hârtie.

– Te rog, Sydney. Nu pleca.

– Tyler? spuse ea în receptor. Sydney Waverley la telefon. Am rămas blocată undeva şi am nevoie de o maşină... O scurtă pauză.

– Pe Willow Springs Road, în partea de est a oraşului. La numărul treizeci şi doi, un conac mare, în stil Tudor. Intră până în spate. Îţi mulţumesc foarte mult.

Şi-şi scoase şorţul, lăsându-l să cadă pe jos, după care îşi luă poşeta şi ieşi pe uşă.

Neputincioasă, Claire o privi cum pleca. Stomacul i se crispase atât de tare, încât avea o senzaţie de vomă, şi fu nevoită să se aplece şi să-şi rezeme mâinile pe genunchi. Nu putea pierde tot ce-i mai rămăsese din familie, nu atât de curând... Nu se putea ca ea să fie motivul pentru care Sydney pleca din nou.

Ultimii zece ani nu constituiau singurul mister care o înconjura pe Sydney. Claire îşi dădu seama că nici chiar în copilărie nu-şi cunoscuse vreodată, cu adevărat, sora. Nu înţelesese că Sydney îl considera pe Hunter John alesul vieţii ei. Nu se aşteptase s-o doară atât de rău. Dar ceea ce Claire nu ştia, ştiau persoanele de pe terasă. Şi făcuseră *intenţionat* ceea ce făcuseră. Încă de la început, Claire îşi dăduse seama că ceva era în neregulă. Sydney avusese dreptate. Toate aveau un sens, iar Claire ignorase toate semnele menite s-o avertizeze.

Trase adânc aer în piept. Avea să îndrepte lucrurile.

Se duse la telefon şi apăsă pe butonul „redial".

Trebui să aştepte câteva momente, dar în cele din urmă Tyler veni din nou la aparat, cam cu sufletul la gură:

– Alo?

– Tyler?

– Da.

– Aici Claire Waverley.

Urmă o pauză clară, de surprindere.

– Claire. Ce ciudat... Tocmai am primit un telefon de la sora ta. Părea cam agitată.

– Într-adevăr. E cu mine la o comandă. Trebuie să-ți... cer o favoare.

– Orice, o asigură el.

– Am nevoie să te duci până alături, la mine, înainte de a veni s-o iei pe Sydney de aici. Vrei să-mi aduci câteva lucruri din casă şi din grădină? Am să-ți spun unde sunt ascunse cheile.

Peste vreo patruzeci de minute, se auzi un ciocănit la uşa din spate.

Claire deschise şi-l văzu pe Tyler în prag, cu două cutii pline de flori şi ingrediente din casă.

– Unde să le pun?

– Pe bufetul de lângă chiuvetă.

Când Tyler trecu pe lângă ea, Claire se uită afară, spre aleea de serviciu, unde jeepul lui era parcat cu farurile încă aprinse. Sydney stătea pe locul din dreapta, privind drept înainte.

– Te-am văzut în acțiune la Anna, dar trebuie să recunosc că spectacolul din culise e şi mai

impresionant, spuse Tyler, aruncând o privire prin bucătărie, în timp ce punea cutiile în locul indicat.

Claire se întoarse. În timp ce-l aştepta pe Tyler să aducă lucrurile de care avea nevoie, pregătise mâncărurile şi florile. Apoi, notase pe cartonaşe descrieri ale ingredientelor şi o listă a florilor, ca să nu încurce rețeta şi să determine semnale greşite. Acest lucru era foarte important. În seara aceea, doriseră trandafiri, care să le reprezinte dragostea, dar tristețea adăugată dragostei provoca regret. Voiau nucşoară, pentru că simboliza bogăția, însă cu un adaos de vinovăție se ajungea la stânjeneală.

– Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat, spuse ea, sperând ca Tyler să n-o întrebe pentru ce avea nevoie de ele. Dar, în fond, de ce ar fi făcut-o? El nu era de prin partea locului. Nu cunoştea natura subversivă a ceea ce putea ea să facă.

– Nicio problemă.

Claire îşi coborî ochii şi observă că blugii lui aveau genunchii mânjiți cu pământ din grădină.

– Îmi pare rău că ți i-ai murdărit. Am să-ți plătesc o pereche nouă.

– Scumpo, sunt pictor. Toate hainele mele arată aşa, zâmbi el – atât de cald şi de liniştit, încât aproape că-i tăie respirația. Mai pot face şi altceva pentru tine?

– Nu, răspunse automat Claire, dar imediat adăugă: Sau, stai – ba da. Vrei s-o rogi pe Sydney să nu plece în seara asta? Cel puțin până mâine-dimineață. Trebuie să pun ceva la punct.

– V-ați certat?
– Oarecum.
Tyler zâmbi din nou.
– O să-mi dau toată silința.

Când Claire ajunse acasă, Sydney și Bay se culcaseră deja. Era clar că Sydney îi ceruse lui Tyler s-o ia pe Bay de la Evanelle, în drum spre casă.

Cel puțin, aveau să mai stea peste noapte – timp suficient pentru ca totul să se rezolve.

Claire rămase trează până târziu, ca să-și prepare comanda obișnuită de șase duzini de chifle cu scorțișoară, pe care o ducea în zorii fiecărei zile de duminică la cafeneaua din scuar. Pe la miezul nopții, somnoroasă, urcă în camera ei ca să-și pună deșteptătorul. Se uită și la Bay, deși știa că Sydney o controla de câteva ori pe noapte, după care porni mai departe pe culoar.

Tocmai trecuse de camera lui Sydney, când sora ei îi strigă:

– Am primit o mulțime de telefoane, înainte să ajungi tu acasă.

Claire făcu un pas înapoi și se uită în cameră. Sydney era trează și stătea culcată pe spate, cu brațele sub cap.

– Eliza Beaufort, Carrie, diverși invitați pe care nici măcar nu-i cunoșteam. Toți mi-au spus același lucru: că le părea rău. Eliza și Carrie chiar au zis că în liceu mă plăcuseră mult și ar fi vrut ca lucrurile să iasă altfel. Ce le-ai spus?

– N-am scos o vorbă.

Sydney făcu o pauză, iar Claire își dădu seama, după următoarea ei întrebare, că începea să înțeleagă:

– Ce le-ai dat?

– Le-am dat șerbetul cu balsam de lămâie, în cupe din lalele. Am pus petale de păpădie în salata de fructe și frunze de mentă în spuma de ciocolată.

– Asta nu era pe lista deserturilor, remarcă Sydney.

– Știu.

– Am observat că Emma Clark și mama ei n-au dat niciun semn.

Claire se rezemă de tocul ușii.

– S-au prins ce făceam, și nici nu s-au atins de desert. Ba mai mult, mi-au ordonat să plec.

– Ți-au plătit ce-ți mai datorau?

– Nu. Și m-am ales și cu două contramandări, de la niște cunoștințe de-ale lor.

Un foșnet de cearșafuri. Sydney se întoarse pe o parte, cu fața spre Claire.

– Îmi pare rău.

– Au contramandat oficial, dar au să mă cheme din nou, când vor avea nevoie de ceva. Atâta doar că-mi vor cere să nu spun nimănui.

– Ți-am încurcat treburile. Îmi pare rău.

– Nu mi-ai încurcat nimic. Și te rog să nu pleci, Sydney. Vreau să rămâi aici. Poate că uneori nu se observă, însă chiar vreau.

– Nu plec nicăieri, oftă Sydney. N-aș putea. Oricât e de smintit orașul ăsta, felul cum gândesc oamenii, uniformitatea, toate astea îl fac să fie

sigur. Bay are nevoie de aşa ceva. Sunt mama ei, trebuie să-i asigur asta...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, iar Claire îşi dădu seama imediat că Sydney ar fi vrut să şi le retracteze.

– Aţi plecat dintr-un loc unde nu eraţi în siguranţă? fu ea nevoită să întrebe.

Dar ar fi trebuit să ştie că Sydney n-avea de gând să-i răspundă. Se foi iar în pat, întorcându-se pe partea cealaltă.

– Aş vrea să faci ceva în legătură cu el, spuse ea, arătând spre fereastra deschisă. Mi-e greu să adorm, în situaţia asta.

De afară intra o lumină slabă, violacee. Curioasă, Claire intră în cameră şi se duse la fereastră, care dădea spre casa lui Tyler. Se uită în jos şi-l văzu pe Tyler plimbându-se prin curtea din faţă, doar în pantalonii de pijama, cu o ţigară în mână. Iar emana acele mici scântei violete. Ocazional, se oprea şi privea spre casa Waverley, după care îşi relua plimbarea.

– Poţi să vezi şi tu? întrebă Claire, fără să-şi ia privirea de la el.

– Sigur că da.

– Atunci, eşti o Waverley mai adevărată decât preferi să dai de crezut.

Sydney pufni.

– Vai de mine, mor de fericire! Şi ce-ai de gând să faci cu el?

Claire ignoră mica palpitaţie din piept, ca a

unor aripi de pasăre. Plecă de la fereastră.

– O să am eu grijă.

– Numai fiindcă nimeni nu se-aşteaptă s-o faci, nu înseamnă că nu poţi. Tu nu vrei niciodată să le dovedeşti oamenilor că au greşit?

– Sunt o Waverley, răspunse Claire, pornind spre uşă. Nu e nimic rău în asta.

– Eşti o fiinţă omenească. E în regulă să ai o relaţie. E în regulă şi să simţi câte ceva. Ieşi cu Tyler în lume. Fă-i pe oameni să spună: „Nu-mi vine să cred că a făcut-o!"

– Vorbeşti de parc-ai fi mama.

– Asta a fost un compliment?

Claire se opri la uşă şi râse uşor.

– Nu sunt sigură.

Ridicându-se în capul oaselor, Sydney îşi bătu perna de câteva ori.

– Să mă trezeşti, şi-am să te ajut să duci chiflele cu scorţişoară, dimineaţă, spuse ea, în timp ce se trântea la loc.

– Nu, pot să...

Claire se întrerupse brusc.

– Îţi mulţumesc.

6

Marți după-amiază, Claire anunță că se duce la băcănie, iar Sydney o întrebă dacă putea veni și ea, împreună cu Bay. Voia să ia un ziar ca să parcurgă anunțurile la mica publicitate, căutând de lucru – și, deși o durea s-o facă, trebuia să înapoieze cămașa pe care i-o dăduse Evanelle. Pusese deoparte pentru urgențe, banii câștigați din munca alături de Claire, așa că mai avea nevoie de alții pentru articole de toaletă, ca și pentru mâncarea lui Bay. Claire gătea excelent, dar, în ajun, când fetița întrebase dacă avea vreo felie de pizza, o privise buimacă.

Când au ajuns la Fred's, Claire și Bay au intrat în magazinul alimentar, iar Sydney și-a continuat drumul mai departe, pe trotuar. Scuarul nu se schimbase prea mult, deși acum conținea și sculptura realizată de un student de la universitate, care arăta ca o frunză de stejar lângă fântâna arteziană de pe spațiul verde.

Restitui bluza la Maxine's și descoperi că magazinul își schimbase proprietarii de două ori în ultimii zece ani, iar acum era condus de o femeie stilată, la vreo cincizeci de ani și ceva. Nu avea

niciun post liber în magazin, dar notă numărul lui Sydney, promițând s-o sune dacă se ivea ceva. Recunoscu numele Waverley, când Sydney îl scrise pe hârtie, și o întrebă dacă era rudă cu Claire. Auzind că așa era, femeia se înveseli și-i spuse că, anul trecut, Claire preparase tortul de la ziua fiicei sale, și toți prietenii ei din Atlanta numai despre asta vorbiseră. Apoi, adăugă că avea s-o cheme *categoric,* dacă se elibera vreun post.

La întoarcerea de la Maxine' spre băcănie, Sydney trecu și prin dreptul Salonului White Door. Cu zece ani în urmă, acolo fusese un salon la mare modă, numit Tangles, dar acum era mult mai sobru. O clientă ieși pe ușă, aducând cu sine mirosul de chimicale învăluit în aroma unui șampon delicat. Era un miros care aproape că putea s-o ridice pe Sydney de la pământ, făcând-o să plutească prin aer. O, cât îi mai lipseau acele lucruri! De mult nu mai intrase într-un salon de coafură, și de fiecare dată când trecea prin fața câte unuia se simțea la fel, ca și cum ar fi trebuit neapărat să intre, să pună mâna pe foarfecă și să se apuce de treabă.

Începu să simtă acea senzație de furnicături, ca întotdeauna când se gândea cum ar fi fost să fie din nou fericită. Să nu mai aibă nicio problemă pe cap. Dar ea se înscrisese la școala de cosmetică sub numele ei real, un nume pe care David nu-l știa. Trebuia să-și readucă aminte că, aici, el n-avea cum să le găsească. N-avea să vină după ea, numai fiindcă Sydney voia să lucreze din nou. În Boise,

singurul motiv pentru care o găsise era acela că o înscrisese pe Bay sub numele ei real. Considerase că nu avea încotro, când cei de la creşă îi ceruseră certificatul de naştere. Se aşteptase ca David s-o caute numai pe Cindy Watkins, nu şi pe Bay. N-avea să mai repete acea greşeală. Aici, Bay era o Waverley.

Îşi bătu uşurel părul cu degetele, bucuroasă că de dimineaţă şi-l răsucise cu multă artă, şi-şi potrivise din foarfecă bretonul.

Apoi, îşi îndreptă umerii şi intră.

Când se întâlni cu Claire şi Bay, la maşină, era ameţită de emoţie. Zâmbind, le ajută să încarce sacoşele cu cumpărături. Tot căuta privirea lui Claire, până când aceasta o întrebă în sfârşit:

– OK, ce-i cu zâmbetul ăsta?

– Ia ghici!

Claire surâse şi ea, vizibil amuzată de starea de spirit a surorii sale.

– Ce?

– Mi-am găsit de lucru! Ţi-am spus eu că rămân aici. Faptul că am o slujbă e un semn destul de clar, nu?

Aplecată pe jumătate în interiorul maşinii, Claire se întrerupse din ceea ce făcea, cu o expresie perplexă.

– Dar ai deja o slujbă.

– Claire, tu munceşti cât trei. Iar de ajutor ai nevoie doar ocazional. Te voi ajuta şi de-acum

încolo, ori de câte ori vei avea nevoie, îi promise ea râzând, hotărâtă să nu lase nimic să-i strice buna dispoziție. Poate că nu tot acasă la Emma, dar... înțelegi tu...

Claire se îndreptă de spate.

– Unde ți-ai găsit de lucru?

– La White Door.

Trebuia să-și cheltuiască toți banii, inclusiv cei de pe bluza pe care tocmai o returnase, ca să închirieze un separeu și să-și cumpere materiale, dar avea un presentiment minunat. Îi mai rămăseseră câteva dintre vechile ei echipamente, iar echivalarea de la un stat la altul a autorizației de lucru n-avea să dureze prea mult. Știa ea de ce-și tot reînnoise licența, în ultimii ani – *ăsta* era motivul. În curând, avea să câștige destui bani ca să depună la loc în fondul de urgență, iar oamenii din Bascom urmau să vadă că era și ea cu adevărat talentată la ceva. Aveau să vină și la *ea*, cum veneau la Claire, pentru ceea ce știa să facă.

– Ești coafeză? o întrebă Claire.

– Mhm!

– Nu știam.

Se apropia din nou prea mult de a o întreba unde fuseseră ea și Bay, iar Sydney încă nu era pregătită să-i spună.

– Ascultă, Bay va începe grădinița în toamnă, dar va trece un timp până să-mi pot permite să plătesc taxele pentru internat. Ai să te poți ocupa tu puțin de ea? Și pe Evanelle am s-o rog.

Își dădea seama că sora ei înțelesese ce urmărea ea, schimbând astfel vorba ca să evite întrebările cele mai evidente, dar n-o presa. Poate că, într-o zi, avea să-i povestească despre ultimii zece ani – într-o zi când între ele se va fi restabilit destulă încredere ca să justifice o asemenea dezvăluire, când va fi sigură că n-avea să afle tot orașul; spera însă, în sinea ei, ca totul să dispară ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat vreodată, asemenea unei fotografii pe care imaginea se estompează treptat.

– Sigur că da, răspunse în sfârșit Claire.

Începură să încarce din nou cumpărăturile în mașină. Uitându-se într-o sacoșă, Sydney întrebă:

– Toate astea de-aicea ce-s?

– Am să fac pizza.

– Poți s-o cumperi și congelată, să știi.

– Știam, spuse Claire. Apoi, o întrebă pe Bay în șoaptă: Chiar...?

Bay râse.

– Și cu astea ce-i? continuă Sydney, vârându-și nasul și prin alte pungi. Afine? Castane...?

Claire o alungă de-acolo și închise portiera din spate a furgonetei.

– Am să fac câteva mâncăruri pentru Tyler, zise ea.

– Ei, nu mai spune! Parcă înțelesesem că nu vrei să ai de-a face cu el.

– Și nici nu vreau. Astea-s niște mâncăruri speciale.

– O poţiune de dragoste?

– Nu există aşa ceva.

– Sper că n-ai de gând să-l otrăveşti, nu?

– În niciun caz! Dar florile din grădina noastră...

Se întrerupse pentru câteva clipe.

– Poate reuşesc să-i mai adorm interesul.

Aceste cuvinte o făcură pe Sydney să râdă, dar nu scoase o vorbă. Ştia multe despre bărbaţi, însă adormirea interesului lor nu fusese niciodată specialitatea ei. Claire n-avea decât să şi-o însuşească şi să şi-o perfecţioneze.

Bay zăcea tolănită pe iarbă, cu faţa la soare. Întâmplările din urmă cu numai o săptămână i se ştergeau deja din minte, la fel cum păleşte culoarea roz până devine aproape albă, încât nici nu-ţi mai vine să crezi că a putut fi roz vreodată. Ce culoare aveau ochii tatălui ei? Câte trepte erau din fosta lor casă până pe trotuar? Nu mai ţinea minte.

Bay ştiuse tot timpul că aveau să plece din Seattle. Nu i-o spusese niciodată mamei sale, fiindcă i-ar fi fost prea greu să-i explice şi nici chiar ea însăşi nu înţelegea prea bime. Pur şi simplu, nu-şi aveau locul acolo – iar Bay ştia unde era locul tuturor lucrurilor. Uneori, când mama ei le muta de colo-colo, în vechea lor casă, Bay se strecura mai târziu şi le punea la loc, unde ştia că voia tatăl ei să le găsească. Mama ei îi punea şosetele în sertarul lui de ciorapi, însă Bay ştia că

el le voia, la întoarcerea acasă, în debara, împreună cu pantofii. Sau, când mama ei îi punea şosetele în pantofi. Bay ştia că asta avea să-l înfurie, şi le muta ea în sertar. Uneori, însă dorinţele lui se schimbau atât de repede, încât nici chiar Bay nu putea ţine pasul cu ele, şi atunci David începea să ţipe la mama ei şi să-i facă tot felul de lucruri rele. Totul fusese atât de obositor, încât acum se bucura să se afle undeva unde locurile tuturor lucrurilor erau atât de clare. Ustensilele stăteau mereu în sertarul din stânga chiuvetei. Pânzeturile erau puse întotdeauna în debaraua din capul scării. Claire nu se răzgândea niciodată în legătură cu locurile lucrurilor.

Bay visase cu mult timp în urmă locul acesta. Ştiuse că avea să vină aici. Acum însă stătea la soare în grădină şi încerca să-şi dea seama ce anume lipsea. În vis, zăcuse întinsă pe iarba din grădina asta, lângă acest măr. Acum, iarba era la fel de moale ca în visul ei. Iar mirosurile plantelor şi ale florilor din jur erau şi ele întocmai celor din vis. Dar, în visul ei, pe faţă i se aşterneau curcubeie şi mici puncte luminoase, ca şi cum deasupra ei s-ar fi întins ceva scânteietor. Şi ar fi trebuit să se audă şi un sunet ca al hârtiei fluturând în vânt, dar singurul sunet din zonă era foşnetul frunzelor din mărul care-şi lăsa roadele să cadă în jurul ei.

Un măr o lovi în picior, iar Bay deschise un ochi să se uite în sus la copac. Acesta continua să arunce fructe spre ea, de parcă ar fi vrut să se joace.

Se ridică brusc în capul oaselor când o auzi pe Claire strigând-o pe nume. Aceea era prima zi de muncă a lui Sydney şi prima zi în care Claire o supraveghea pe Bay. Sydney nu-i dăduse voie lui Bay în grădină, dar Claire spusese că putea să stea liniştită acolo, cu condiţia să nu culeagă nicio floare. Bay fusese atât de emoţionată să vadă în sfârşit grădina! Spera să nu fi făcut nimic rău.

– Aici sunt! răspunse ea, ridicându-se; o văzu pe Claire stând în celălalt capăt al grădinii, lângă poartă. N-am rupt nicio floare! adăugă ea.

Claire îi arătă un castron cu ghiveci acoperit cu folie de aluminiu.

– Merg până la Tyler să-i duc asta. Nu vii şi tu cu mine?

Bay alergă spre ea pe cărarea cu pietriş, bucuroasă că avea să-l revadă pe Tyler. Ultima oară când îl vizitaseră, ea şi mama ei, o lăsase să deseneze pe un şevalet, iar după ce ea îi arătase desenul, Tyler îl pusese pe uşa frigiderului.

Claire închise poarta în urma lor şi o încuie, după care ocoliră casa, până în curtea lui Tyler. Bay mergea pe lângă Claire. Îi plăcea cum mirosea mătuşa ei – un miros confortabil, liniştitor, a săpun de bucătărie şi plante de grădină.

– Mătuşă Claire, de ce tot aruncă mărul cu mere-n mine?

– Vrea să mănânci unul, îi răspunse Claire.

– Da' mie nu-mi plac merele.

– Ştie.

– De ce le îngropi?

– Ca să nu le mănânce nimeni altcineva.

– De ce nu vrei să le mănânce nimeni?

Claire ezită un moment.

– Fiindcă, dacă mănânci un măr din pomul ăsta, ai să vezi care va fi cel mai important eveniment din viața ta. Dacă e de bine, vei şti dintr-odată că orice altceva vei face, nu te va mulțumi nicicum. Iar dacă e de rău, va trebui să-ți trăieşti tot restul vieții ştiind că se va întâmpla ceva rău. Aşa ceva nu trebuie să ştie nimeni.

– Dar unii oameni vor să ştie?

– Da. Însă atâta vreme cât pomul se află în curtea noastră, avem şi noi un cuvânt de spus.

Ajunseseră la treptele verandei lui Tyler.

– Adică, vrei să zici că e şi curtea mea?

– Fii cât se poate de sigură că e şi curtea ta, răspunse Claire, zâmbind.

Un moment doar, redeveni de vârsta lui Bay, privind-o cu aceeaşi fericire pe care o simțea fetița – fericirea de a-şi avea locul acolo, într-un fel cum nu i se mai întâmplase niciodată.

– Ce surpriză plăcută, remarcă Tyler, când le deschise uşa.

Claire trăsese adânc aer în piept înainte de a ciocăni, iar când îl văzu, uită să-l mai expire. Avea pe el un tricou şi nişte blugi stropiți cu vopsele. În unele momente, Claire îşi simțea pielea străbătută de o asemenea nervozitate, încât îi venea să se

târască afară din propriul ei trup. Se întrebă ce efect ar fi avut un sărut din partea lui. Pozitiv? Negativ?

Tyler zâmbi, fără să pară deloc nemulțumit că apăruseră pe neanunțate. Într-o asemenea situație, Claire s-ar fi simțit foarte descumpănită – dar, se vedea limpede, Tyler era cu totul diferit decât ea.

– Intrați.

– Ți-am făcut un ghiveci, spuse ea cu sufletul la gură, oferindu-i castronul.

– Miroase delicios. Haideți înăuntru, vă rog.

Și păși înapoi, făcându-le loc să intre – ceea ce era ultimul lucru pe care ar fi vrut Claire să-l facă.

Bay o privi curioasă. I se părea ei că era ceva în neregulă... Zâmbindu-i, Claire se hotărî să intre, ca să n-o îngrijoreze.

Tyler le conduse printr-un living plin cu lăzi și cutii, puse printre cele câteva piese de mobilier confortabil, până în bucătăria decorată în alb, cu vitrine pe pereți. Alături se afla un alcov foarte spațios pentru micul dejun – cât o cameră separată, chiar –, cu ferestre cât peretele. Pardoseala alcovului era acoperită cu o prelată, iar deasupra se aflau nenumărate materiale pentru pictură, pe o tăblie de lemn prelungă. Erau instalate și două șevalete.

– Ăsta-i motivul pentru care am cumpărat casa, spuse el, în timp ce punea castronul cu ghiveci pe bufetul din bucătărie. Fiindcă are atâta lumină.

– Pot să desenez, Tyler? îl întrebă Bay.

– Sigur că da, puştoaico. Şevaletul tău e chiar acolo, uite-l. Stai să-ţi pun o hârtie pe el.

În timp ce Tyler potrivea şevaletul după înălţimea ei, Bay se duse la frigider şi arătă un desen colorat, care reprezenta mărul din grădina lor.

– Uite, Claire, pe ăsta eu l-am făcut.

Mai mult decât faptul că Tyler pusese desenul lui Bay pe uşa frigiderului, pe Claire o bucura că îl lăsase acolo.

– E foarte frumos.

Imediat ce Bay se instală în faţa şevaletului, Tyler reveni spre Claire, zâmbind.

Îngrijorată, Claire se uită spre castron. Era un ghiveci de pui, preparat cu uleiul extras din seminţe de gura-leului. Acele flori erau menite să zădărnicească influenţele negative ale altora, vrăji, descântece şi altele asemenea, iar Tyler avea nevoie să fie eliberat de propria ei influenţă asupra lui.

– Nu-l mănânci? îl întrebă.

– Chiar acum să-l mănânc?

– Da.

Tyler ridică din umeri.

– Mă rog, bine... De ce nu? Mănânci şi tu cu mine?

– Nu, mulţumesc. Eu am mâncat deja.

– Atunci, până mănânc eu, stai şi tu jos...

Luă o farfurie de sticlă din dulap şi puse pe ea câteva linguri de ghiveci. Apoi, o conduse pe Claire spre două taburete de lângă tejghea.

– Şi, cum vă înţelegeţi tu şi Bay, acum că Sydney şi-a găsit un serviciu? se interesă el, în timp

ce se aşezau. Ieri, a trecut pe-aici şi mi-a spus despre noua ei slujbă. Are un mare talent la coafură, şi o pasionează cu adevărat.

– Ne înțelegem de minune, răspunse Claire, privindu-l pe Tyler cum ridica o furculiță cu ghiveci la gură.

Mestecă şi înghiți, iar ea se gândi un moment că poate ar fi fost mai bine să nu se uite. Arăta aproape senzual, cu buzele acelea pline şi mărul lui Adam mişcându-i-se... N-ar fi trebuit să aibă asemenea sentimente pentru un bărbat care urma să scape de ea în câteva secunde.

– Te-ai gândit vreodată să ai copii? o întrebă el.

– Nu, răspunse Claire, continuând să-l privească.

– Niciodată?

Făcu un efort să-şi ia privirea de la gura lui, ca să se poată gândi.

– Până m-ai întrebat tu.

Tyler mai luă o îmbucătură, apoi arătă cu furculița spre farfurie:

– E delicios. Nu cred c-am mai mâncat vreodată atât de bine ca-n ultima vreme, de când te-am cunoscut.

Poate că avea nevoie de câteva minute ca să-şi facă efectul.

– Imediat ai să-mi spui că-ți amintesc de mama ta. Mă aşteptam la mai multă creativitate din partea ta. Mănâncă.

– Nu, nu semeni nici pe departe cu maică-mea. Spiritul ei liber nu include nimic care să aibă de-a face cu bucătăria.

Această informație o făcu să înalțe din sprâncene. Zâmbindu-i, Tyler mai luă o îmbucătură.

– Continuă, știi bine că arzi de nerăbdare să mă întrebi.

După încă un moment de ezitare, Claire cedă:

– În ce sens era un spirit liber?

– Părinții mei sunt ceramiști. Am crescut într-o colonie de artiști, în Connecticut. Nu vrei să umbli îmbrăcat? Nici nu e nevoie, poți sta gol. Nu vrei să speli vasele? Le spargi și faci altele. Termini o ulcică și te culci cu soțul celei mai bune prietene. Totul era permis. Mie însă nu-mi plăcea. Cu firea mea de artist n-am ce să fac, dar pentru mine rutina și securitatea înseamnă mai mult decât pentru părinții mei. Aș vrea doar să mă pricep mai bine.

„Ai în față o expertă“, îi răspunse Claire în sinea ei. Probabil că lui Tyler i-ar fi plăcut o asemenea calitate.

Încă două îmbucături și avea să-și termine porția.

Îl privi nerăbdătoare.

– Ți-a plăcut? Cum te simți?

Tyler îi susținu privirea, iar forța dorinței care se citea acolo fu atât de năprasnică, încât aproape o doborî de pe scaun. Era ca o rafală puternică de vânt de toamnă, care împrăștie atât de repede

frunzele căzute, încât acestea ar putea să te taie ca nişte lame. Pentru oamenii cu pielea subţire, dorinţa putea fi foarte periculoasă.

– Mă simt de parcă aş vrea să-ţi cer o întâlnire.

Oftând, Claire îşi lăsă umerii să se înmoaie.

– La dracu'…

– Vara, în fiecare sâmbătă seara e muzică, la Orion. Vino cu mine sâmbăta asta.

– Nu pot, am să fiu ocupată.

– Cu ce?

– Cu prepararea încă unui ghiveci.

A treia zi de muncă a lui Sydney era şi cea de-a treia când pleca de la serviciu fără ca o singură clientă ocazională să-i ceară s-o tundă, şi fără ca una singură dintre clientele permanente ale White Door s-o roage s-o şamponeze, dacă propria ei coafeză era ocupată.

Şi tocmai ăsta era lucrul cel mai important.

La ora prânzului, întrucât nu mai avea nimic altceva de făcut şi mâncase deja sandviciul cu măsline şi chipsuri de cartofi-dulci pe care i-l împachetase Claire, Sydney se oferi să le aducă de mâncare şi celorlalte coafeze. Erau fete de treabă şi o încurajau tot timpul, spunându-i că lucrurile aveau să se aranjeze. Dar asta nu includea şi împărţirea clientelei. Sydney trebuia să găsească o cale de a da de veste cât de pricepută era, pentru a începe să atragă cliente.

La Coffee House şi la Brown Bag Café, Sydney conversă cu angajatele şi le oferi reduceri

de prețuri, dacă voiau să vină la White Door, ca să le tundă ea. Niciuna nu păru prea entuziasmată, dar tot era un început. Apoi, se întoarse la salon și puse pungile cu mâncare în camera din spate, apoi aduse cafelele frappé și latte la posturile unde unele dintre coafeze încă mai lucrau.

Ultimul post unde se duse era al lui Terri. Zâmbind, Sydney îi puse ceașca de latte pe măsuța de lucru.

– Mulțumesc, Sydney, zise Terri, cu mâinile adâncite până la coate în părul blond al clientei.

Capul clientei se ridică brusc, iar Sydney văzu că era Ariel Clark.

În pofida dorinței sale inițiale de a-i pretinde scuze pentru situația în care le pusese, pe ea și pe Claire, sâmbătă seara, Sydney își ținu gura și se îndepărtă fără o vorbă. N-avea chef să-și strice și restul zilei.

Ariel Clark însă era de altă părere.

Mai târziu, în timp ce Sydney mătura prin jurul unui post de lucru, în celălalt capăt al salonului, Ariel Clark veni spre ea. Emma semăna mult cu mama ei, având același păr blond, albicios, aceiași ochi albaștri, același mers țanțoș și încrezător în sine. Chiar și pe vremea când Sydney și Emma fuseseră prietene, Ariel o privise întotdeauna de sus pe Sydney. Când Sydney rămânea peste noapte în casa Clark, Ariel era mereu politicoasă, dar într-o manieră care o făcea pe Sydney să se simtă acceptată din milă, nu din considerație.

Când Ariel nu se clinti din singurul loc rămas nemăturat, Sydney se opri în sfârşit.

Reuşi să afişeze un zâmbet politicos, deşi strângea în mâini coada măturii mai-mai s-o rupă. Dacă voia să aibă succes în activitate, n-ar fi fost recomandabil să le pocnească-n cap cu mătura pe clientele de la White Door, indiferent cât de mult ar fi meritat-o.

– Bună ziua, doamnă Clark. Ce mai faceți? V-am văzut la petrecere. Îmi pare rău că n-am apucat să ne salutăm.

– E de înțeles, scumpo. Lucrai. N-ar fi fost potrivit.

Privirea îi lunecă în josul măturii, spre grămăjoara de păr pe care o adunase Sydney de pe jos.

– Te-ai angajat aici, din câte înțeleg.

– Da.

– Cred că nu... coafezi efectiv, nu-i aşa? întrebă ea, chipurile oripilată de un asemenea gând.

Un început excelent, îşi spuse Sydney, dacă toate cunoştințele ei din oraş aveau să reacționeze la fel față de angajarea ei.

– Ba da, coafez efectiv.

– Dar pentru aşa ceva nu e nevoie de vreo diplomă, scumpo?

Vârfurile degetelor începuseră să-i amorțească, albite – atât de tare strângea coada măturii.

– Ba da.

– Hmm, făcu Ariel. Am auzit că ai o fiică. Şi cine este tatăl ei?

Sydney avea destulă minte pentru a nu-i dezvălui lui Ariel punctele ei vulnerabile. Odată ce oamenii descoperă cum să te rănească, o fac în repetate rânduri. Avea o experiență foarte bogată în acest sens.

– Nu-l cunoașteți.

– A, nici nu mă așteptam.

– Altceva, doamnă Clark?

– Fiica mea e foarte fericită. Și pe soțul ei îl face foarte fericit.

– E o Clark, în fond, replică Sydney.

– Exact. Nu știu ce-ai sperat, întorcându-te aici. Dar nu te vei putea apropia de el.

Vasăzică, despre asta fusese vorba…?

– Știu c-o să vă surprindă, dar nu pentru el am venit înapoi.

– Așa spui tu. Voi, femeile Waverley, aveți trucurile voastre. Să nu crezi că nu știu.

În timp ce se îndepărta, își scoase din poșetă telefonul mobil și apelă un număr.

– Emma, iubito, nici nu știi ce veste delicioasă am pentru tine…! începu ea.

În jurul orei cinci a aceleiași după-amieze, Sydney tocmai se pregătea să plece, când văzu la recepție un bărbat în costum gri, elegant, și simți un gol în stomac.

Ziua aceea părea să nu se mai sfârșească.

Hunter John o întrebă ceva pe recepționeră, care se întoarse și arătă spre Sydney.

Porni prin salon, către ea. Sydney ar fi trebuit să se retragă în camera din spate, să-l evite, dar amintirile o țineau pe loc. La douăzeci și opt de ani, părul lui blond-nisipiu prinsese deja să se rărească. O tunsoare mai bună i-ar fi putut ascunde începutul de chelie. Era încă frumos și lucios, ceea ce însemna că încă mai avea ceva din vitalitatea din tinerețe. Hunter John se transforma în altcineva.

– Am auzit că lucrezi aici, spuse el, când ajunse la Sydney.

– Da, mă așteptam să auzi, răspunse ea, încrucișându-și brațele pe piept. Vezi că ai ruj pe gât.

Spășit, Hunter John se șterse.

– A venit Emma să-mi spună, la birou.

– Deci, ai luat în primire afacerile familiei.

– Într-adevăr.

Matteson Enterprises era o rețea de fabrici care produceau elemente de construcții pentru locuințele din prefabricate, cu sediul în apropierea orașului Bascom, la vreo douăzeci de minute distanță. Sydney lucrase ca recepționeră la conducere, în verile în care și Hunter John era intern acolo. Obișnuiau să se întâlnească și să se zbenguie împreună în cabinetul tatălui său, când acesta se ducea în pauza de masă. Uneori, când nu era prea multă actvitate, venea și Emma, și toți trei ședeau pe stivele de cherestea din fața magaziilor, fumând.

Oare cum era acum viața lui? Chiar o iubea pe Emma sau aceasta îl sedusese doar cu ajutorul sexului, așa cum se știa că făceau întotdeauna femeile din familia Clark? În fond, Emma era aceea care-i explicase lui Sydney cum se face sexul perfect. Abia peste ani de zile, un bărbat îi spusese, în sfârșit, că nu proceda bine. Dintr-odată, lui Sydney îi trecu prin minte că Emma intenționat o învățase greșit. Pe-atunci, Sydney n-avea nici cea mai vagă idee că Emma îl plăcea pe Hunter John. Iar Hunter John spusese mereu că Emma era puțin cam prea agitată pentru el. În mintea ei, Sydney nu făcuse niciodată legătura. Dar, în fond, pe-atunci erau multe lucruri pe care încă nu le înțelegea.

– Pot să iau loc? întrebă Hunter John.

– Vrei să te tund? Mă pricep de minune.

– Nu, vreau doar să nu dau impresia că am intrat numai ca să stăm la taclale, spuse el, în timp ce se așeza.

Sydney își dădu ochii peste cap.

– Doamne ferește!

– Voiam să-ți spun câteva lucruri, ca să fie totul clar. Așa se cuvine.

Hunter John făcea întotdeauna ceea ce se cuvenea. Era celebru pentru asta. Un băiat de aur. Fiul ideal.

– În seara aceea, la petrecere, nu știam că urma să vii și tu. Și nici Emma nu știa. Și noi am fost la fel de surprinși ca tine. Ariel a angajat-o pe Claire. Încă nu aflase nimeni că lucrai pentru ea.

– Nu fi naiv, Hunter John. Dacă Eliza Beaufort știa, aflase toată lumea.

Hunter John făcu o mutră dezamăgită.

– Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, dar a fost mai bine așa. După cum vezi, acum sunt căsătorit – și fericit.

– Dumnezeule mare, exclamă Sydney, da' aici toată lumea crede că pentru tine m-am întors?!

– Atunci, *de ce* te-ai întors?

– Nu aici e casa mea, Hunter John? Nu e orașul în care am copilărit?

– Ba da, dar niciodată nu ți-a plăcut statutul tău de aici.

– Nici ție.

Hunter John oftă. Cine era persoana aceea? Nu-l mai cunoștea deloc.

– Îmi iubesc soția și copiii. Am o viață extraordinară și n-aș renunța la ea pentru nimic în lume. Te-am iubit cândva, Sydney. Despărțirea de tine a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată.

– Atât de greu, încât te-ai însurat cu Emma ca să te consolezi?

– Ne-am căsătorit atât de repede fiindcă rămăsese însărcinată. După plecarea ta, Emma și cu mine am devenit foarte apropiați. A fost o adevărată mană cerească.

Sydney nu-și putu stăpâni râsul.

– Iar ești naiv, Hunter John.

Își dădu seama că nu-i plăcea să audă acest lucru.

– Ea e tot ce s-a ivit mai bun în viața mea.

Voia să spună că de-asta avea o viață atât de fericită, fiindcă renunțase la Sydney – și nici *ei* nu-i plăcea să audă așa ceva.

– V-ați dus la Notre Dame? Ați călătorit prin toată Europa, așa cum voiai tu?

– Nu... Astea nu erau decât niște vise vechi.

– Se pare că ai renunțat la destul de multe vise.

– Sunt un Matteson. A trebuit să fac ce era mai bine pentru numele meu.

– Iar eu sunt o Waverley, așa că pot ajunge să te blestem pentru asta.

Hunter John tresări ușor, ca și cum Sydney ar fi vorbit serios, ceea ce o făcu să aibă o senzație bizară de putere. Apoi însă îl văzu zâmbindu-i.

– Ei, haide – doar detești faptul că ești o Waverley.

– Ar fi mai bine să pleci, replică Sydney.

Când Hunter John se ridică, scoțându-și portofelul, adăugă:

– Și să nu încerci să-mi lași bani pentru o tunsoare prefăcută.

– Îmi pare rău, Sydney. N-am nicio vină că sunt cel care sunt. E clar că același lucru e valabil și pentru tine.

În timp ce Hunter John se îndepărta, Sydney se gândi ce trist era să spună despre ea însăși că iubise doar un singur bărbat în viața ei. Și că acel

bărbat trebuia să fie tocmai *acel* bărbat, unul care încă de la bun început o privise ca pe o aventură, când ea crezuse că aveau să rămână împreună pentru totdeauna.

Își dorea să fi știut cu adevărat un blestem.

– Începusem să mă îngrijorez, spuse Claire, în aceeași seară, când Sydney intră în bucătărie. Bay e sus.

Sydney deschise ușa frigiderului și scoase o sticlă de apă.

– Am stat până mai târziu.

– Cum ți-a mers pe ziua de azi?

– Bine.

Se duse la chiuvetă, unde Claire clătea un castron de afine.

– Și, ce pregătești? Iar ceva pentru Tyler?

– Da.

Sydney luă buchetul de flori albastre care rămăsese pe bufet, lângă chiuvetă, și-l ridică la nas.

– Astea ce-s?

– Nasturii-burlacului. Am să presar petalele peste tartele cu afine.

– Și ce înseamnă?

– Nasturii-burlacului îi fac pe oameni să vadă mai clar și ajută la găsirea obiectelor rătăcite, cum ar fi cheile sau agendele, răspunse cu falsă indiferență Claire, căreia puterea îi venea atât de firesc...

– Deci, încerci să-l faci pe Tyler să-şi dea seama că nu eşti ceea ce caută?

Cu un zâmbet uşor, Claire răspunse doar atât:

– Nu comentez.

Un timp, Sydney o privi cum lucra.

– Mă întreb de ce n-am moştenit-o şi eu, spuse ea, absentă.

– Ce să moşteneşti?

– Sensibilitatea misterioasă a familiei Waverley, pe care o aveţi tu şi Evanelle. Şi bunica o avea. De mama ce ştii?

Claire închise robinetul şi întinse mâna după un prosop, ca să se şteargă.

– Greu de spus. Nu putea suferi grădina, atâta lucru îmi aduc aminte. Nu voia nici măcar să se apropie de ea.

– N-am nimic cu grădina, dar cred că semăn cu mama mai mult decât oricine din familie, spuse Sydney, luând o mână de afine pe care le vârî în gură. Nu am nicio calitate specială, ca mama, iar mama a revenit aici ca să ai tu un loc stabil unde să creşti şi să te duci la şcoală, la fel cum am făcut şi eu pentru Bay.

– Nu din cauza mea s-a întors mama aici, răspunse Claire, parcă surprinsă că Sydney se putuse gândi la aşa ceva. S-a înapoiat ca să te poţi naşte tu aici.

– A plecat când aveam şase ani, replică Sydney, în timp ce se ducea la uşa deschisă a verandei de lângă seră, ca să se uite afară. Dacă n-ar fi fost

fotografiile alea ale mamei pe care mi le-a dat bunica, nici măcar nu mi-aş mai aminti cum arăta. Dacă însemnam ceva pentru ea, n-ar fi plecat.

– Şi ce-ai făcut cu fotografiile alea? întrebă Claire. Uitasem complet de ele.

Sydney, care stătea cu capul înclinat într-o parte, inspirând adânc mirosul plantelor puse la uscat pe verandă, se pomeni dintr-odată azvârlită pe uşă afară şi dusă de vânt tocmai în Seattle. Ateriză în livingul casei din oraş, cu privirea spre canapea. Păşi într-acolo şi ridică un capăt. Sub canapea, se afla un plic care avea scris pe el cuvântul „Mama". Trecuse atâta timp de când nu mai simţise nevoia să se uite la acele fotografii, încât uitase că se aflau acolo. Erau imagini din viaţa lui Lorelei pe drumuri, o viaţă pe care Sydney încercase atâta vreme s-o imite... Luă plicul şi frunzări teancul de fotografii, până găsi una care aproape făcu să-i explodeze capul de spaimă. Mama ei, în vârstă de vreo optsprezece ani, stătea în faţă la Alamo. Zâmbea şi ţinea în mâini o pancartă improvizată pe care scria: „Adio, Bascom! Carolina de Nord e o cocină!" În adolescenţă, lui Sydney acela i se păruse cel mai amuzant lucru. Dar dacă David găsea plicul? Dacă-i înţelegea sensul? Îl şi auzi, la uşa din faţă. Puse imediat plicul la loc, sub canapea. David sosise acasă, tocmai intra, avea s-o găsească acolo...

– Sydney?

Cu o tresărire, Sydney deschise ochii. Era din

nou în Bascom. Claire se afla lângă ea, scuturând-o de braț.

– Sydney!

– Am uitat să le iau cu mine, spuse ea. Fotografiile. Le-am lăsat acolo.

– E totu-n regulă?

Sydney dădu din cap, încercând să se stăpânească. Dar avea presimțirea rea că David avea să știe că fusese acolo. Avea să știe că se gândise la un lucru pe care-l lăsase în urma ei. Deschisese o ușă. Chiar în acel moment, i se părea că-i putea simți mirosul coloniei în apropiere, ca și cum l-ar fi adus aici, cu ea.

– N-am nimic. Mă gândeam doar la mama.

Ridică din umeri, încercând să scape de tensiunea din umeri. David nu știa unde erau fotografiile.

N-avea să le găsească.

În seara aceea, Evanelle își luă un halat cu mânecă scurtă peste cămașa de noapte și intră în bucătărie. Trebuia să ocolească tot felul de cutii pline cu pansamente și chibrituri, elasticuri și cârlige pentru podoabele de Crăciun. Odată ajunsă în bucătărie, începu să caute popcornul pentru cuptorul cu microunde. Împinse la o parte prăjitoarele de pâine, aflate în cutiile inițiale, și aspirinele pe care le cumpărase angro.

Nu avea nevoie de nimic din toate acele lucruri, nici măcar nu-i plăcea prea mult că le avea în casă. Încercase să le țină pe toate în camere și

în unghere nefolosite, dar unele dintre ele reuşeau mereu să dea pe dinafară. Într-o zi, cineva urma să aibă nevoie de ele, aşa că era mai bine să le poată găsi imediat, să nu pornească în căutarea lor, la ora trei dimineaţa, prin câte-un Wal-Mart care ţinea deschis toată noaptea.

Se răsuci în loc când auzi un ciocănit.

Era cineva la uşă.

Ei, asta da, surpriză! Nu primea multe vizite. Locuia într-un cartier mic, cu case vechi de artişti şi meşteşugari, o zonă care devenise puţin mai râvnită ca pe vremea când se mutaseră acolo ea şi soţul ei, care lucra la compania de telefoane. Vecinii erau în majoritate cupluri de vârstă medie, fără copii, care lucrau în localităţile din împrejurimi, făcând naveta şi ajungând acasă după căderea întunericului. Niciodată nu vorbise cu vecinii de-alături, soţii Hanson, care se mutaseră acolo cu trei ani în urmă, dar faptul că-i spuseseră omului care le tundea iarba să se ocupe „şi de peluza vecinei, spre binele cartierului", era foarte grăitor.

Numai că, dacă asta însemna ca iarba ei să fie tunsă pe gratis, de ce s-ar fi plâns?

Aprinse lumina de pe verandă, apoi deschise uşa. Afară stătea un bărbat între două vârste, scund şi îndesat, cu părul blond-închis, tuns scurt. Avea cămaşa şi pantalonii călcaţi perfect, iar pantofii îi străluceau ca două artificii. La picioare avea o mică valiză.

– Fred!

– Bună seara, Evanelle.

– Ce Dumnezeu cauți aici?

Era tras la față, dar încercă să zâmbească.

– Am nevoie de… un loc unde să stau. Şi tu eşti prima persoană care mi-a trecut prin minte.

– Mda, şi-mi şi dau seama de ce. Eu sunt bătrână, iar tu eşti gay.

– Pare o combinație perfectă.

Încerca să facă pe glumețul, dar în lumina becului de pe verandă arăta lucios ca sticla: la cel mai mic şoc, s-ar fi spulberat în mii de cioburi.

– Intră.

Fred îşi ridică valiza şi intră, apoi se opri în living, arătând ca un băiețaş care a fugit de-acasă. Evanelle îl cunoştea de-o viață. Câştigase olimpiada de ortografie doi ani la rând, iar în clasa a patra o pierduse în favoarea lui Lorelei Waverley. Evanelle venise s-o vadă pe Lorelei la concurs şi, după aceea, îl găsise pe Fred plângând în spatele sălii de sport. Îl strânsese în brațe, iar el îi ceruse să-i promită că n-avea să-i spună tatălui său cât de necăjit era. Tatăl lui îi spusese că nu trebuia să plângă niciodată de față cu alții. Ce părere şi-ar fi făcut despre el?

– Azi, Shelly a venit mai devreme şi m-a surprins în pijama, la mine în birou. Mi-era mai uşor să stau la magazin. Acolo, ştiu ce să fac, spuse Fred. Dar cred că de-acum s-a dus vorba, iar la un motel nu pot să stau. Nu vreau să-i dau lui James o asemenea satisfacție. La naiba, nici măcar nu ştiu

dacă a observat că n-am mai trecut pe-acasă. N-a dat telefon, ca să întrebe unde sunt. Nimic. Nu ştiu ce să fac...

– Măcar aţi vorbit cât de cât?

– Am încercat. Aşa cum m-ai sfătuit tu. După noaptea aia când am dormit prima oară în magazin, i-am dat telefon. Era la serviciu. A spus că nu voia să vorbească despre asta, că simplul fapt c-am observat, în sfârşit, că era ceva în neregulă nu însemna că acum puteam să îndrept cumva lucrurile. I-am spus despre vinul pe care l-am cumpărat de la Claire. A zis că eram nebun, absolut nebun, dacă mai voiam ca lucrurile să fie iar la fel ca la începutul relaţiei noastre. Nu înţeleg ce s-a întâmplat. O duceam foarte bine – şi, şase luni mai târziu, mi-am dat brusc seama că nu mai ţineam minte când am purtat ultima oară o conversaţie normală. E ca şi cum m-ar fi părăsit pas cu pas, fără ca eu să observ măcar. Cum ar putea cineva să nu observe asta?

– Ei, aici poţi să stai cât de mult vrei – dar, dacă întreabă cineva, s-ar putea să spun că feminitatea mea incontestabilă te-a adus pe calea cea dreaptă.

– Fac nişte wafe belgiene excelente, cu un compot de piersici delicios. Spune-mi doar ce vrei să gătesc şi-am să-ţi gătesc.

Evanelle îl bătu uşurel pe obraz:

– Nu că m-ar crede cineva...

Apoi îl conduse pe culoar, până în camera de

oaspeți. Acolo erau câteva cutii cu truse de prim-ajutor și trei calorifere cu kerosen, dar de peste treizeci de ani ținea acea cameră aproape curată, și patul primenit în fiecare săptămână cu așternuturi noi. După decesul soțului ei, în casă rămăsese un gol – care încă mai exista, în ultima vreme fiind doar puțin mai bine ascuns. În acele zile triste de după moartea lui, Lorelei își petrecea noaptea la Evanelle, dar încetase s-o mai facă pe măsură ce îmbătrânea și devenea tot mai nestăpânită. Apoi, și Claire obișnuise să înnopteze acolo, într-o vreme când era mai tânără, dar ei tot acasă îi plăcea cel mai mult să stea. Evanelle nu-și imaginase nicio clipă că Fred ar locui acolo măcar o zi – dar surprizele nu mai erau de mult o noutate pentru ea. Era ca și cum, deschizând o cutie de supă cu ciuperci, ar fi găsit înăuntru supă de roșii: o mânca oricum, cu recunoștință.

Fred își puse valiza pe pat și se uită în jur.

– Voiam să fac niște popcorn și să mă uit la știri. Vrei și tu?

– Sigur, răspunse Fred, urmând-o cu un aer de parcă ar fi fost bucuros că i se spunea ce să facă. Îți mulțumesc.

„Ce drăguț!", reflectă Evanelle, în timp ce se așezau pe canapea, cu un bol de popcorn. Urmăriră împreună actualitățile de la ora unsprezece, după care Fred spălă vasul din care mâncaseră popcorn.

– Ne vedem dimineață, îi spuse Evanelle, în timp ce lua o cutie de Cola din frigider; îi plăcea s-o desfacă și s-o lase pe noptieră, pentru ca

dimineața, de cum se deștepta din somn, s-o bea trezită (Cola, nu doar ea). Baia e pe culoar.

– Stai.

Evanelle se întoarse.

– E adevărat că odată, când erați mici, i-ai dat tatălui meu o lingură? Și că el a folosit-o ca să dezgroape o monedă de-un sfert de dolar din pământ, când i-a văzut luciul? Și că s-a dus cu banul ăla la cinema? Și acolo a cunoscut-o pe mama mea?

– Este adevărat că i-am dat o lingură. Dar nu am puterea să le dreg chiar pe toate, Fred.

– A, înțeleg..., se grăbi el să răspundă, coborându-și privirea spre prosopul de vase, pe care-l împături. Întrebam doar...

Dintr-odată, Evanelle își dădu seama care era adevăratul motiv pentru care venise acolo.

Majoritatea oamenilor încercau s-o evite pentru că le dădea tot felul de lucruri.

Fred voia să se mute la ea ca să se afle mai aproape, în eventalitatea puțin probabilă că Evanelle avea să scoată la iveală ceva care să pună ordine în tot ceea ce i se întâmplase cu James – acea lingură care să-l ajute să-și sape drum pentru a ieși din încurcătură.

Sydney, Bay și Claire stăteau în acea duminică pe verandă, mâncând câteva chifle cu scorțișoară, dintre cele pe care Claire le făcuse pentru comanda ei duminicală obișnuită de la Coffee House. Era

caniculă, şi toate lucrurile păreau s-o fi luat razna. Untul se topea în frigider. Clanţele despre care toată lumea ar fi jurat că se aflau în partea stângă a uşilor erau, de fapt, pe dreapta. Multe lucruri rămâneau nespuse, fiind lăsate să se coacă treptat, în aerul încins.

– Uite-o pe Evanelle, spuse Sydney, iar Claire se întoarse, privind-o cum venea pe trotuar.

Evanelle urcă treptele, zâmbind.

– Mama voastră a făcut două fete foarte frumoase, trebuie să recunosc. Dar nu păreţi deloc în formă.

– Ăsta-i primul val de căldură. Face ca toată lumea să aibă draci, răspunse Claire, în timp ce-i turna lui Evanelle un pahar de ceai cu gheaţă, din carafa pe care o adusese afară. Ce mai faci? Nu te-am mai văzut de vreo două zile.

Evanelle luă paharul şi se aşeză în balansoarul de răchită, lângă Claire.

– Am primit un musafir.

– Pe cine?

– Fred Walker. S-a mutat la mine.

– A..., făcu Claire, surprinsă. Şi n-ai nicio obiecţie?

– Nu mă deranjează.

– Cred că vinul de muşcate n-a dat niciun rezultat.

Sorbind din ceai, Evanelle ridică din umeri:

– Nu l-a folosit niciodată.

Claire aruncă o privire spre casa din vecini.

– Crezi că Fred ar fi de acord să mi-l vândă înapoi?

– Nu văd de ce n-ar fi. Ai găsit un alt client pentru el?

– Nu.

– Probabil vrea să-l folosească asupra lui Tyler, interveni Sydney, pe un ton glumeț.

Claire îi aruncă o privire, dar fără prea mare tragere de inimă. Avea dreptate, la urma urmei.

Evanelle își puse ceaiul pe masă și începu să cotrobăie prin geantă.

– Am venit fiindcă aveam să-ți dau asta, spuse ea, scoțând în sfârșit din geantă o banderolă albă pentru cap și întinzându-i-o lui Claire. Fred a tot încercat să mă convingă să nu ți-o dau. A zis că tu folosești piepteni, nu bentițe, care sunt bune pentru persoanele cu părul scurt. Nu înțelege. *Asta* e ceea ce trebuia să-ți dau. A trecut ceva timp de când n-am mai trăit cu un bărbat și am uitat cât de încăpățânați pot fi. Totuși, miros destul de frumos.

Sydney și Claire schimbară o privire.

– Evanelle, știi că Fred e gay, nu-i așa? o întrebă Claire cu blândețe.

– Sigur că știu, râse Evanelle, arătând mai veselă și mai fericită decât o văzuse Claire de ani de zile. Dar e plăcut să știu că voi două nu sunteți singurele cărora le place compania mea. Și ia spune-mi, Sydney, cum merge cu serviciul?

Sydney și Bay ședeau în balansoarul de pe

verandă, pe care Sydney îl împingea încet înainte și-napoi cu vârful piciorului desculț.

– Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta. Dacă nu-mi dădeai cămașa aia pe care am restituit-o, în veci n-aș fi intrat la White Door ca să văd dacă au vreun loc liber.

– Fred mi-a spus că te-a văzut de vreo două ori, săptămâna trecută, când ieșeai să cumperi de mâncare pentru fete. Și, o dată, te-a văzut și măturând.

– Deocamdată, numai de-așa ceva sunt bună.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Claire, conștientă că-n ultima vreme Sydney era cam pleoștită. La început, fusese atât de entuziasmată de noua ei slujbă de la White Door, dar pe măsură ce treceau zilele, se întorcea acasă tot mai devreme și zâmbea din ce în ce mai puțin. Claire avea sentimente amestecate în legătură cu noua slujbă a lui Sydney. Îi plăcea să lucreze cu ea și s-o aibă aproape – dar, când vorbea despre păr, Sydney parcă se lumina toată. În fiecare dimineață, pleca la lucru cu speranțe atât de mari...!

– Toate clientele de la White Door par să-i cunoască pe cei din familiile Clark și Matteson. În a treia zi, m-a vizitat Hunter John. Se pare că unele persoane – și nu dau nume – nu se bucură deloc de asta, și răspândesc vestea. Nu că m-ar fi dat munca afară din casă înainte, dar acum pare să se întâmple dintr-un anume motiv.

– L-ai tuns?

– Nu, n-a vrut să mă lase. Mare păcat, fiindcă știu să fac niște tunsori bărbătești extraordinare. Eu am fost cea care l-a tuns pe Tyler.

– Serios?

-- Mhm… Și pe Bay, și pe mine însămi.

– Deci… deci clientele te tratează cu refuz? o întrebă Claire. Nu-ți dau nicio șansă?

– Dacă mai continuă mult în stilul ăsta, n-am să-mi mai pot păstra locul de la coafor. Dar poate că e mai bine așa, adăugă Sydney, cuprinzând-o pe Bay cu brațul. Așa, îmi rămâne mai mult timp pentru Bay. Și voi fi liberă să te ajut și pe tine, ori de câte ori o să ai nevoie.

Claire intrase într-un salon de coafură de trei ori în toată viața ei adultă, numai când părul îi creștea prea lung ca să și-l mai poată ține sub control, și avea nevoie să taie din el câțiva centimetri. Se ducea la Salon of Style al lui Mavis Adler, pe șosea. Mavis obișnuia să facă vizite speciale la domiciliu, ca s-o tundă pe bunica lui Claire, iar dacă era îndeajuns de îndemânatică pentru bătrână, însemna că și Claire putea apela fără grijă la serviciile ei.

Claire nu se considera tocmai o țoapă, și trecuse de nenumărate ori prin fața Salonului White Door, dar când intră și văzu canapelele din piele, picturile originale și cârdul de femei dintre cele mai bogate din oraș, pentru care servise la prânzuri, ceaiuri și dineuri, se simți dintr-odată înspăimântător de nelalocul ei.

O zări pe Sydney în fund, măturând părul din

jurul locului de muncă al unei alte coafeze; arăta frumoasă şi stăpânită – şi foarte însingurată, ceea de pentru Claire era în regulă, dar nu şi pentru Sydney.

Sora ei o văzu şi imediat porni spre zona de recepţie.

– Claire, ce s-a întâmplat? Unde-i Bay? E totu-n regulă cu ea?

– E bine. Am rugat-o pe Evanelle s-o ţină ea sub supraveghere, vreo oră, două.

– De ce?

– Fiindcă vreau să mă tunzi.

În jurul lui Sydney şi al lui Claire se adunaseră mai multe coafeze şi cliente. Rebecca, patroana salonului, stătea ca o instructoare, aşteptând-o pe Sydney să înceapă. Şuşotelile despre frumosul păr lung al lui Claire şi aptitudinile neverificate ale lui Sydney pluteau prin jur ca firele de praf.

– Ai încredere-n mine? întrebă Sydney, în timp ce ridica scaunul, după ce-i spălase lui Claire părul.

Claire îi întâlni privirea în oglindă.

– Da, spuse ea.

Sydney o întoarse cu faţa în altă direcţie.

În următoarele câteva minute, Claire simţi cum părul îi devenea tot mai uşor, în timp ce pe halat îi cădeau smocuri-smocuri, arătând ca nişte fâşii subţiri de vată-dulce de melasă. Din când în când, Rebecca îi punea câte o întrebare lui Sydney, care-i răspundea încrezătoare, folosind expresii ca

„tăietură în linie“ şi „breton paj“. Claire nu înţelegea ce însemnau; o duceau cu gândul la bolurile de cristal tăiate orizontal şi la pajii din filmele de epocă.

În sfârşit, când Sydney îi întoarse iar scaunul spre oglindă, toată mulţimea din jur izbucni în aplauze.

Lui Claire nu-i venea să-şi creadă ochilor. Sydney îi luase cel puţin treizeci de centimetri din păr. Tăietura cobora oblic, astfel încât în faţă era mai lung, dar în spate se bomba mai bogat. Bretonul îi înfrumuseţa ochii şi le accentua strălucirea, astfel încât nu mai arătau reci, gata să judece pe toată lumea. Femeia din oglindă era aceea care Claire dorise să fie întotdeauna.

Sydney n-o întrebă dacă-i plăcea. N-ar fi avut niciun rost. Era o transformare înfăptuită de o maestră. Toate femeile din jur se uitau la Sydney cu negrăită uimire, iar ea strălucea ca argintul lustruit.

Claire simţi că i se umpleau ochii de lacrimi, pătrunsă de o bucurie a renaşterii, a izbăvirii. Undeva, în adâncul sufletului ei, ştiuse dintotdeauna. Fusese sursa tuturor invidiilor ei, în copilărie. Sydney se născuse acolo. Acela era un dar de la Dumnezeu, care existase mereu înăuntrul ei, aşteptând-o doar să-l recunoască.

– Nu mai poţi să negi, spuse ea.

– Ce să neg? întrebă Sydney.

– *Asta* e magia ta de Waverley.

PARTEA A DOUA

Intuind prezentul

7

Lester Hopkins şedea într-un fotoliu de grădină din aluminiu, sub castanul său din faţa casei. În depărtare un nor de praf urma o maşină care se apropia pe drumul cel lung din faţa casei de lângă lăptărie.

Lester îşi revenise după atacul de apoplexie de anul trecut, dar rămăsese cu un şchiopătat şi cu un colţ al gurii care nu i se mai ridica prea bine, aşa că-şi ţinea mereu la îndemână o batistă, ca să-şi şteargă saliva care se aduna acolo. Nu voia să oripileze cucoanele. În ultima vreme, îşi petrecea o mare parte din timp aşezat în câte un fotoliu, ceea ce nu-l deranja prea mult. Îi dădea timp de gândire. La drept vorbind, dintotdeauna aşteptase cu nerăbdare această perioadă a vieţii. Când era mic, bunicul lui dusese o viaţă boemă, cu mic dejunuri copioase, partide de vânătoare oricând i se năzărea, somn de după-amiază şi cântat la banjo seara. Asta, da, viaţă! îşi spunea Lester. Ba chiar, în fiecare lună, primeşti bani prin poştă, ca după ceas. Aşa că Lester hotărâse încă de pe-atunci că idealul său în viaţă era să crească mare cât mai curând, ca să poată ieşi la pensie.

Dar, pe parcurs, existaseră şi câteva obstacole. Fusese nevoit să muncească mai greu decât îşi imaginase, după moartea tatălui său, ţinând singur lăptăria, la doar şaptesprezece ani. Şi fuseseră binecuvântaţi, Lester şi soţia lui, cu un singur fiu. Dar fiul lor se căsătorise cu o femeie harnică, aveau la rândul lor un fiu, locuiau cu toţii în aceeaşi casă şi totul era în regulă. Apoi însă soţia lui Lester s-a îmbolnăvit de cancer, iar peste doi ani fiul lor a murit într-un accident de maşină. Zdrobită de durere, nora lui Lester a vrut să se mute la Tuscaloosa, unde locuia sora ei. Dar Henry, nepotul lui Lester, care pe-atunci avea unsprezece ani, ţinuse morţiş să rămână.

Aşa că Lester nu cunoscuse decât două certitudini constante în viaţa lui: ferma şi pe Henry.

În timp ce maşina se apropia, Lester auzi uşa cu plasă contra ţânţarilor trântindu-se. Întorcându-se, îl zări pe Henry care ieşise în faţa casei ca să vadă cine venea. Soarele se apropia de asfinţit, astfel încât era o oră prea târzie pentru vânzări.

– Aştepţi pe cineva, bunicule? strigă Henry.

– Să-mi vină transportul – da' nu-i ăla.

Henry porni spre castan şi se opri lângă Lester. Acesta îl măsură cu privirea. Era un băiat chipeş, dar, ca toţi cei din familia Hopkins, se născuse deja bătrân la spirit, şi-şi trăia viaţă aşteptând ca şi trupul să-l ajungă din urmă. Acesta era motivul pentru care toţi bărbaţii din familia Hopkins se însurau

cu femei mai în vârstă decât ei. Henry însă nu se grăbea, iar Lester tot încerca să-l ajute cât de cât. Îi spunea să facă pe ghidul când elevii de la școala elementară veneau în vizită la lăptărie, dacă profesoarele aveau vârsta potrivită și erau necăsătorite. Iar comitetul de decorațiuni de la biserică era format în cea mai mare parte din femei divorțate, așa că Lester le lăsa să vină să ia fânul toamna și vâscul iarna, și-l trimitea mereu pe Henry afară să le ajute. Dar niciodată nu se lega nimic. Solid și sigur pe sine, harnic și bun la inimă, Henry putea fi o partidă excelentă – numai dacă n-ar fi fost atât de mulțumit de viața lui.

Dar așa ți se întâmplă când te naști bătrân.

Mașina se opri. Lester nu-l cunoștea pe șofer, dar o recunoscu pe femeia care coborî de pe locul din dreapta.

Plescăi din limbă. Întotdeauna îi plăceau vizitele lui Evanelle Franklin. Parcă ar fi găsit o prigorie iarna.

– Se pare că Evanelle are să ne dea ceva.

Bărbatul rămase în mașină, pe când Evanelle traversa curtea.

– Lester, spuse ea, oprindu-se în fața lui, cu mâinile în șolduri, arăți tot mai bine de fiecare dată când te văd.

– Știi, acum s-a descoperit leacul pentru cataractă, o tachină el.

Evanelle zâmbi.

– Diavole.

– Ce vânt te aduce încoace?

– Trebuia să-ți dau asta.

Și, vârând mâna în sacoșa cu surprize, îi oferi un borcan cu cireșe maraschino.

Lester se uită la Henry, care încerca să-și ascundă zâmbetul.

– Ei, de mult n-am mai primit cireșe din astea. Îți mulțumesc, Evanelle.

– N-ai pentru ce.

– Și ia zi, ăla care te-a adus cu mașina cine-i?

– Fred, de la băcănie. Locuiește la mine. E foarte cumsecade.

– N-ați vrea să luați cina cu noi? o întrebă Henry. Yvonne a făcut prăjituri cu cartofi.

Yvonne era menajera lor. Henry o angajase după atacul de apoplexie al lui Lester, de anul trecut. Era căsătorită, desigur. Lester ar fi angajat o celibatară.

– Nu, mulțumesc, trebuie să plec, se scuză Evanelle. Am să vă văd la sărbătoarea de 4 iulie?

– O să fim acolo, răspunse Lester, privind-o împreună cu Henry cum se îndepărta.

– Odată, mi-a dat un ghem de fire, spuse Henry. Cred că aveam vreo paisprezece ani și eram într-o excursie cu școala, în centrul orașului. M-am simțit atât de stânjenit, încât l-am aruncat. Însă chiar în săptămâna următoare am avut nevoie de el, când lucram la un proiect pentru școală.

– Bărbații din orașul ăsta își învață lecția de mici, când e vorba de femei din familia Waverley,

remarcă Lester, întinzând mâna spre bastonul pe care şi-l rezemase de copac; se ridică încet în picioare. Ori de câte ori e câte una dintre ele prin apropiere, fruntea sus şi fii atent la ea!

În după-amiaza următoare, Claire o auzi pe Sydney strigând de la etaj:

– Unde-a dispărut toată lumea?

– Eu sunt aici, jos! îi strigă Claire.

Auzi curând scârțâitul treptelor prăfuite, în timp ce Sydney cobora în pivniță. Acolo era rece şi uscat, iar uneori diverşi bărbați care aveau prea multe pe cap băteau la uşă şi cereau voie să se aşeze pentru un timp în pivnița casei Waverley, pentru că acolo li se limpezeau mințile şi-şi regăseau echilibrul.

Paşii lui Sydney se apropiară, pe lângă rafturile din pivniță, tot mai departe de scară, spre lumina lanternei lui Claire. Becurile din pivniță se arseseră toate în 1939, iar amânarea din partea cuiva prea obosit ca să le înlocuiască se transformase într-o tradiție de familie de a ține mereu pivnița în întuneric. Nimeni nu ştia de ce o făceau acum, ci numai că aşa obişnuiseră dintotdeauna.

– Unde-i Bay? vru să ştie Sydney. Nu e aici, cu tine?

– Nu, îi place să stea cea mai mare parte a timpului în grădină. E bine. Pomul a încetat să mai arunce cu mere în ea, atunci când şi ea a început să le arunce înapoi.

Îi dădu lui Sydney lanterna.

– Ajută-mă puțin, vrei? Luminează aici.

– Vin de caprifoi?

– Săptămâna viitoare e petrecerea de 4 iulie. Număr sticlele, ca să văd câte trebuie să aducem.

– Când am intrat, am văzut o sticlă pe masa din bucătărie, o informă Sydney, în timp ce Claire le număra.

– Ăla-i vinul de mușcate pe care mi l-a adus înapoi Fred. Banii n-a vrut să-i mai primească. Cred că aș putea spune că m-a mituit ca să-mi țin gura, continuă Claire, după care bătu din palme, ca să și le scuture de praf. Treizeci și patru de sticle. Credeam că am făcut patruzeci, anul trecut. Oricum, nu contează... Atâtea ar trebui să fie de ajuns.

– Ai să i-l dai lui Tyler?

Claire luă din nou lanterna.

– Ce să-i dau lui Tyler?

– Vinul de mușcate.

– A..., făcu ea, îndepărtându-se, urmată îndeaproape de Sydney. De fapt, speram să i-l duci tu, din partea mea...

– Predă la cursurile de vară, spuse Sydney. Îmi va fi cam greu să-l găsesc.

– Aha...

Claire se bucura că Sydney nu putea să-i vadă expresia derutată de pe față. Uneori, avea impresia că-și pierdea mințile. Primul ei gând, când se trezea din somn, era întotdeauna acela de a găsi o soluție

ca să și-l alunge pe Tyler din minte. Dar stătea la pândă, sperând să-l vadă în curtea din vecini, pe când ticluia întruna diverse căi de a nu mai fi nevoită să-l vadă vreodată. N-avea niciun sens.

Ajunseră în bucătărie, iar Claire închise ușa pivniței în urma lor și o încuie.

– E un tip de treabă, Claire, spuse Sydney. Știu. Și pe mine m-a surprins al dracului de tare. Ca să vezi: un bărbat în stare să fie cumsecade! Cine-ar fi crezut?

Claire se duse cu lanterna în magazie și o puse pe raftul unde-și ținea lumânările și felinarele cu baterii. Sarcina electrică provocată de frustrarea ei făcu aparatul de radio de pe raft să pornească, trosnind, când trecu pe lângă el, și tresări surprinsă. Îl închise imediat, apoi se rezemă de perete. Nu mai putea continua așa.

– Nu e o constantă, spuse ea, din magazie. Mărul este o constantă. Vinul de caprifoi e o constantă. Casa asta este o constantă. Tyler Hughes nu e o constantă.

– Nici eu nu sunt o constantă, nu-i așa? întrebă Sydney, dar Claire nu-i răspunse. Oare Sydney era o constantă? Chiar își găsise locul în Bascom sau avea să plece din nou, poate atunci când Bay va crește mare, ori când se va îndrăgosti? Claire nici nu voia să se gândească la asta. Singurul lucru pe care putea să-l controleze era faptul de a nu deveni ea cauza plecării lui Sydney, oferindu-i cât mai multe motive să rămână acolo. Avea să se concentreze numai asupra acestui lucru.

Trase adânc aer în piept și reveni la bucătărie.

– Și, cum mai merge cu munca? întrebă ea, veselă.

– O, Doamne, sunt așa de ocupată – și numai mulțumită ție!

– Eu n-am făcut nimic – tu ai făcut totul.

Sydney clătină din cap.

– Oamenii se uită acum la mine de parcă aș fi o profesoară sau cam așa ceva... Nu reușesc să înțeleg.

– Tocmai ai descoperit secretul succesului meu, îi spuse Claire. Când oamenii cred că ai ceva de dat, ceva ce nu mai are nimeni, fac orice și plătesc oricât pentru asta.

Sydney râse.

– Deci vrei să zici că, dacă tot trebuie să fim ciudate, mai bine să ne și alegem cu niște bani de-aici?

– Nu suntem ciudate...

Claire făcu o pauză.

– Dar tocmai la asta mă refeream.

– Ai în păr pânze de păianjen din pivniță, spuse Sydney, venind spre ea pentru a i le îndepărta de pe cap cu vârfurile degetelor. Având de-acum un sentiment de proprietate față de părul lui Claire, Sydney deprinsese obiceiul de a se apropia pur și simplu pentru a-i potrivi câteva șuvițe după ureche, a-i răsfira uniform bretonul pe frunte sau a-i înfoia părul la spate. Era o stare plăcută, ca și cum s-ar fi jucat, acum la fel ca și în copilărie, dacă atunci ar fi fost mai apropiate.

– Unde ai lucrat înainte să vii aici? întrebă Claire, privind de aproape faţa lui Sydney, pe când sora ei îi netezea părul. Se maturizase atât de mult, în timpul cât fusese plecată...

Sydney făcu un pas înapoi şi încercă să-şi desprindă pânzele de păianjen care i se lipiseră pe degete.

– A durat nişte ani... Dar, o vreme, am lucrat în Boise.

Lăsă în pace pânzele de păianjen şi se întoarse. Luând vinul de muşcate de pe masă, ieşi grăbită pe uşa din spate, cu o dâră ciudată de colonie bărbătească în urma ei.

– Mă duc să văd ce face Bay, şi pe urmă am să-i duc vinul ăsta lui Tyler.

Începând din ziua aceea, când Sydney revenise cu gândul în casa din Seattle, amintindu-şi că lăsase acolo fotografiile mamei sale, mirosul coloniei lui David apărea fără veste în jurul ei. Când se simţea deosebit de puternic, ventilatoarele din plafoanele de la parter porneau de la sine, ca pentru a-l risipi. Când plutea noaptea prin holurile de la etaj, departe de ventilatoare şi adierile nocturne, mirosul se plimba prin casă încins de furie. În nopţile acelea, Bay se strecura în patul lui Sydney şi povesteau împreună pe şoptite despre ceea ce lăsaseră în urma lor. Vorbeau codificat, comentând cât de fericite erau că scăpaseră de-acolo, şi ce bine era să fie libere. Când spuneau aceste lucruri, îşi încrucişau

degetele și făceau umbre în formă de fluturi pe pereți, în lumina violacee care intra pe fereastră, dinspre curtea lui Tyler.

Claire încă mai voia să știe unde fusese Sydney și cu ce se ocupase în tot acel timp. Sydney știa că de-acum ar fi trebuit să-i spună, mai ales de vreme ce, uneori, chiar și Claire simțea mirosul de colonie în casă și se întreba cu voce tare de unde o fi venind. Dar colonia o făcea pe Sydney să-și dea seama în ce fel de pericol își pusese sora venind acolo, și-i era de două ori mai rușine să-și recunoască greșelile. Claire făcea atât de multe pentru ea...

Când Sydney ieși din casă, mirosul de colonie se mai risipi, acoperit de aromele merelor, salviei și pământului din grădină. Sydney și Bay se așezară sub pom și începură să stea de vorbă despre cele de peste zi și despre petrecerea de 4 iulie, plănuind să meargă la școala elementară pentru ca Bay să poată să vadă și ea unde era. De când Claire spusese că Bay avea voie să intre în grădină, fetița își petrecea ore întregi în fiecare zi stând culcată pe iarbă, sub măr. Când Sydney o întreba de ce, îi răspundea că încerca doar să înțeleagă ceva. Sydney nu insista; se întâmplaseră atâtea lucruri neobișnuite, încât era firesc ca fetița să aibă nevoie de timp ca să le deslușească pe toate.

După ce vorbi cu Bay, Sydney își continuă drumul spre casa lui Tyler. Îl găsi în curtea din spate, scoțând din mica sa magazie o mașină de tuns iarba.

– Tyler, eşti pregătit emoţional să tai din nou toată iarba aia? îi strigă ea.

Întorcându-se, Tyler îi strigă:

– Dacă n-o tai cât mai repede, căţeii mai mici din cartier au să se piardă prin ea. Chiar şi acum, doamna Kranowski, când nu-l poate găsi pe Edward, vine şi începe să scormonească prin iarba mea cu un băţ, în căutarea lui.

– Ţi-am adus un cadou de la Claire, îl anunţă ea, ridicând sticla de vin.

Tyler ezită, ca şi cum şi-ar fi înghiţit cuvintele pe care voia să le rostească.

– Ştii, nu reuşesc deloc s-o înţeleg pe sora ta. E clar că nu mă place, şi totuşi îmi trimite daruri. Să fie ăsta oare un obicei sudist?

– A, ba de plăcut, te place! Tocmai de-asta ţi le tot dăruieşte. Te superi dacă beau şi eu puţin din el? Sunt puţin cam zguduită, în momentul de faţă.

– Sigur că da, vino.

Intrară în bucătărie, pe uşa din spate, iar Tyler scoase două pahare din dulap.

Imediat ce-i turnă în pahar, Sydney bău prelung.

– Ce ţi s-a întâmplat? o întrebă el.

– Mi s-a dus mintea undeva unde nu era cazul, acum câtva timp, şi încă mai sunt sub efectul spaimei.

– Ai vrea să-mi povesteşti?

– Nu.

Tyler dădu din cap.

– Bine. Şi vinul ăsta...? Ce soi e?

– E vin de muşcate. Ar trebui să redeştepte amintirile cele mai plăcute.

Ridicând paharul spre ea, Tyler închină:

– Atunci, pentru amintirile plăcute!

Înainte de a apuca să-l bea, Sydney izbucni:

– Speră să te facă să-ţi aduci aminte de o altă femeie, şi să nu te mai gândeşti la ea. La fel ca ghiveciul cu ulei de gura-leului şi tartele cu nasturii-burlacului.

Tyler coborî paharul.

– Nu înţeleg.

– Florile care cresc în curtea noastră din spate sunt speciale. Sau, poate că reţetele mâncărurilor preparate din ele sunt cele care le fac să devină atât de speciale. Îl pot afecta pe cel ce le mănâncă. Se vede clar că tu eşti imun. Sau, poate, se străduieşte prea tare, poate că asta schimbă rezultatele. Nici eu nu prea înţeleg…

Tyler o privi fără să-i vină a crede.

– Adică, vrei să zici că încearcă să mă facă să-mi pierd interesul faţă de ea?

– Vreau să zic că deja e prea târziu. Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre Claire. Ei îi plac lucrurile care dăinuie – aşa că, nu pleca.

Tyler se rezemă de bufet, ca pentru a se sprijini să nu cadă. Un moment, Sydney se întrebă dacă era într-adevăr cazul să dezvăluie nişte lucruri atât de personale despre sora ei. Era limpede că Claire nu voia ca Tyler să le ştie. Dar, în clipa următoare, zâmbetul lui o făcu să-şi dea seama că procedase bine. Atâta numai că trecuse atât de mult timp de

când nu-i mai dăruise cuiva o fericire adevărată, încât Sydney uitase cum era. Claire făcea atât de multe pentru ea... Acesta era un lucru pe care i-l putea dărui lui Claire. Putea să-i arate că fericirea se găsea și în afara cercului ei restrâns, pe care-l cunoștea atât de bine. Fericirea alături de Tyler.

– Nu plec nicăieri, spuse el.

– Bine.

Sydney își mută privirea. Cuvintele unui om bun puteau aduce lacrimi în ochii unei femei. O invidia pe Claire pentru asta, pentru Tyler. Cunoscuse mulți bărbați după plecarea din Bascom, și niciunul nu fusese cumsecade. Nici măcar nu credea că ar fi știut ce să mai facă, acum, dacă ar fi întâlnit totuși un om de treabă,.

– Bea, spuse ea, întorcându-se în loc și plimbându-se prin bucătărie.

Tyler ridică paharul la buze și luă o sorbitură.

– E bun. Are un gust neobișnuit, dar bun.

– Bine ai venit în lumea lui Claire.

– Și, care sunt amintirile tale plăcute? o întrebă el.

Sydney se îndreptă spre alcov, pe lângă șevalete, și privi afară pe fereastră.

– E atât de ciudat... Toate amintirile mele frumoase datează doar de săptămâna asta. Din toți anii câți am trăit, săptămâna asta a fost cea mai fericită din viața mea. Dar ale tale?

– Vinul e foarte bun, dar nu-mi vine nimic în minte. Mă tot gândesc la Claire.

Zâmbind, Sydney mai bău puțin.

– Ești un caz fără speranță.

8

La Bascom, sărbătorirea zilei de 4 Iulie avea loc în fiecare an în scuarul din centrul oraşului. Pe iarba de lângă fântâna arteziană, familiile şi grupurile de enoriaşi aşezau mese şi umbrare de pânză şi aduceau de mâncare pentru ca toată lumea să poată degusta delicatesele, ca la un ospăţ general, înaintea focurilor de artificii. Familia Waverley aducea întotdeauna vin de caprifoi, pentru ca oamenii să poată vedea pe întuneric, dar vinul, cu sau fără ştirea oraşului, prilejuia şi câteva revelaţii în fiecare zi de 4 Iulie. La urma urmei, un efect secundar al capacităţii de a vedea în întuneric este acela de a deveni conştient de lucruri de care înainte nu-ţi dăduseşi seama.

Surorile Waverley îşi instalaseră masa într-o parte – una dintre cele mai populare mese, cu siguranţă, dar separată de ale tuturor celorlalţi. Sydney se foia, aşezată pe scaunul ei. Bay se dusese în zona supravegheată a copiilor, unde se confecţionau pălării de hârtie şi se machiau feţele, aşa că Sydney şi Claire rămăseseră singure cu vinul de caprifoi. Oamenii veneau tăcuţi să primească ceşcuţe de vin cât mai mici, ca şi cum s-ar fi temut

să bea prea mult, iar șeriful trecea și el din când în când, întrebând:

– Ăsta nu e cu alcool, da?

Iar Claire răspundea, cu expresia serioasă a oricărei Waverley:

– Sigur că nu e.

În adolescența lui Sydney, ziua de 4 Iulie era sărbătorită în fiecare an la piscina unei prietene, pentru ca apoi să vină cu toții în piață tocmai la timp ca să prindă artificiile. Acum se simțea mai vârstnică decât alte persoane de vârsta ei, ca, de pildă, fostele sale colege de liceu, dintre care cele mai multe veniseră în mod vizibil de la piscină sau de la câte-un grătar, erau bronzate, iar pe sub bluze li se zăreau bretelele costumelor de baie. Emma era la masa bisericii prezbiteriene, unde stătea de vorbă cu Eliza Beaufort. Știind ceea ce știa acum, Sydney n-o mai invidia pentru acea viață plină de privilegii. Curios, așadar, că se simțea întristată pentru că pierduse un lucru care niciodată nu fusese al ei. Poate că-i lipsea, pur și simplu, prietenia în general, camaraderia persoanelor de vârsta ei.

Sydney întoarse capul în altă parte.

– Nu-mi mai amintesc când am stat ultima oară aici, la masa Waverley, îi spuse ea lui Claire.

– A trecut ceva timp de-atunci.

Trase adânc aer în piept.

– Mă simt bine.

– Atunci, de ce ești atât de nervoasă? Nimeni n-o să arunce-n noi cu roșii stricate.

– Corect, răspunse Sydney.

Putea să fie asemenea lui Claire şi să nu-i pese de ceea ce zicea lumea. Începea chiar să se şi îmbrace precum Claire – în bluze cu mânecă scurtă şi nasturi de sus până jos, apretate, pantaloni kaki, şorturi de madras, rochii de vară vaporoase. Ceea ce spusese Claire în ziua aceea la salon, că avea magia familiei Waverley, îi schimbase complet starea de spirit. Se simţea ca o Waverley. Acum însă, parc-ar fi locuit într-o ţară căreia încă nu-i învăţase bine limba. Putea să se îmbrace într-un stil asemănător cu al localnicilor, şi se simţea bine, dar şi puţin cam singură.

– Nu e nicio problemă dacă sunt ciudată. Pot să mă obişnuiesc cu asta.

– Nu suntem ciudate. Suntem doar cele care suntem. Bună, Evanelle!

Evanelle, care se apropiase de masă, luă o ceşcuţă de vin.

– Phii, câtă nevoie aveam de asta, comentă ea, lăsând vinul să-i alunece pe gât. Am atâtea de făcut... Şi mai trebuie să-i dau ceva lui Bay.

Puse ceaşca pe masă şi scoase din geantă o broşă foarte înzorzonată. Datând cam de prin anii '50, broşa era făcută din cristal transparent, dar îngălbenit, de forma unei explozii stelare.

– Acum tocmai se vopseşte pe faţă, îi spuse Sydney.

– Bine, atunci am să trec pe acolo. Fred mă ajută să-mi fac ordine în casă. Mi-e de foarte mare

folos. Pe-asta am găsit-o într-o cutie veche de bijuterii peste care am dat întâmplător şi, când am văzut-o, am ştiut că trebuie să i-o dau lui Bay.

Claire se aplecă înainte.

– Te ajută Fred?

– A pus la punct un sistem pentru toate lucrurile pe care le am. Un „registru de evidență" – aşa i-a spus.

– Ani de zile m-am oferit să te ajut să faci acelaşi lucru, Evanelle, spuse Claire.

Sydney se întoarse spre ea, curioasă; sora ei părea rănită.

– Ştiu. N-am vrut să te deranjez cu asta. Dar, de vreme ce Fred s-a mutat la mine…

– S-a mutat la tine? exclamă Claire. Credeam că a venit să locuiască doar pentru un timp.

– Păi, ne-am gândit că, dacă tot e acolo, de ce să nu stea cât mai confortabil? Îşi amenajează un mic apartament în pod şi mai aduce câteva îmbunătățiri şi prin restul casei. Mi-e foarte comod să-l am în preajmă.

– Să ştii că, dacă ai vreodată nevoie de ceva, îți sunt şi eu alături, îi aminti Claire.

– Ştiu. Eşti o fată foarte bună, răspunse Evanelle, punând broşa la loc în geantă. După ce trec pe la Bay, va trebui să-i duc şi reverendului McQuail nişte cuie şi o oglindă lui MaryBeth Clancy. Cu asta termin, şi-am să mă întâlnesc cu Fred lângă fântână. Nu pot să sufăr aglomerația, mereu am atâtea de făcut… Ne vedem mai târziu.

– Pa, Evanelle. Sună-mă, dacă ai nevoie de mine!

Sydney pufni:

– Da, da! Suntem ciudate!

– Ba nu, insistă Claire, îngândurată. Ce zici, că Fred stă cu Evanelle?

– Zic că-i foarte trist că el şi James au probleme, răspunse Sydney, ridicând din umeri. Dar Evanelle pare încântată că-l are în casă.

– Hmm…

Peste câteva minute şi încă o raită a şerifului, Sydney o înghionti pe Claire:

– În caz că n-ai observat, Tyler se tot uită la tine.

Claire aruncă o privire într-acolo, apoi gemu:

– Fir-ar să fie… A trebuit tu neapărat să-i întâlneşti privirea – uite că acum vine-ncoace…

– O, Doamne fereşte!

– Mda, mă rog, nu-s eu singura care-i măsurată cu privirea. Şi tu ai un admirator, spuse Claire, arătând spre o copertină pe care scria LĂPTĂRIA HOPKINS, în latura opusă a gazonului. Acolo se afla un tânăr chipeş, blond, zvelt şi bronzat, care lua cu lingura îngheţată din containerele metalice, şi o punea în cornete de hârtie. Era solid, ca şi cum ar fi fost clădit să ţină piept tuturor vânturilor – şi se tot uita spre masa familiei Waverley.

– O fi crezând că avem nevoie şi noi de îngheţată? Poate arătăm ca şi cum am fi… înfierbântate!

– Ăla-i Henry Hopkins, spuse Claire.

– Henry!

De la acea distanță, Sydney nu-i putea distinge trăsăturile, dar acum, dacă stătea să se gândească, parcă recunoștea ceva familiar la părul lui și la acele mișcări calculate.

– Aproape că-l uitasem.

– Nu știam că l-ai cunoscut.

Claire dădu să se ridice în picioare, dar Sydney o apucă de braț.

– Dă-mi drumul. Am uitat ceva în mașină.

– N-ai uitat nimic. Încerci doar să-l eviți pe Tyler. Și, da – l-am cunoscut pe Henry. Am fost... prieteni, cred c-aș putea spune. În școala elementară. După aia, ne-am îndepărtat.

– De ce? întrebă Claire, încercând să-și smulgă mâna dintr-a surorii sale, în timp ce ochii i se tot repezeau spre Tyler care se apropia.

– Fiindcă în liceu am fost o tâmpită și-o oarbă, replică Sydney.

– Ba n-ai fost.

– Ba da.

– Ba nu.

– Bună ziua, domnișoarelor. Aveți nevoie de un arbitru?

Acum, că reușise să-și atingă scopul, Sydney dădu drumul mâinii lui Claire.

– Bună, Tyler.

– Claire, părul..., remarcă Tyler, iar Claire își ridică mâna la păr, cam jenată; purta panglica albă

pe care i-o dăduse Evanelle, ceea ce o făcea să arate atât de tânără şi inocentă, pe cât s-ar fi străduit din răsputeri să nu pară că era. Îţi stă foarte bine. Am avut un vis... Odată, am visat că aveai părul aşa. Iartă-mă, n-aveam cum să spun asta fără să sune prosteşte...

Râse, apoi îşi frecă palmele.

– Deci, toată lumea-mi spune că trebuie să beau puţin din vinul de caprifoi al surorilor Waverley. Sau e o tradiţie a oraşului, sau toată lumea s-a prins în jocul ăsta de-a Claire-încearcă-să-mi-taie-pofta.

– Ce...?

– Sydney mi-a spus ce urmăreai cu toate cadourile pe care mi le-ai trimis.

Claire se întoarse spre Sydney, care încercă să facă o mutră spăsită, deşi se vedea de la o poştă că numai la aşa ceva nu-i stătea gândul.

– Vinul de caprifoi te ajută să vezi pe întuneric, spuse Claire, crispată. Bea-l sau nu – cum vrei. N-ai decât să dai cu capul de-un copac, când o să se-ntunece – sau să cazi într-un şanţ. Mie puţin îmi pasă.

Tyler luă un pahar de plastic, zâmbindu-i.

– Asta înseamnă c-am să te pot vedea şi pe *tine* în întuneric.

– Încă n-am rezolvat toate erorile reţetei.

Fără să-şi ia ochii de la ea, Tyler îşi bău vinul. Sydney nu făcea decât să stea rezemată de spătar,

zâmbind. Parcă s-ar fi uitat la un dans căruia numai unul dintre ce doi dansatori îi cunoştea paşii.

După ce Tyler se îndepărtă, Claire se răsuci spre sora ei, furioasă:

– I-ai spus?!

– Şi de ce te miri aşa? Ar fi trebuit să te aştepţi. Doar ştii cât sunt de previzibilă...

– Ba nu eşti previzibilă deloc!

– Ba sunt.

– Bine, atunci du-te şi vorbeşte cu lumea, şi încetează cu waverleyismele astea, i-o reteză Claire, clătinând din cap – deşi pe buze i se zărea un început de zâmbet: începutul a ceva nou şi intim, între ele două.

Era o senzaţie plăcută.

Henry Hopkins îşi mai amintea şi acum ziua în care el şi Sydney Waverley se împrieteniseră. Sydney şedea singură între barele pentru căţărat, în recreaţie. Henry nu înţelesese niciodată de ce copiii ceilalţi nu voiau să se joace cu ea, dar se lua şi el după ei, fiindcă aşa făcea toată lumea. În ziua aceea însă, a observat la ea ceva deosebit – părea atât de tristă, încât s-a dus şi a început să se cocoaţe pe bare, deasupra ei. N-avea de gând să stea de vorbă cu ea, dar îşi spunea că poate Sydney s-ar fi simţit mai bine dacă era cineva în apropierea ei.

Fata îl privise o vreme, înainte de a-l întreba:

– Henry, o mai ţii minte pe mama ta?

– Sigur c-o mai țin minte! răspunsese el, râzând. Azi-dimineață am văzut-o. Ce, tu pe-a ta nu ți-o mai amintești?

– A mea a plecat acum un an. Încep s-o uit. Eu, când am să cresc mare, n-o să plec niciodată de lângă copiii mei. Am să stau cu ei în fiecare zi și nu-i voi lăsa să mă uite.

Henry își amintea că i se făcuse rușine – o stare atât de intensă, încât efectiv căzuse de pe bare. Și, din ziua aceea, începuse să se țină scai de Sydney, la școală. Timp de patru ani, se jucaseră și-și mâncaseră gustările împreună, își comparaseră răspunsurile la întrebările pentru temele de acasă și-și făcuseră împreună proiectele de la cursuri.

Henry nu avea niciun motiv să se aștepte ca, în prima zi a școlii de după vacanța de vară, lucrurile să se schimbe în vreun fel. Dar, când a intrat în clasă și a găsit-o acolo... Sydney se maturizase într-un fel care-i făcea capul preadolescentin să se învârtească. Arăta ca toamna, când frunzele devin ruginii și fructele se pârguiesc. Îi zâmbi, iar el se răsuci imediat pe călcâie și ieși din sală, petrecându-și la toaletă restul timpului dinainte de a se suna de intrare. Și, din ziua aceea, de fiecare dată când Sydney încerca să-i vorbească, Henry simțea o stare de leșin și o lua la fugă. După un timp, s-a lăsat și ea păgubașă.

Era atât de neașteptată, acea atracție, și îl făcea atât de nefericit... Voia ca lucrurile să redevină la

fel ca înainte. Sydney era o fată amuzantă și deșteaptă și putea spune tot felul de lucruri despre oameni, doar uitându-se cum își purtau părul, ceea ce lui Henry i se părea absolut uluitor. Îi povestise bunicului său despre asta, cum că exista o fată care nu-i era decât prietenă, dar situația se schimbase dintr-odată, iar el nu știa ce să facă. Bunicul îi răspunsese că toate lucrurile se întâmplau așa cum trebuia, și degeaba ar fi încercat cineva să prezică ceea ce avea să urmeze. Oamenilor le plăcea să creadă contrariul, dar ceea ce credeau ei n-avea nicio influență practică asupra a ceea ce se petrecea până la urmă. N-ai cum să-ți schimbi viața cu gândul – cum nici când te îndrăgostești n-ai ce face ca să abați cursul faptelor.

Era sigur că Sydney credea c-o abandonase, la fel ca mama ei, sau că nu mai voia să-i fie prieten, precum ceilalți copii. Se simțea îngrozitor. În cele din urmă, Hunter John Matteson s-a îndrăgostit de ea până peste cap, reușind să facă ceea ce Henry nu putuse – i-a spus-o pe șleau. Henry stătea și se uita, în timp ce prietenii lui Hunter John deveneau și prietenii ei, iar ea începea să se poarte la fel ca ei, râzând de colegii de pe coridoare – chiar și de Henry.

Trecuse atât de mult timp de-atunci... Henry auzise că Sydney era din nou în oraș, dar nu se gândise prea mult la asta. La fel ca înainte, nu avea niciun motiv să se gândească că întoarcerea ei avea să schimbe cu ceva lucrurile.

Şi apoi o văzu, şi totul o luă de la început, acea dorinţă curioasă, acea senzaţie de a o vedea iar pentru prima oară. Bărbaţii din familia Hopkins se însurau mereu cu femei mai în vârstă, aşa că se întreba dacă faptul de a o vedea schimbată, maturizată, îl făcea să se simtă astfel – la fel ca atunci când Sydney crescuse într-un mod atât de neaşteptat, în timpul vacanţei de vară dinaintea clasei a şasea. Părea că se întorsese în oraş, după zece ani, arătând mai înţeleaptă şi mai pricepută la ale vieţii.

– Dacă te mai holbezi mult aşa la ea, ai s-o răstorni pe spate.

Henry se întoarse spre bunicul lui, care şedea în scaunul său de grădină, din aluminiu, în spatele meselor. Îşi ţinea cu o mână bastonul şi, din când în când, striga spre câte un trecător, ca un crainic de la bâlci.

– Mă holbam…?

– De-o juma' de oră, preciză Lester. N-ai auzit o vorbă din tot ce-am spus.

– Iartă-mă.

– Capul sus. A luat-o din loc.

Întorcându-se, Henry văzu că Sydney plecase de la masa familiei Waverley, îndreptându-se spre zona copiilor. Părul îi strălucea în soare, auriu ca mierea. Se duse la fiica ei şi începu să râdă, când fetiţa îi puse o tichie de hârtie pe cap. Sydney îi spuse ceva, fata dădu din cap şi porniră împreună, ţinându-se de mână, spre el.

Veneau spre el.

Lui Henry îi venea să fugă la toaletă, la fel cum făcuse şi când erau la şcoală.

Când ajunseră în apropierea mesei, Sydney îi zâmbi, salutându-l:

– Bună, Henry.

Henry se temea să se mişte, ca nu cumva să explodeze sub impactul tensiunii care i se adunase în trup.

– Mă mai ţii minte? îl întrebă Sydney.

Dădu din cap că da.

– Ea e fiica mea, Bay.

Henry încuviinţă din nou.

Sydney păru cam dezamăgită, dar ridică din umeri şi începu să discute cu fiica ei despre sortimentele de îngheţată. Aveau de ales între îngheţată de ciocolată cu mentă, de revent cu fragi, de piersici cu caramel şi de cafea cu vanilie. Ideea fusese a bunicului său: dă-le oamenilor ceva ce încă nu ştiu că le place. Te vor ţine minte pe vecie pentru asta.

În ziua aceea, veniseră să le dea o mână de ajutor şi soţiile câtorva lucrători de la lăptărie. Henry mânuia şi el lingura, dar se vedea clar că femeile făceau aproape toată treaba.

– Am putea lua două de ciocolată cu mentă, te rog? întrebă în cele din urmă Sydney.

Imediat, Henry luă cu lingura doi bulgări de îngheţată şi-i puse în cornete de hârtie. Sydney îl privi cum servea, urmărindu-i din ochi mişcările

mâinilor, pentru ca apoi să urce de-a lungul brațelor, până la față.

Îl studie în timp ce le înmâna cornetele. Henry nu scotea nici acum vreo vorbă. Nu putea nici măcar să zâmbească.

– Mă bucur că te revăd, Henry. Arăți foarte bine.

Se răsuci pe călcâie și plecă, ținând-o pe Bay de mână. Pe la jumătatea spațiului verde, întoarse capul să se uite la el peste umăr.

– Ăsta a fost cel mai jalnic spectacol pe care l-am văzut în viața mea, remarcă într-un târziu Lester, chicotind. Odată, când eram mic, am fost șocat de o mulgătoare automată. Era să cad pe spate. Și tu ai arătat acum la fel ca mine atunci.

– Nu-mi vine să cred că n-am suflat un cuvânt, murmură Henry, oripilat.

– Zdrang! Uite-așa m-a pocnit mașinăria aia. Mi-a luat piuitul. Deschideam doar gura și o tot închideam la loc, ca un pește, continuă Lester, râzând mai departe; ridică bastonul și mimă că-l lovea pe Henry în cap cu el: *Zdrannnggggg!*

Henry tresări, surprins.

– Vai, ce comic! exclamă el, începând totuși să râdă.

Evanelle și Fred stăteau pe banca de piatră din jurul fântânii arteziene. Le făcură cu mâna lui Sydney și Bay, când acestea trecură prin dreptul lor, mâncându-și înghețatele. Fetița avea prinsă pe

tricoul ei roz broşa cea urâtă pe care i-o dăduse Evanelle, iar bătrâna se simţi vinovată. Bay era atât de conştiincioasă şi preocupată de sentimentele altora, încât considera că trebuia să poarte broşa numai fiindcă o primise de la Evanelle. Dar aceea nu era o podoabă pentru copii. De ce Dumnezeu trebuise să-i dea aşa ceva? Evanelle oftă. Era posibil să nu afle niciodată.

– Sunt cam nervos, spuse Fred într-un târziu, frecându-şi palmele de şortul călcat cu grijă.

Evanelle se întoarse spre el.

– Se şi vede.

Ridicându-se în picioare, Fred începu să se plimbe prin jur. Evanelle rămase pe loc, la umbra fântânii cu frunze de stejar sculptate. Fred era înfierbântat şi se tulbura destul pentru amândoi.

– A spus c-o să vină să stăm de vorbă aici, în public. Ce crede c-am să-i fac dacă suntem singuri, am să-l împuşc?

– Of, bărbaţii... Nu poţi nici să trăieşti cu ei, nu poţi nici să-i împuşti.

– Cum poţi fi atât de calmă? Tu cum te-ai simţi dacă soţul tău ar spune că vine să staţi de vorbă, şi n-ar apărea la întâlnire?

– Dat fiind că e mort de mult, Fred, n-aş fi prea surprinsă.

Fred se aşeză la loc.

– Iartă-mă.

Înţelegătoare, Evanelle îl bătu pe genunchi. Trecuse aproape o lună de când Fred ceruse azil la

ea în casă și devenise o rază de lumină neașteptată pentru zilele sale. Tot aranjamentul ar fi trebuit să fie temporar, dar se vedea clar că Fred se instala, încet și sigur, pe termen lung. El și Evanelle își petreceau timpul scormonind printre toate vechiturile ei din pod, iar lui Fred părea să-i placă foarte mult poveștile pe care i le spunea ea. Plătea cheltuielile pentru renovarea spațiului din pod, iar prin casă tot apăreau la lucru muncitori cu posterioare foarte apetisante, care lui Evanelle îi plăceau atât de mult, încât își pusese un scaun la baza scării numai ca să poată ședea acolo, privind la ei cum urcau.

Domnea o atmosferă casnică foarte plăcută, iar Fred ar fi spus că știa că merita un tratament mai bun decât cel pe care i-l acorda James. Uneori însă, când Evanelle îi oferea untul la cină sau îi dădea să țină ciocanul în timp ce ea agăța un tablou pe perete, Fred se uita la obiectul pe care i-l înmânase, apoi din nou la ea, cu o asemenea speranță, încât i se frângea inima pentru el, de parcă ar fi fost făcută din lemn uscat. Cu toate vorbele lui curajoase, Fred încă mai nutrea în taină speranța că, într-o bună zi, Evanelle avea să-i dea ceva cu care să refacă punțile cu James.

– Se face târziu, spuse el. Oamenii au început deja să-și întindă păturile. Poate că a trecut și nu l-am observat.

Evanelle îl văzu înaintea lui Fred pe James apropiindu-se. Era un bărbat înalt și chipeș.

Întotdeauna fusese foarte slab, în stilul poeților melancolici și creatori de pe vremuri, cu degete prelungi și ochi languroși. Evanelle nu avusese niciodată vreo vorbă rea de spus despre James. De fapt, nimeni nu avea nimic să-i reproșeze. Lucra la o firmă de investiții din Hickory și ducea o viață destul de retrasă. Fred fusese singurul lui confident, timp de peste treizeci de ani, dar această situație se schimbase dintr-odată, și nici Fred, nici altcineva din oraș nu putea să înțeleagă de ce.

Evanelle însă, avea bănuielile ei. Dacă arzi gazul destul timp pe lumea asta, începi să înțelegi mersul lucrurilor.

Exista un tip de nebunie cauzată de îngăduința pe termen lung. Toate femeile din familia Burgess, care niciodată nu avuseseră mai puțin de șase copii fiecare, umblau ca prin ceață până când copiii lor plecau de-acasă. Când mezinul părăsea în sfârșit cuibul părintesc, făceau întotdeauna cine știe ce trăsnaie – ca, de pildă, își ardeau toate rochiile respectabile și fără decolteu sau își turnau în cap câte-o sticlă întreagă de parfum. Și orice persoană căsătorită de peste un an putea atesta surpriza de a veni acasă într-o zi pentru a descoperi că soțul a dărâmat un perete ca să extindă o cameră sau că nevasta și-a vopsit părul ca să fie privită cu alți ochi. Existau crize ale vârstei mijlocii și străfulgerări arzătoare, existau aventuri și decizii proaste – exista chiar și un anumit punct în care, uneori, cineva spunea: „M-am săturat."

Când îl văzu în sfârşit pe James apropiindu-se, Fred deveni țeapăn.

– Iertați-mă că am întârzat, se scuză James, cu sufletul la gură; avea pe frunte câteva broboane de transpirație. Era să nu mai ajung. Am trecut pe-acasă, ca să-mi iau câteva lucruri, dar restul îți aparțin. Voiam să-ți spun că acum am un apartament în Hickory.

Aha, îşi spuse Evanelle, deci ăsta era motivul pentru care James voia să se întâlnească aici cu Fred – ca să ştie când anume nu era Fred în casă şi să-şi poată lua lucrurile de-acolo fără a fi nevoit să discute mai întâi. Fu suficient să-i arunce lui Fred o singură privire, ca să vadă că şi el îşi dăduse seama.

– La anul am să mă pensionez cu anticipare, şi s-ar putea să mă mut în Florida. Sau, poate, în Arizona. Încă nu m-am hotărât.

– Deci, s-a terminat? întrebă Fred, iar Evanelle îşi dădu seama că existau prea multe lucruri pe care ar fi vrut să le spună, toate îmbulzindu-se să-i iasă pe gură în acelaşi timp; până la urmă, singurele cuvinte care reuşiră să-i scape fură: Chiar s-a terminat?

– Am fost supărat luni de zile, spuse James, aplecându-se înainte, cu coatele rezemate pe genunchi. Acum nu sunt decât obosit. Am obosit să te tot învăț ce să faci şi ce nu. Pentru tine, m-am lăsat de studii, am venit aici, ca să locuim împreună, fiindcă tu nu erai în stare să te descurci

singur. A trebuit să-ți spun eu că nu e nicio problemă dacă lumea știe că ești gay. A trebuit să te trag cu forța afară din casă ca să-ți arăt. Trebuia să stabilesc ce mâncăm la fiecare masă și cum ne vom petrece timpul liber. Credeam că procedam bine. În colegiu, mă îndrăgostisem de vulnerabilitatea ta, iar când a murit tatăl tău și a trebuit să pleci, m-am îngrozit la gândul că nu vei fi capabil să răzbești singur în viață. Am avut nevoie de mult timp ca să-mi dau seama că-ți făcusem un mare deserviciu, Fred. Și ție, ca și mie. Încercând să te fac fericit, te-am împiedicat să găsești singur calea. Încercând să-ți dăruiesc fericirea, mi-am pierdut-o pe a mea.

– Pot să mă descurc mult mai bine. Ajunge doar să-mi spui...

Fred se întrerupse și, într-un moment cumplit, își dădu seama că tot ceea ce-i spusese James era adevărat.

James închise strâns ochii, apoi se ridică în picioare.

– Cred c-ar fi timpul să plec.

– James, te rog, nu..., șopti Fred, apucându-l de mână.

– Nu mai pot. Așa nu mai merge. Nu se poate să te tot învăț cum să trăiești. Aproape c-am uitat cum să trăiesc eu însumi.

Ezită o clipă.

– Ascultă, profesorul ăla de artă culinară de la Orion – Steve, cel care tot vine la tine-n magazin

ca să discutați despre rețete… Ar trebui să încerci să-l cunoşti mai bine. Te place.

Fred îşi lăsă mâna să cadă pe lângă trup, arătând de parcă tocmai ar fi primit un pumn în stomac.

Fără o vorbă, James o luă din loc, încet – atât de înalt, de slab şi de țeapăn în mişcări, încât părea un circar mergând pe catalige.

Fred rămase pe loc, privindu-l cum pleca.

– Le auzeam pe casierițe, conversând în vestiar, spuse el în cele din urmă, nimănui anume; Evanelle se întrebă dacă-şi mai amintea, măcar, de prezența ei. Îmi spuneam că nu erau decât nişte adolescente prostuțe, care credeau că durerea cea mai mare din lume e aceea de a nu putea renunța la cineva care nu te mai iubeşte. Mereu voiau să ştie *de ce*. De ce nu le mai iubea băiatul? O spuneau pe un ton atât de chinuit…

Şi, fără să mai adauge nimic, Fred se întoarse în loc şi plecă.

Sydney stătea singură pe una dintre păturile vechi ale bunicii Waverley. Bay îşi făcuse câțiva prieteni printre copii, iar Sydney întinsese un pled lângă familiile lor, astfel încât copiii să se poată juca împreună, în înserarea albastră-violacee.

Emma şedea într-un fotoliu de grădină, împreună cu câteva persoane pe care Sydney nu le cunoştea. Hunter John nu se zărea nicăieri. Din când în când, Emma arunca spre Sydney câte o

privire furişă, dar în rest nu făcea nicio încercare de a comunica. Era o senzaţie ciudată, să se afle atât de aproape de prietenii de odinioară, numai pentru ca acum să constate că deveniseră nişte străini. Sydney îşi făcea noi prietene la salonul de coafură, dar pentru asta avea nevoie de timp. Istoria avea nevoie de timp.

O privi pe Bay cum alerga în jurul gazonului, cu o jucărie, dar se întoarse când văzu pe cineva apropiindu-se din dreapta.

Henry Hopkins veni până la marginea păturii ei şi se opri. Devenise un bărbat foarte chipeş, cu păr blond şi des, tuns scurt, şi braţe musculoase. Ultima oară când îşi amintea clar că-l văzuse, râdea de el împreună cu prietenele, pentru că Henry se împiedicase şi căzuse pe holul liceului. În tinereţe, fusese un băiat deşirat, dar avea o demnitate calmă care lui Sydney îi plăcuse cu atât mai mult în copilărie. Pe măsură ce creşteau, se îndepărtaseră unul de altul, iar Sydney nu înţelegea nici acum de ce. Ştia doar că se purtase îngrozitor cu el, odată ce ajunsese să obţină tot ceea ce credea că-şi dorea. Nu-l condamna pentru că nu voise să-i vorbească, în aceeaşi după-amiază, când trecuse pe la masa familiei Hopkins.

– Bună, o salută el.

Sydney nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

– Uite că vorbeşte!

– Pot să stau şi eu aici, cu tine?

– De parc-aş putea să refuz un bărbat care-mi dă îngheţată pe gratis, replică Sydney, iar Henry se aşeză lângă ea.

– Îmi cer iertare pentru adineaori, spuse el. Am fost doar surprins să te văd, atâta tot.

– Eu am crezut că erai supărat pe mine.

O privi sincer surprins.

– De ce să fiu supărat?

– Nu m-am purtat foarte frumos cu tine, în liceu. Îmi pare rău. Când eram mici, fuseserăm prieteni atât de buni…

– N-am fost niciodată supărat pe tine. Chiar şi azi, nu pot să trec pe lângă nişte bare de căţărat fără să nu mă gândesc la tine.

– A, da, îşi aminti Sydney. Mulţi bărbaţi îmi spun acelaşi lucru.

Henry râse. Râse şi ea. Totul era în regulă. După ce se liniştiră, o privi în ochi.

– Deci, te-ai întors.

– M-am întors.

– Mă bucur.

Sydney scutură din cap. Ziua lua o întorsătură cu totul neaşteptată pentru ea.

– Se prea poate să fii efectiv prima persoană care-mi spune asta.

– Mă rog, lucrurile cele mai bune merită să le aştepţi oricât de mult.

– Nu rămâi la artificii? întrebă Tyler, în timp ce Claire punea în cutii sticlele goale de vin. Venise

în spatele ei, dar Claire nu se întoarse. Se simțea prea stânjenită ca s-o facă. Dacă se întorcea, ar fi devenit acea femeie profund tulburată care nu era în stare să-i facă față unui bărbat ce-și manifesta interesul pentru ea. Atâta vreme cât stătea cu spatele la el, era vechea Claire, cea stăpânită, închisă în sine, pe care o cunoscuse înainte ca Tyler să se prezinte și ca Sydney să se întoarcă acasă.

Sydney și Bay întinseseră deja o pătură și ședeau pe ea, așteptând să se întunece suficient pentru artificii. Claire observase mai devreme că li se alăturase și Henry Hopkins, și încă mai încerca să se acomodeze cu gândul. Henry Hopkins o plăcea pe sora ei.

De ce o deranja asta? De ce o deranja și faptul că Fred o ajuta pe Evanelle?

Se simțea cumplit de neprotejată. Era cel mai nepotrivit moment posibil ca să se ocupe și de Tyler.

– Le-am mai văzut, îi răspunse, tot cu spatele spre el. Se termină bubuind.

– Na, că mi-ai stricat tot cheful! Pot să te ajut?

Claire stivui cutiile și ridică două dintre ele, plănuind ca pe următoarele să le ia la al doilea drum.

– Nu.

– Bine, răspunse Tyler, luând celelalte două cutii. Atunci, eu le aduc pe astea.

O urmă pe iarbă până la furgoneta ei, pe care Claire o parcase pe marginea străzii. Îi putea simți

privirea în ceafă. Niciodată nu-și dăduse seama cât de vulnerabilă o putea face părul tuns atât de scurt. Lăsa descoperite locuri care înainte fuseseră ascunse – gâtul, înclinația umerilor, volumul sânilor...

– De ce ți-e teamă, Claire? o întrebă el, încet.

– Nu știu despre ce vorbești.

Când ajunseră la mașină, Claire descuie portbagajul și puse cutiile înăuntru. Tyler veni lângă ea, punând alături cutiile pe care le adusese.

– Ți-e frică de mine?

– De ce să-mi fie frică de tine? pufni ea.

– Atunci, de dragoste ți-e frică?

– Of, câtă aroganță! remarcă ea, în timp ce lega cutiile în mașină, pentru ca sticlele să nu se spargă în mers. Dacă-ți refuz avansurile, crezi că o fac fiindcă mi-e frică de dragoste, nu?

– Ți-e frică de un sărut?

– Niciunei persoane cu mintea întreagă nu-i e frică de un sărut.

Închise portiera din spatele furgonetei și se întoarse, pentru a-l găsi pe Tyler mult mai aproape decât se așteptase. Mult *prea* aproape.

– Nici să nu te gândești, îl preveni ea, trăgând aer în piept, cu spatele lipit de mașină, în timp ce Tyler se apropia și mai mult.

– Nu-i decât un sărut, spuse el, făcând încă un pas, iar Claire își spuse că nu era posibil să ajungă atât de aproape și totuși să n-o atingă. N-are de ce să-ți fie teamă, nu-i așa?

Își rezemă o mână pe capota mașinii, lângă umărul ei, aplecându-se tot mai jos. Claire ar fi putut să plece, desigur. S-o ia din loc și să-i întoarcă din nou spatele. Dar, în clipa următoare, Tyler își coborî capul, iar Claire putu să-i distingă, de la acea distanță infimă, mica rețea de riduri din jurul ochilor, și urechea care părea să fi fost perforată într-o vreme... Detaliile acelea spuneau multe despre el, înșirând povești, depănând caiere, îmbiind-o să asculte. Nu voia să știe despre el atâtea, curiozitatea cea mai mică îi putea fi fatală.

Încet, buzele lui le atinseră pe ale ei și simți o mâncărime caldă, ca uleiul de scorțișoară. Vasăzică, asta era tot? Nu părea chiar atât de rău...

Apoi, capul lui Tyler se aplecă ușor într-o parte și începu *fricțiunea*. Provenea de nicăieri, străbătând-o prin tot trupul. Buzele i se despărțiră, odată cu o mică reacție de surprindere, și în acel moment totul scăpă cu adevărat de sub control. Sărutul deveni mai profund, cu limba pătrunzându-i în gură, iar prin mintea ei începură să fugărească un milion de imagini nebunești. Nu porneau de la ea, ci de la el – goliciune și picioare încolăcite, mâini înlănțuite, dimineți cu micul dejun luat împreună, timp trecând, îmbătrânire... Ce era vraja aceea smintită? O, Doamne – dar ce plăcută senzație...! Dintr-odată, mâinile ei erau pretutindeni, atingând, prinzând, trăgându-l mai aproape. O împingea peste mașină, apăsarea trupului său aproape ținând-o suspendată în aer.

Era prea mult, cu siguranță avea să moară, și totuși gândul de a se opri, de a rupe efectiv contactul cu acel om, cu omul acela frumos, îi sfâșia inima.

Se întrebase cum s-ar fi simțit sărutată de el – dacă nervozitatea, neliniștea i-ar fi trecut sau dacă ar fi devenit și mai insuportabile. Ceea ce afla acum era că Tyler îi absorbea efectiv toată agitația, ca pe o energie, pentru ca pe urmă s-o emane din nou prin radiații ce o încălzeau ca o cremene înfierbântată. Ce revelație...!

Fluierăturile îi invadară încet auzul și, retrăgându-se, văzu câțiva adolescenți care treceau pe-alături, șuierând printre dinți și zâmbindu-le.

Claire îi privi cum mergeau mai departe, peste umărul lui Tyler, care nu se mișca. Respira greu, cu fiecare mișcare a pieptului apăsându-i sânii, care dintr-odată deveniseră aproape dureros de sensibili.

– Dă-mi drumul..., îi ceru ea.

– Nu cred că pot.

Îl împinse, strecurându-se printre el și furgonetă. Tyler căzu peste mașină, ca și cum n-ar mai fi avut putere să se țină pe picioare. Claire înțelese de ce, când încercă să ocolească până în partea dinspre volan și abia reuși. Era slăbită, ca și cum n-ar fi mâncat de zile întregi, ca și cum de ani în șir n-ar mai fi umblat pe picioare.

– Și toate astea, doar de la un sărut... Dacă facem vreodată dragoste, voi avea nevoie de-o săptămână ca să-mi revin.

Cât de uşor vorbea despre viitor...! Imaginile de la el erau atât de vii... Dar Claire nu putea începe o asemenea legătură, fiindcă asta ar fi însemnat s-o şi sfârşească, la un moment dat. Poveştile de acel gen luau sfârşit întotdeauna. Nu-şi putea îngădui acea plăcere, pentru că şi-ar fi petrecut tot restul vieţii ducându-i dorul, în suferinţă.

– Lasă-mă-n pace, Tyler, spuse, în timp ce el se desprindea de maşină, încă respirând cu greutate. Chestia asta nu trebuia să se întâmple, şi nici nu se va mai întâmpla vreodată.

Se urcă la volan şi porni în viteză, sărind peste bordurile trotuarelor şi trecând pe roşu, până acasă.

9

Cu mai mult de un secol în urmă, cei din familia Waverley fuseseră bogați și respectați în oraș. Când și-au pierdut banii, printr-o serie de investiții proaste, adversarii lor, cei din familia Clark, s-au bucurat în secret. Clark era o familie de moșieri bogați, cu pogoane întregi pe care cultivau cel mai bun bumbac și cele mai dulci piersici. Cei din neamul Waverley nu erau nici pe departe la fel de bogați, dar aveau o avere misterioasă în Charleston, cu care construiseră o casă bătătoare la ochi în Bascom, și întotdeauna se prezentau mai bine decât considerau alde Clark că ar fi fost cazul.

Când le-a ajuns la urechi vestea sărăcirii familiei Waverley, femeile din familia Clark au dansat de bucurie, în lumina tainică a lunii. Apoi, considerându-se cât se poate de caritabile, le-au adus femeilor Waverley niște fulare de lână mâncate de molii și prăjituri insipide, făcute fără zahăr. În realitate, nu voiau decât să vadă câtă nevoie de lustruit avea podeaua, acum, după concedierea servitorilor, și cât de goale arătau odăile, cu cele mai multe mobile vândute.

Stră-stră-strămătuşa Emmei Clark, Reecey, a fost cea care-a luat merele din curte, şi de acolo a pornit totul. Femeile din familia Waverley, cu hainele cârpite şi părul ca o claie, după ce tot încercau să şi-l aranjeze fără ajutorul cameristelor, au vrut să le arate celor din familia Clark florile, fiindcă întreţinerea grădinii era singura treabă pe care se pricepeau cu adevărat s-o facă cu propriile mâini. Aceasta a făcut-o pe Reecey Clark să devină invidioasă, fiindcă grădina casei sale nu s-ar fi putut compara niciodată cu cea a familiei Waverley. Prin grădină erau multe mere, lucioase şi perfecte, aşa că şi-a umplut în secret buzunarele şi săculeţul. Până şi sub jachetă şi-a îndesat câteva. De ce să aibă alde Waverley atâtea mere frumoase, pe care nici măcar nu le mâncau? Şi era aproape ca şi cum mărul ar fi vrut să i le dăruiască, după cum tot cădeau şi se rostogoleau până la picioarele ei.

Când a ajuns acasă, a dus merele la bucătărie şi i-a spus bucătăresei să prepare nişte unt de mere. Iar de-atunci încolo, timp de câteva săptămâni, toate femeile din neamul Clark au început să aibă nişte viziuni erotice atât de miraculoase, încât dimineaţa se trezeau din ce în ce mai devreme, nerăbdătoare să ia micul dejun. Cele mai importante evenimente din viaţa lor, se spunea, implicau întotdeauna sexul, ceea ce n-ar fi trebuit să-i surprindă deloc pe bărbaţii lor adesea epuizaţi, care, din acest motiv, cheltuiau şi iertau prea mult.

Dar după un timp, dintr-odată, tot untul de mere s-a terminat şi, odată cu el, şi micile

dejunuri erotice. S-a preparat din nou unt, însă nu mai era același. Atunci, Reecey și-a dat seama că merele *acelea* erau cauza. Merele din grădina casei Waverley. A fost înnebunită de invidie, convinsă că pomul dăruia viziuni erotice oricui îi mânca fructele. Nici nu mai era de mirare că femeile Waverley erau mereu așa de mulțumite de ele însele. Nu era drept. Pur și simplu, nu era drept ca ele să aibă un asemenea copac, iar familia Clark, nu.

Nu le putea spune părinților ei ce făcuse. Dacă se afla că furase într-adevăr ceva, și mai ales de la o familie care sărăcise atât de recent, s-ar fi făcut de mai mare ocara. Așa că s-a dat jos din pat în toiul nopții și s-a dus pe furiș până la casa Waverley. A reușit să se cațăre pe gard, dar, când să sară în curte, i s-a prins fusta în șipci și a căzut. A rămas agățată cu capul în jos pe gard până dimineața, când a fost descoperită de cineva din casă. I-au chemat familia și, cu ajutorul lui Phineas Young, cel mai puternic om din oraș, a fost dată jos de pe gard și trimisă imediat să locuiască la severa ei mătușă Edna, în Asheville.

Acolo, două luni mai târziu, a avut Reecey parte de cea mai minunată noapte pasională din viața ei, cu un grăjdar. Era exact ceea ce văzuse când mâncase untul de mere. S-a gândit că așa i-o fi fost sortit. Ba chiar era gata s-o suporte pe antipatica de mătușă Edna, doar ca să continue acea relație incredibilă. Dar, peste câteva săptămâni, a

fost prinsă cu el în grajd şi măritată rapid cu un bătrân aspru. Niciodată în viața ei n-a mai fost fericită, nici satisfăcută sexual.

A ajuns la concluzia că numai familia Waverley era de vină şi, la bătrânețe, şi-a făcut un obicei din a vizita oraşul Bascom în fiecare vară, numai ca să le spună tuturor copiilor din neamul Clark cât de nesuferiți şi egoişti erau cei din familia Waverley, care țineau numai pentru ei pomul vrăjit.

Iar această ranchiună a dăinuit în neamul Clark, mult timp după ce nimeni nu a mai ținut minte motivul.

A doua zi după 4 Iulie, Emma Clark Matteson a încercat să folosească metoda tradițională a familiei pentru a obține ceea ce voia. În dimineața aceea, ea şi Hunter John au făcut dragoste, răsturnând pernele şi adunând cearşafurile în mijlocul saltelei. După aceea, Hunter John a rămas extenuat şi buimac de fericire, aşa că Emma a-ncercat, în mod firesc, să-l facă să-i vorbească despre Sydney. Voia să-i bage-n cap cât de bine arăta ea în comparație cu Sydney, care în ajun arătase ca o babă în pantalonii ăia cadrilați, pe care i-a descris lui Hunter John în detaliu. El însă a refuzat să vorbească despre Sydney, spunând că nu mai avea nimic de-a face cu viața lor.

Când Hunter John s-a dat jos din pat şi a intrat în baie să facă duş, Emma şi-a muşcat buzele, cu ochii-n lacrimi. Era distrusă, aşa că a făcut singurul lucru care-i mai putea trece prin minte.

I-a dat telefon mamei sale şi a izbucnit în plâns.

– Ai făcut ce te-am învăţat eu şi nu l-ai lăsat pe Hunter John să se ducă la sărbătoarea de 4 Iulie, îi spuse Ariel. Foarte bine. Greşeala ta a fost aceea că ai adus vorba despre Sydney, în dimineaţa asta.

– Dar mi-ai spus să-l pun să ne compare, se justifică Emma, strângând o pernă în braţe, după ce Hunter John plecase la birou. Cum să fac asta, fără să vorbesc despre ea?

– Nu eşti atentă la ce-ţi spun, dulceaţo. Am pus totul la cale ca s-o poată compara pe Sydney cu tine, când ea servea la masă şi tu erai gazda. Doar atunci, şi atât. N-o ţine aşa întruna, pentru Dumnezeu.

Emmei i se învârtea capul. Niciodată nu pusese la îndoială cunoştinţele considerabile ale mamei sale cu privire la apucăturile bărbaţilor, dar totul părea atât de complicat… Cum să poată merge mai departe? La un moment dat, Hunter John avea să intre la bănuieli.

– Nu l-ai lăsat pe Hunter John să se mai apropie de Sydney din ziua aia când s-a dus să stea de vorbă cu ea, la White Door, nu-i aşa? Ceea ce iar a fost o gravă greşeală.

– Nu, mamă. Dar nu pot să-l urmăresc tot timpul. Când pot să am încredere în el? Când pot să ştiu?

– Bărbaţii sunt cele mai nedemne de încredere făpturi de pe pământul verde al lui Dumnezeu, decretă Ariel. Totul depinde numai de tine. Dacă

vrei să-l păstrezi, trebuie să munceşti pentru asta. Cumpără-ţi ceva nou şi sexy, numai pentru el. Fă-i o surpriză.

– Da, mamă.

– Femeile din neamul Clark nu-şi pierd bărbaţii. Îi menţinem fericiţi.

– Da, mamă.

– Unde-i Bay? întrebă Sydney, intrând în bucătărie, în prima zi de luni de după 4 Iulie; era ziua ei liberă. Credeam că e aici, să te ajute.

– A fost, dar a auzit un avion zburând pe deasupra casei şi a fugit în grădină, să-l vadă. Se întâmplă des treaba asta.

Sydney râse.

– Nu înţeleg. Înainte, n-a fost niciodată atât de înnebunită după avioane.

Claire făcea tarte cu ciocolată, pe masa de lucru din mijlocul bucătăriei, pentru familia Haversham, care locuia la patru case distanţă. Sărbătoreau ziua de naştere a fiului lor, care împlinea zece ani, şi organizau o petrecere având ca temă piraţii. În loc de tort, voiau şase duzini de tarte cu câte ceva ascuns înăuntru – inele pe măsura degetelor de copii, monede sau talismane. Claire făcuse acadele din nişte tulpini subţiri de anemone din grădină, iar în glazura fiecărei tarte urma să marcheze câte un mic X, ca semnele de pe hărţile comorilor; apoi, urma să pună cartonaşe prinse cu scobitori, conţinând şarade despre ceea ce era ascuns înăuntru.

Sydney o privi pe Claire cum pregătea glazura.

– Şi când are loc bairamul ăsta?

– Petrecerea de la Haversham? Mâine.

– Pot să-mi iau liber de la salon, ca să te ajut cu plăcere.

Claire zâmbi, mişcată de oferta surorii sale.

– Mulțumesc, dar de data asta mă descurc perfect.

Chiar în clipa aceea intră Bay, iar Sydney râse.

– O, iubito, nu e nevoie să porți chiar în fiecare zi broşa aia pe care ți-a dat-o Evanelle. Nu asta aşteaptă de la tine.

Bay îşi privi broşa prinsă pe bluză.

– Da' s-ar putea să am nevoie de ea.

– Eşti gata să mergem la plimbare ca să vedem şcoala?

– Te descurci fără mine, mătuşă Claire? întrebă Bay.

– Mi-ai fost de mare ajutor azi. Îți mulțumesc. Dar acum cred că pot să termin totul singură, răspunse Claire.

Avea să fie tristă în toamnă, când Bay va începe şcoala. Dar, în fond, tot atunci urma să aştepte cu nerăbdare după-amiezile, când fetița va veni acasă de la şcoală, iar Sydney se va întoarce şi ea de la serviciu, şi din nou vor fi toate trei împreună. Se bucura că le avea acolo, cu ea. Voia să se concentreze numai asupra acestui lucru, fără să se gândească şi cât avea să dureze.

Încă nu era gata să recunoască faptul că se gândea totuşi la felul cum avea să se sfârşească totul. Nu trecea o zi fără să se gândească la asta.

– N-o să lipsim mult timp, îi spuse Sydney.

– Bine.

Dintr-odată, Claire simţi nişte furnicături şi, privindu-şi braţele, văzu că i se zbârlise părul. La dracu'.

– Acuşi o să bată Tyler la uşa din faţă. Te rog, spune-i că nu vreau să-l văd.

Sydney râse imediat ce auzi ciocănitul.

– De unde-ai ştiut?

– Am ştiut şi gata.

– Ştii, Claire, dacă vrei vreodată să-mi vorbeşti...

Încă mai aveau atâtea secrete... *Ţi le spun pe ale mele dacă mi le spui şi tu pe ale tale.*

– Dacă.

Tyler şi Bay aşteptau împreună, în balansoarul de pe veranda din faţă. Tyler împingea cu picioarele sale lungi, astfel încât leagănul se se ridice cât mai sus, iar Bay râdea, fiindcă era un lucru atât de tipic pentru Tyler. Oricând era gata să se distreze. Dar mama ei zicea că, dacă îl vedea vreodată concentrându-se asupra câte unui lucru, să nu-l deranjeze, la fel ca la cină, când nu trebuia să pună cuiva o întrebare înainte ca acea persoană să termine de mestecat.

În timp ce se legănau, Bay se gândea la visul ei, cel cu ea în grădină. Acolo, lucrurile nu puteau să fie perfecte până când ea nu reuşea să le reproducă întocmai. Dar nu-şi putea da seama cum să-şi facă scântei pe faţă în soare şi, cu toate că-şi dusese caietele în grădină şi ridicase hârtia în vânt, niciodată nu reuşea să imite perfect foşnetul.

– Tyler? întrebă ea.

– Da?

– Ce fel de lucruri ar putea să-ţi facă scântei pe faţă? Ca şi cum ai zăcea afară, la soare? Uneori, văd cum zboară câte-un avion, şi e strălucitor, şi câteodată razele soarelui fac scântei pe el, dar, dacă încerc să mă culc în curte, când pe deasupra zboară avioane, pe mine nu fac scântei.

– Vrei să zici, scântei ca atunci când se reflectă lumina?

– Da.

Tyler se gândi câteva clipe.

– Păi, când o oglindă reflectă soarele, se produce o străfulgerare. Clopoţeii de vânt, din metal sau cristal, când îi mişcă vântul în lumina soarelui, pot să oglindească şi ei lumina. Şi apa luminată de soare scânteiază.

Bay dădu din cap, nerăbdătoare să le încerce pe toate.

– Ce idei bune! Îţi mulţumesc!

Tyler zâmbi.

– N-ai pentru ce.

Chiar atunci, Sydney ieşi din casă, iar Tyler opri balansoarul atât de brusc, încât Bay fu nevoită să se ţină de lanţ ca să nu cadă. Mama ei şi mătuşa Claire aveau acest efect asupra oamenilor.

– Bună, Tyler, îl salută Sydney, oprindu-se în faţa uşii cu plasă, de unde aruncă o privire înapoi înăuntru, nesigură. Ăă, Claire a zis că nu vrea să te vadă azi.

Tyler se ridică, punând astfel iar în mişcare leagănul.

– Ştiam eu. Am speriat-o.

– Ce-ai făcut? întrebă Sydney, cu vocea pe care o folosea când Bay făcea câte o boroboaţă, ca, de pildă, când încerca să-şi taie singură părul.

Spăsit, Tyler îşi privi picioarele.

– Am sărutat-o.

Dintr-odată, Sydney izbucni în râs, dar imediat îşi acoperi gura cu mâna, când Tyler ridică brusc capul.

– Iartă-mă..., dar asta a fost tot? Veni spre el şi-l bătu pe braţ. Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, bine? Dacă baţi la uşă, n-o să răspundă. Las-o să se poarte ca regina Elisabeta un timp. O să se simtă mai bine, pe urmă.

Apoi, îi făcu semn lui Bay să se dea jos din balansoar şi coborâră toţi trei treptele verandei.

– Un sărut, hmm?

– A fost un sărut, aşa... mai deosebit.

Sydney o cuprinse pe Bay de umeri.

– Nu ştiam c-o avea în ea.

Când ajunseră în faţa casei lui, gata să-şi ia rămas-bun, Tyler răspunse:

– Eu, da.

– Claire e supărată de ceva? întrebă Bay, în timp ce treceau de colţul casei. Azi-dimineaţă, uitase unde erau tacâmurile. A trebuit să-i arăt eu unde le pusese.

O cam îngrijora, s-o vadă pe Claire că nu mai ştia unde era locul lucrurilor. Numai de-ar fi putut să aranjeze visul acela aşa cum trebuia... Atunci, totul avea să fie în regulă.

– Nu e supărată, scumpo. Numai că nu-i place când nu poate controla lucrurile. Unii oameni nu ştiu cum să se îndrăgostească, la fel cum alţii nu ştiu să înoate. Prima oară când se aruncă, intră în panică. Pe urmă, învaţă să se descurce.

– Şi tu? vru să ştie Bay, culegând dintr-o crăpătură a trotuarului un fir de iarbă pe care încercă să-l facă să fluiere, aşa cum îi arătase noul ei prieten, Dakota, în ziua de 4 Iulie.

– Dacă ştiu cum să mă îndrăgostesc? întrebă Sydney, iar Bay dădu din cap. Da, cred că ştiu.

– Eu m-am îndrăgostit deja.

– Nu mai spune...?!

– Da, de casa noastră.

– Pe zi ce trece, semeni tot mai mult cu Claire, spuse Sydney, în timp ce se opreau în sfârşit în faţa unei clădiri prelungi, din cărămidă roşie. Ei bine, am ajuns. Aici am învăţat noi, mătuşa ta şi

cu mine. Bunicii mele nu-i prea plăcea să plece de-acasă, dar în fiecare zi mă ducea până la şcoală. Îmi aduc bine aminte. E o şcoală foarte bună.

Bay privi clădirea. Ştia unde avea să fie clasa ei, după ce intra pe uşă şi o lua pe culoar, a treia pe stânga. Până şi mirosul i-l ştia, a hârtie de împachetat şi a detergent de covoare. Dădu din cap.

– E şcoala potrivită.

– Într-adevăr, confirmă Sydney. Da, e şcoala cea mai potrivită. Deci, te bucuri c-ai să mergi la şcoală?

– O să fie bine. Şi Dakota e în clasă cu mine.

– Cine-i Dakota?

– Un băiat pe care l-am cunoscut la sărbătoarea de 4 Iulie.

– Aha... Ei, mă bucur că-ţi faci prieteni. Ăsta-i un lucru pe care aş vrea acum să-l fi făcut şi Claire, spuse Sydney, care în ultima vreme vorbea din ce în ce mai mult despre sora ei. Existau momente când, fiind amândouă împreună, Bay putea să le vadă, în lumina cea mai potrivită, redevenind cele două fetiţe de pe vremuri. Ca şi cum şi-ar fi trăit viaţa încă o dată de la început.

– Ar trebui să-ţi faci şi tu prieteni, mămico.

– Nu-ţi face griji pentru mine, iubito.

O cuprinse cu braţul pe după umăr şi o trase spre ea, în timp ce vântul îi aducea la nări mirosul coloniei lui David. O clipă, lui Bay i se făcu teamă nu pentru sine, ci pentru mama ei. Oricum, tatăl ei n-avea nicio treabă cu ea.

– Suntem aproape de centru. Hai să trecem pe la Fred şi să luăm nişte Pop-Tarts! propuse veselă Sydney, cu vocea aceea pe care o folosesc adulții când încearcă să le distragă atenția copiilor de la ceea ce se întâmplă cu adevărat. Şi ştii ce mi-ar mai plăcea foarte mult? Nişte Cheetos. N-am mai mâncat Cheetos de nu ştiu când. Totuşi, lui Claire să nu-i spui. Ar încerca să le prepare ea însăşi.

Bay n-o contrazise. Pop-Tarts erau bune, în fond. Şi, oricum, îi plăceau mai mult decât tatăl ei.

Când ajunseră la Fred, intrară, iar Sydney luă un coş de lângă uşă. Tocmai trecuseră de raionul cu produse agricole, când se auzi un zgomot asurzitor, şi dintr-odată peste tot începură să se rostogolească sute de portocale – prin raionul de pâine, pe sub cărucioarele oamenilor, iar Bay aproape că le putea auzi râzând, ca şi cum le-ar fi cuprins brusc bucuria libertății. Vânzătorul de la raionul de legume şi fructe şi doi ambalatori se repeziră spre ele ca băieții de mingi la meciurile de tenis, de parcă ar fi stat ghemuiți în apropiere, aşteptând să se întâmple tocmai un asemenea lucru.

Vinovatul stătea lângă standul de portocale golit, uitându-se nu la ceea ce făcuse, ci direct la Sydney.

Era Henry Hopkins, omul care le dăduse îngheţată, şi apoi se aşezase pe pătura lor, în ziua de 4 Iulie. Bay îl simpatiza. Era un om stabil, asemenea lui Claire. Şi demn de încredere. Fără să-şi ia ochii de la Sydney, porni spre ea.

– Bună, Sydney, o salută el. Bună, Bay.

Sydney arătă spre portocale.

– Ştii, suntem foarte uşor impresionabile. Nu era nevoie să faci demonstraţia asta ca să ne atragi atenţia.

– Să-ţi spun un secret al bărbaţilor. Prostiile pe care le facem noi sunt întotdeauna neintenţionate. Dar, de obicei, urmăresc scopuri nobile. Clătină din cap. Vorbesc de parc-aş fi bunicul. Numai predici şi dăscăleli.

Sydney râse.

– Bay şi cu mine veniserăm să luăm nişte Pop-Tarts.

– Se pare că e o zi a dulciurilor. Acum două săptămâni, Evanelle i-a adus bunicului meu un borcan cu cireşe maraschino. Ieri, el le-a văzut iar şi-a zis: „Ce-ar fi să mai facem nişte îngheţată şi s-o servim cu felii de banane?" Singurul lucru care ne lipsea era crema caramel, aşa că azi am plecat cu noaptea-n cap, ca s-o iau.

– Categoric, dulciurile merită oricând un drum în plus, confirmă Sydney.

– De ce nu veniţi şi voi? Sunteţi ocupate? O să avem destulă îngheţată. Şi i-aş putea arăta lui Bay ferma. Ar putea să vadă vacile.

Lui Bay i se limpezi mintea pe dată, ca şi cum ar fi ieşit soarele din nori.

– Hai să mergem să vedem vacile! exclamă ea cu entuziasm, încercând să-şi antreneze şi mama. Vacile sunt cele mai tari!

Sydney se uită la ea, nedumerită.

– Mai întâi avioanele, iar acum, vacile. De când ai ajuns să fii o asemenea iubitoare de vaci?

– Nu-ți plac vacile? o întrebă Bay.

– Îmi sunt indiferente, răspunse Sydney, după care se întoarse spre Henry. Am venit până aici pe jos. Nu avem cu ce să mergem la ferma voastră.

– Vă pot duce eu, se oferi el.

Bay își trase mama de bluză. Nu vedea, nu vedea cât de calmă era în preajma lui, cum băteau inimile lor, amândouă în același ritm? Pulsațiile de la gât le erau sincronizate.

– Te rog, mămico?

Sydney se uită de la Bay la Henry.

– Se pare că mă aflu în inferioritate numerică.

– Excelent! Atunci, ne întâlnim la casă, spuse Henry, și se îndepărtă.

– OK, regina lăptăriei, ce pui la cale? se interesă Sydney.

– Tu nu-ți dai seama? o întrebă Bay, emoționată.

– De ce să-mi dau seama?

– Îi place de tine. La fel cum și lui Tyler îi place de Claire.

– Poate că nu tocmai la fel, iubito. Henry mi-e numai prieten.

Bay se încruntă. Avea să meargă mai greu decât se așteptase. De obicei, lucrurile se așezau la locurile lor mult mai ușor, când ea le indica acele locuri. Trebuia neapărat să găsească o cale de a

reproduce întocmai visul în realitate. Până nu reuşea, nimic n-avea să meargă bine. Chiar şi acum, o împiedica pe mama ei să-şi dea seama ce anume era perfect pentru ea.

Se întâlniră cu Henry în fața magazinului, iar el le conduse până la camioneta lui argintie. Avea o cabină mare şi comodă, iar Bay se aşeză pe bancheta din spate, ceea ce-i plăcea foarte mult, fiindcă era atât de neobişnuit să stea pe canapeaua din spate a unui camion în alt scop decât acela de a dormi, ca într-un pat.

În continuare, ziua fu cu adevărat minunată. Henry şi bunicul lui se purtau de parcă ar fi fost doi frați, iar lui Bay îi plăcea modul lor calm de a fi ei înşişi. Şi lui Sydney îi plăcea, Bay vedea limpede. Când a văzut-o prima oară pe Sydney, bătrânul domn Hopkins a întrebat-o când era ziua ei. Aflând că era cu exact cinci luni şi cincisprezece zile mai în vârstă decât Henry, a râs şi şi-a bătut fiul pe spate, spunându-i doar atât:

– A, păi atunci e-n regulă!

Cu cât îi vedea mai mult timp şi-i cunoştea din ce în ce mai bine pe Henry şi pe bunicul lui, cu atât Bay era mai sigură că acela era locul. Acolo îşi avea locul mama ei.

Sydney însă nu ştia încă.

Mamei sale, îşi dădea Bay seama, îi fusese întotdeauna greu să ştie clar încotro se îndrepta.

Spre norocul ei, aceasta era specialitatea lui Bay.

Seara, târziu, pe când urca treptele de la intrare cu Bay în brațe, Sydney se simțea minunat.

În timp ce Lester și Bay mânuiau aparatul electric de făcut înghețată, sub castanul din curtea din față a casei, după-amiază, Sydney și Henry se plimbaseră pe câmp, vorbind mai mult despre vremurile trecute, școala elementară și foștii profesori.

După căderea întunericului, Henry le-a dus cu mașina acasă, iar Bay a adormit pe bancheta din spate. După ce a parcat mașina în fața casei, Henry a oprit motorul și au mai stat de vorbă un timp – despre lucruri noi, de astă dată, despre scopurile pe care și le fixaseră în viață și ceea ce se așteptau să le rezerve viitorul. Sydney nu i-a spus lui Henry nimic despre furtișagurile sale, nici despre David. Se purta aproape ca și cum toate acele lucruri nici n-ar fi existat, și îi plăcea senzația. Negarea unei realități era un adevărat lux, mai ales când pe lângă amintirea lui David, care plutea în jur, o mai învăluia și mirosul înecăcios de colonie, nelăsând-o să uite. Dar, în compania lui Henry, putea să uite de orice.

Așa că, stând cu el în cabina camionetei, a vorbit până a răgușit de-a binelea.

Până să se dezmeticească, se făcuse miezul nopții.

Tocmai intrase în casă, cu Bay în brațe, când apăru Claire, în cămașă de noapte.

– Unde-ai fost?

– Ne-am întâlnit cu Henry Hopkins, la băcănie, şi ne-a invitat la ei la fermă, la o îngheţată cu banane, spuse Sydney.

Se uită atentă la Claire, şi deodată inima îi sări din piept de spaimă. Claire avea faţa crispată şi-şi ţinea mâinile încleştate în dreptul pieptului, ca şi cum ar fi avut o veste îngrozitoare. Trase adânc aer în piept, încercând să-i simtă mirosul.

– De ce? Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic.

Claire îşi mai frânse mâinile un moment, apoi se întoarse şi porni spre bucătărie.

– Ar fi trebuit doar să-mi dai un telefon şi să mă anunţi, atâta tot.

Sydney o urmă, strângând-o pe Bay la piept. Când o ajunse pe Claire din urmă, sora ei trecuse deja prin bucătărie şi se afla în seră, unde-şi lua în picioare saboţii de grădină.

– Asta-i tot? întrebă Sydney, cu sufletul la gură. Atât...?

– Eram îngrijorată. Am crezut...

– Ce? Ce credeai că s-a întâmplat? întrebă Sydney, cu atât mai speriată, cu cât niciodată n-o mai văzuse pe Claire în starea aceea; trebuia să fie ceva cumplit la mijloc.

– Am crezut că plecaserăţi, spuse ea.

Sydney nu prea reuşea să înţeleagă.

– Eşti tulburată fiindcă ai crezut că plecaserăm? Definitiv, vrei să zici?

– Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti în grădină.

– Îmi… îmi pare rău că te-am îngrijorat. Trebuia să-ți dau un telefon. Nu m-am gândit.

Sydney aproape că se sufoca în sera închisă unde frustrarea lui Claire consuma aproape tot oxigenul.

– Claire, ți-am spus. N-o să plecăm nicăieri. Te rog să mă ierți.

– E-n regulă, răspunse Claire, deschizând ușa serei.

Şi ieşi, lăsând în urma ei, pe tocul uşii, o amprentă cafenie încinsă.

Sydney o privi cum traversa aleea şi descuia poarta grădinii. Când Claire dispăru în întuneric, Sydney se întoarse şi reveni în bucătărie. Pe tăbliile bufetelor erau puse numeroase tarte. Toate aveau pe ele semnul X şi cartonaşe cu mici şarade, prinse cu scobitori. Sydney se apropie, să le citească.

„Aici crezi că nimica nu-i, dar n-ai de ce te speria. De sapi adânc, atâta-ți spui: descântecul ți-l vei afla."

„Cine ştie viitorul oare ce ne va aduce? Poate un inel, ca dorul să-l vezi cum pe veci se duce."

„Nu ai bani să te înscrii? Sapă-aici şi vei găsi."

Pentru cele care nu aveau nimic înăuntru, scrisese o strofă foarte elocventă:

„Nici un dar şi nici noroc, jucărie şi nici joc. Degeaba sapi aci, nimic nu vei găsi."

Câteva momente, Sydney stătu pe gânduri, apoi se duse în magazie şi se aşeză la biroul lui Claire, cu Bay ghemuită în poală.

Întinse mâna spre telefon.

10

La fel ca orice om care s-a îndrăgostit vreodată, Tyler Hughes se întreba ce naiba se întâmplase cu el.

Claire era plină de energia frustrărilor ei acumulate, care țâşnise din ea străbătându-l ca o săgeată, când se sărutaseră. Acum, de fiecare dată când se gândea, trebuia să se aşeze şi să-şi aplece capul între picioare, iar când reuşea, în sfârşit, să-şi recapete respirația, trebuia să bea două pahare mari cu apă, ca să-şi răcorească febra.

Dar ceea ce-l făcea să aibă ameţeli şi schimba într-un roşu intens, fantastic, culoarea oricărei camere în care intra, o speriase pe Claire până la lacrimi. Ce se întâmpla cu el, că putea găsi o asemenea plăcere în acelaşi lucru care ei îi cauzase atâta durere?

Făcea ceea ce făcuse dintotdeauna, alcătuindu-şi propriul plan sub pretextul de a fi romantic, ducându-şi-l până la capăt, şi în tot acel timp pierzând tot mai complet noțiunea realului. Claire era reală. Şi mai era şi speriată. Ce ştia el cu adevărat despre ea, în fond? Ce ştia oricine cu adevărat despre Claire Waverley?

În după-amiaza aceea, stătea la biroul lui din Kingsly Hall, în timpul orelor de studiu dinaintea cursului seral, gândindu-se tocmai la acest lucru, când o văzu trecând pe Anna Chapel, șefa catedrei.

O strigă, iar Anna vârî capul pe ușă.

– Cât de bine o cunoști pe Claire Waverley? o întrebă.

– Pe Claire? Anna ridică din umeri, rezemându-se de tocul ușii. Păi, ia să vedem... O cunosc de... să tot fie vreo cinci ani. Face cateringul la toate petrecerile școlii.

– Nu, voiam să zic personal... cât de bine o cunoști?

Înțelegând, Anna zâmbi.

– Aha... Ei, în sens personal, n-o cunosc prea bine. Te afli aici de un an, sunt sigură că ai observat anumite... ciudățenii în orașul ăsta.

Tyler se aplecă înainte, curios să afle unde voia să ajungă.

– Am observat.

– Aici, legendele locale sunt foarte importante, așa cum se întâmplă în majoritatea orășelelor mici. Ursula Harris, de la catedra de engleză, are și un curs pe tema asta. Anna intră complet în încăpere și se așeză pe un scaun, în fața lui. De exemplu, stăteam în sala de cinematograf, anul trecut, și două doamne mai în vârstă au venit și s-au așezat în spatele meu. Vorbeau despre un bărbat pe nume

Phineas Young, cum că era cel mai puternic bărbat din oraş şi avea să le dărâme un zid de piatră din fundul proprietății lor, ca să le ajute. Şi eu căutam pe cineva care să-mi scoată nişte buturugi din grădina din spate, aşa că m-am întors spre ele şi le-am întrebat dacă nu vor să-mi dea şi mie numărul lui. Mi-au spus că avea o listă de aşteptare lungă şi s-ar fi putut să nu trăiască atât de mult, încât să apuc să-mi vină şi mie rândul. Până la urmă, a reieşit că bărbatul cel mai puternic are nouăzeci şi unu de ani. Dar legenda locală spune că în fiecare generație a familiei Young există întotdeauna un bărbat numit Phineas, care are din naştere o forță fizică deosebită, şi de acela ai nevoie ca să te ajute la muncile grele.

– Şi ce legătură are asta cu Claire?

– Localnicii cred că plantele care cresc în grădina casei Waverley au anumite puteri. Iar familia Waverley are un măr despre care lumea vorbeşte pe-aici aproape la un nivel mitic. Dar grădina nu e decât o grădină, iar mărul e doar un măr ca oricare altul. Claire face pe misterioasa, fiindcă toți strămoşii ei au fost misterioşi. De fapt, e o ființă normală, la fel ca mine şi ca tine. S-ar putea să fie mai instruită decât media localnicilor la urma urmei, a avut destulă minte ca să facă din acea legendă locală o afacere prosperă.

Era posibil să fie un sâmbure de adevăr în spusele Annei. Dar Tyler nu putea să nu-şi aducă

aminte cum, în copilăria lui, în fiecare zi de 17 ianuarie ningea peste colonia lor din Connecticut. Nu exista nicio explicație meteorologică, dar legenda spunea că o frumoasă fată indiană, fiică a iernii, murise în ziua aceea, și de-atunci, an de an, cerul o plângea cu lacrimi reci de zăpadă. Pentru el, ca băiat, fusese o certitudine că, dacă prinzi exact douăzeci de licurici într-un borcan și le dai drumul tuturor înainte de a te duce la culcare, dormi toată noaptea fără să visezi urât. Unele lucruri nu puteau fi explicate, iar altele, da. Uneori, îți plăceau explicațiile, iar alteori, nu. Cu acele ocazii, spuneai că erau mituri.

– Am sentimentul că nu asta voiai să auzi, remarcă Anna.

Tyler zâmbi.

– Nu tocmai.

– Păi, știu că nu e măritată. Și mai știu și că are o soră pe jumătate.

– Soră pe *jumătate?* repetă Tyler, cu interes.

– Tați diferiți, din câte-am auzit. Mama lor era cam nebunatică. A plecat din oraș, a făcut copii, a adus copiii aici, apoi a plecat iar. Să înțeleg că te interesează Claire?

– Da, recunoscu el.

– Ei, succes, atunci, îi ură Anna, ridicându-se de pe scaun. Dar vezi să nu faci vreo încurcătură. N-am chef să trebuiască să găsesc pe altcineva care să ne aprovizioneze petrecerile școlii, numai fiindcă tu i-ai frânt inima.

În aceeaşi seară, târziu, Tyler şedea pe canapeaua lui de-acasă, în şort şi cămaşă cu mânecă scurtă, încercând să se concentreze asupra lucrărilor de desen liniar ale studenţilor, dar gândurile îi tot zburau spre Claire. Anna n-o cunoştea pe Claire. Nimeni n-o cunoştea cu adevărat. La drept vorbind, probabil că Sydney era singura persoană care-i putea da nişte informaţii de încredere despre femeia care nu mai voia să-i iasă din minte încă de prima oară când vorbise cu ea.

Sydney îi promisese că avea să stea de vorbă cu Claire, aşa că nu-i mai rămânea decât să aştepte o veste de la ea.

Sau poate avea s-o sune dimineaţa, ca să aducă iar vorba despre Claire.

Sau putea să treacă a doua zi pe la White Door.

Telefonul mobil sună, iar Tyler întinse mâna spre masa de cafea, unde îl pusese.

– Alo?

– Tyler, aici Sydney.

– Ei! exclamă el, rezemându-se de spătar. Chiar speram să mă cauţi.

– De Claire e vorba, spuse ea încet. A ieşit în grădină. Poarta e descuiată. Poate n-ar strica să vii pân-aici.

– Ea nu vrea să vin acolo, răspunse el, apoi ezită. Sau vrea...?

– Nu ştiu, dar cred că s-ar putea să aibă nevoie de tine. N-am mai văzut-o niciodată aşa.

– Cum adică?

– E ca un fir electric neizolat. Efectiv, pârleşte lucrurile din jur.

Tyler îşi amintea senzaţia.

– Vin imediat.

Traversă curtea şi ocoli casa Waverley, spre grădina din spate. Aşa cum spusese Sydney, poarta era descuiată şi o împinse.

Imediat îl întâmpină mirosul de rosmarin şi mentă caldă, ca şi cum ar fi intrat într-o bucătărie unde plantele erau puse la fiert, pe aragaz.

Lampioanele de pe marginea cărării arătau ca nişte mici balize de aeroport, scăldând grădina într-o aură gălbuie. Mărul se profila vag în fundul curţii, tremurând uşor, ca blana unei pisici care doarme şi visează. O găsi pe Claire lângă parcela cu plante medicinale, iar imaginea ei îl făcu să se oprească brusc locului. Părul ei scurt era dat pe spate, cu o panglică albă. Stătea în genunchi, într-o cămaşă de noapte lungă şi albă, cu bretele şi un volan la poale. Tyler îi distingea uşor forma sânilor, în timp ce Claire scormonea pământul cu o greblă mică. Dintr-odată, fu nevoit să se aplece, cu mâinile rezemate pe genunchi, respirând adânc.

Sydney avea dreptate. Era un caz lipsit de orice speranţă.

Când putu în sfârşit să se ridice la loc fără să leşine, porni încet spre Claire, nedorind s-o sperie. Ajunsese la un pas de ea, când Claire încetă, în sfârşit, să mai grebleze în jurul plantelor. Frunzele unora dintre ele erau maronii, ca şi cum ar fi fost

arse. Altele arătau ofilite, de parcă le-ar fi atins o dogoare puternică. Întorcând capul, Claire ridică privirea spre el. Avea ochii înroşiţi.

Dumnezeule mare, plânsese?

Lacrimile acelea îi veniră de hac. Toţi studenţii îi ştiau această slăbiciune. Era de ajuns o lacrimă a unei boboace care avusese prea mult de lucru pentru acasă şi nu-şi putuse termina tema, pentru ca el să-i acorde o amânare, oferindu-se să vorbească şi cu ceilalţi profesori în favoarea ei.

Claire se strâmbă când îl văzu, apoi îşi mută privirea.

– Pleacă de-aici, Tyler.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic! replică ea răstit, începând iar să scormonească pământul cu grebla.

– Te rog, nu plânge.

– Ce contează pentru tine? Asta n-are nicio legătură cu tine.

– O fac eu să aibă legătură.

– M-am lovit la degetul mare. M-a durut. Au.

– Sydney nu m-ar fi chemat, dacă era doar o lovitură la deget.

Aceste cuvinte îşi făcură efectul, ca şi cum ar fi apăsat pe un buton. Capul ei se întoarse, smucit.

– *Ea te-a chemat?*

– A spus că erai supărată.

În primul moment, Claire păru să se lupte cu cuvintele – dar trecu peste asta destul de repede.

– Nu-mi vine să cred c-a fost în stare să te cheme! Oare o să fie cu conştiinţa mai curată dacă

ştie că vei fi aici, lângă mine, când ea o să plece? Ai să pleci şi tu. Nu ştie asta? Nu, n-are de unde s-o ştie, fiindcă întotdeauna ea e cea care pleacă. Niciodată nu e părăsită de alţii.

– Să plece? întrebă Tyler, nedumerit. Să plec eu...?

Lui Claire îi tremurau buzele.

– Toţi plecaţi. Mama mea, bunica, Sydney... Până şi Evanelle are acum pe altcineva.

– În primul rând, eu nu plec nicăieri. Şi-n al doilea rând, unde pleacă Sydney?

Claire întoarse iar capul.

– Nu ştiu. Mi-e doar teamă c-o să plece şi ea.

„Îi plac lucrurile care nu se schimbă", îi spusese Sydney. Femeia aia fusese abandonată de prea multe ori, ca să mai lase pe cineva să i-o facă din nou. Revelaţia îl făcu să cadă în genunchi. Efectiv, i se tăiară picioarele. Atât de multe lucruri începeau acum să aibă sens! Locuia în casa din vecini de suficient timp ca să-şi dea seama că legenda locală putea conţine un grăunte de adevăr, dar Anna avea dreptate în orice caz în legătură cu un anumit lucru: Claire suferea la fel ca toţi ceilalţi; în acest sens, era un om ca oricare altul.

– O, Claire...

Ajunsese lângă ea, şi amândoi stăteau în genunchi.

– Nu te uita aşa la mine.

– N-am încotro, spuse el, întinzând mâna să-i atingă părul.

Se aştepta să se retragă, dar, spre surprinderea lui, Claire se apropie uşor, cu ochii închişi, arătând incredibil de vulnerabilă...

Se aplecă înainte, ridicându-şi cealaltă mână spre părul ei, pentru a-i cuprinde uşor capul. Genunchii li se atinseră, iar ea se apropie la rândul ei, ca să-şi rezeme capul pe umărul lui. Părul ei era atât de mătăsos... Tyler îşi trecu degetele prin el, apoi îi atinse umerii. Peste tot era mătăsoasă. Îi masă spatele, încercând s-o liniştească, dar fără să ştie de ce anume avea nevoie.

După un moment, Claire se retrase şi îl privi. Ochii ei erau încă umezi de lacrimi, iar Tyler o şterse pe obraji cu degetele mari. Ea îşi ridică mâinile spre faţa lui, atingându-l la fel cum o atingea şi el. Degetele ei îi conturau buzele, iar el nu putea decât să se uite, ca şi cum ar fi ieşit în afara propriei sale fiinţe, în timp ce Claire se apleca să-l sărute. Ar fi fost un moment foarte nepotrivit ca să leşine, îşi spuse el. Apoi, Claire puse capăt sărutului, iar Tyler reveni în trupul lui, spunându-şi: „Nu!“ O urmă în timp ce se retrăgea şi ea, găsindu-i degetele cu ale lui. Trecură astfel câteva clipe, în timp ce inimile le băteau tot mai tare, iar mâinile le umblau peste tot. La un moment dat, fu nevoit să-şi spună că ea conta, nu el – durerea ei, nu plăcerea lui. Dar nici Claire nu se plângea, îşi spuse el cu o tresărire, când o simţi muşcându-i buza de jos.

– Spune-mi când să mă opresc, o rugă.

– Nu te opri, îi şopti ea, sărutându-l în josul gâtului. Fă să-mi placă şi mai mult.

Începu să-i descheie nasturii cămăşii, cu degete nesigure, tremurătoare. În sfârşit, îi desfăcu cămaşa, iar mâinile ei îl atinseră pe piept, strecurându-se până la spate. Îl cuprinse strâns, lipindu-şi obrazul de inima lui. Pielea lui se înfioră, iar aerul i se revărsă printre dinţi şuierând, sub efectul contactului. Îi dădea o senzaţie aproape dureroasă, dar şi atât de plăcută, energia aceea, acea frustrare fierbinte care i se infiltra prin piele. Era prea multă totuşi, iar el n-o putea absorbi pe toată.

„Chestia asta probabil o să mă omoare", îşi spuse, ameţit ca un om beat. Dar era un mod extraordinar de a muri.

Îşi scoase cămaşa, dar Claire nu-i dădu drumul. În sfârşit, o trase spre el, ca s-o poată săruta din nou. Claire se împinse, iar Tyler căzu pe spate, la pământ, dar nu se desprinseră din sărut. Ajunseseră peste nişte plante, izmă poate, iar Tyler o strivea sub greutatea lui, făcând ca mireasma să explodeze în jurul lor. Toate acele senzaţii îi erau oarecum familiare, dar nu ştia de unde să le ia.

În sfârşit, Claire se ridică puţin, ca să-şi tragă respiraţia. Ajunsese să stea pe el, cu palmele rezemate pe pieptul lui, trimiţându-i în trup pulsaţii erotice. Lacrimile continuau să-i şiroiască pe obraji.

– Doamne, te rog, nu plânge... Te rog... Am să fac orice.

– Orice? îl întrebă ea.

– Da.

– Ai să uiți asta până mâine? Să uiți și să nu-ți mai amintești niciodată?

Tyler ezită.

– Mi-o ceri tu?

– Da.

– Atunci, am să uit.

Își scoase cămașa de noapte peste cap – și, dintr-odată, respirația li se îngreună din nou. Mâinile lui se ridicară să-i atingă sânii, iar contactul prilejui un fior erotic care o făcu să țipe.

Imediat, Tyler se retrase. Se simțea din nou ca un adolescent.

– Nu știu ce să fac..., șopti el.

Claire se lăsă spre el, culcându-se cu sânii rezemați pe pieptul lui.

– Numai nu te opri.

O cuprinse cu brațele și se răsuci cu ea, culcând-o pe un strat de salvie. Din nou, totul părea atât de familiar... O sărută apăsat, iar Claire îl apucă de păr și-l încolăci cu picioarele. Nu putea să facă dragoste cu ea, nu în acel moment... Claire nu gândea limpede și n-ar fi dorit ca a doua zi să facă față consecințelor. De-asta îi cerea să uite.

– Nu, nu te opri, îi spuse ea, când el întrerupse sărutul.

– Nu mă opresc, răspunse Tyler, sărutând-o pe gât, în timp ce degetele mari i se strecurau pe sub marginile chiloților albi, simpli. Mușchii ei

abdominali zvâcniră nervos, spasmodic, când simți cum i-i trăgea în jos. O sărută pe sâni, îi luă un sfârc în gură... Aproape că-și putea aminti cum îi mai făcuse o dată același lucru, dar nu înțelegea cum ar fi fost posibil. Nu se mai întâlnise cu Claire niciodată.

Apoi, își aminti.

Era visul acela.

Visase totul, dinainte.

Știa cu precizie tot ce avea să se întâmple, mirosurile din jurul lor, gustul ei...

Totul, la Claire, striga că era sortit. Și tot ceea ce-l adusese acolo, la Bascom, pe urmele unor vise care nu se adevereau niciodată, ducea la acest vis.

Singurul vis care se împlinea.

A doua zi dimineața, Claire simți o boare răcoroasă și auzi o bufnitură reverberată în ureche, provenind de pe pământ, de lângă ea.

Deschise ochii și văzu un măr mic, cam la șase degete distanță de fața ei. Se auzi încă un zgomot și lângă el apăru un al doilea măr.

Iar adormise afară. I se întâmplase de-atâtea ori, încât nici măcar nu se mai gândea la asta. Se ridică în capul oaselor, scuturându-și țărâna din păr și întinse mecanic mâna spre uneltele de grădinărit.

Dar ceva nu era în regulă. În primul rând, pământul de care se sprijini ca să se ridice era moale și cald. Iar aerul pe care-l simțea pe piele

părea puțin mai răcoros decât ar fi fost normal. Ea însăși se simțea cam…

Se uită în jos și scoase un mic țipăt.

Era goală!

Iar „pământul“ acela moale și cald de lângă ea era Tyler!

Își ținea ochii deschiși, privind-o zâmbitor.

– Bună dimineața!

Toate îi reveniră în minte, fiecare lucru erotic, umilitor, cathartic, pe care-l făcuse. Apoi însă își dădu seama că stătea lângă el goală, așezată pe pământ, privindu-l ca o idioată. Își puse repede un braț peste sânii goi și se uită în jur, căutându-și disperată cămașa de noapte. Zăcea Tyler peste ea. O smulse de sub el, iar Tyler se ridică în șezut.

Claire își trase cămașa peste cap, savurând cele câteva clipe când își putu ascunde fața sub material. O, Doamne…! Unde-i erau chiloții? Îi văzu lângă picioarele ei și-i înhăță imediat.

– Nu spune nimic, îl preveni ea pe Tyler, în timp ce se ridica. Mi-ai promis c-ai să uiți totul. Să nu scoți o vorbă despre asta.

Încă zâmbind, Tyler se frecă la ochi, somnoros.

– Bine.

Claire îl privi din nou. Avea în păr pământ și frunzulițe de izmă creață. Mai avea șortul pe el, dar pieptul îi era gol. Toată pielea i se acoperise cu pete roșii, arsuri de la ea, și totuși nu părea să-l deranjeze – nici acum, cum nu-l deranjase nici în timpul nopții. Cum putea face așa ceva, o noapte

întreagă, numai pentru ea, iar de propria lui plăcere să nu-i pese câtuşi de puţin?

Se întoarse şi porni pe cărare, dar cuvintele lui Tyler o opriră din nou:

– Pentru puţin.

Din cine ştie ce motiv, asta o făcu să se simtă mai bine. Vasăzică, era un nesimţit. Se aştepta să-i mulţumească. Se întoarse spre el.

– Poftim?

Tyler arătă un loc de lângă el, pe pământ:

– Ai scris aici.

Curioasă, reveni într-acolo, ca să vadă mai bine. Pe jos se vedea cuvântul „Mulţumesc", în relief, ca şi cum ar fi fost scris din interior.

Claire scoase un mârâit de frustrare, ridicând unul dintre mere. Îl aruncă din răsputeri spre copac.

– N-am scris eu asta! replică ea, pornind din loc valvârtej.

În timp ce fugea afară din grădină, începu să plouă cu stropi mari. Când ajunse la uşa casei, băierile cerului se desfăcură şi turna cu găleata.

În seara aceea, Fred mergea cu maşina spre casă, prin ploaie, gândindu-se la James. Nu-şi permitea să se gândească la el decât când era singur, de teamă să nu-l vadă cineva şi să nu-şi dea seama ce se întâmpla.

Fred ştiuse dintotdeana că era gay, dar, în primul an de la Chapel Hill University, când îl cunoscuse pe James, crezuse că în sfârşit înţelegea

de ce: fiindcă-i era scris să fie cu James. Mama lui Fred murise în patul ei, când el avea cincisprezece ani, iar tatăl lui, la masa din bucătărie, când Fred era în colegiu. Atunci, Fred fusese nevoit să se lase de facultate și să se despartă și de James, pentru a veni acasă ca să ia magazinul în primire. Considerase că era lovitura finală a tatălui său, aceea de a-l smulge de lângă ceva ce în sfârșit îi dăruia bucuria, indiferent de părerile celorlalți.

Dar, după o despărțire înlăcrimată la școală, spre surprinderea lui Fred, trei săptămâni mai târziu James își făcuse apariția în Bascom.

În cele din urmă, având atâta timp la dispoziție, James se înscrisese la Orion, pentru continuarea cursurilor, în timp ce Fred se ocupa de magazin. Își luase diploma în finanțe și-și găsise o slujbă în Hickory, unde făcea naveta. De-a lungul anilor, îl încurajase pe Fred să se debaraseze de tot ce-i amintea de tatăl său și cruzimea cu care refuzase tot timpul să-i fie alături. James era acela care spunea: „Hai să mâncăm în oraș. Hai să mergem la film. Să vedem dacă cineva din orașul ăsta îndrăznește să spună ceva."

Și astfel, fosta lor aventură tinerească, între doi studenți de douăzeci și unu de ani care se lăsaseră de școală ca să se mute împreună, având, în sfârșit, șansa de a nu mai da socoteală nimănui, s-a transformat într-un menaj comun cu durata mai mare de treizeci de ani. Pentru Fred, acei ani păreau să fi trecut ca răsfoirea grăbită a unei cărți, pentru

a constata că sfârşitul nu era cel la care se aşteptase. Acum, îşi dorea să fi acordat mai multă atenție povestirii.

Îşi dorea să-i fi dat mai multă atenție şi povestitorului.

Se îndreptă spre casa lui Evanelle. Îşi uitase umbrela, aşa că fu nevoit să alerge prin ploaie până pe verandă. Se opri la uşă, ca să-şi scoată vestonul şi pantofii uzi. Nu voia să-i umple de apă podelele curate.

Când intră, n-o văzu pe Evanelle nicăieri, aşa că o strigă pe nume.

– Sunt aici, sus! răspunse ea, iar Fred îi urmă sunetul vocii până în pod.

Evanelle încerca să mături rumeguşul pe care-l lăsaseră în urma lor muncitorii pe parcursul acelei zile, dar era ca şi cum ar fi încercat să strângă nişte păsărele minuscule care-şi luau zborul, stoluri-stoluri, imediat ce dădea să le atingă. Purta o mască albă pe față, fiindcă fiecare mişcare a măturii umplea aerul cu păsărelele de rumeguş, ca o ceață bej ce se infiltra peste tot.

– Te rog, nu face asta. Nu vreau să te oboseşti pentru mine, spuse Fred, venind spre ea ca să-i ia mătura din mâini. Faptul că fusese părăsit îl făcea să-şi pună la îndoială capacitatea de a ține oamenii alături de el – chiar şi prietenii. Voia ca Evanelle să fie fericită că-l avea acolo, gata să facă pentru ea tot ce-i stătea în putere. N-ar fi suportat s-o piardă şi pe ea. Vor face curat lucrătorii, când termină.

Evanelle încă mai avea masca pe față, dar pielea din jurul ochilor i se încreți într-un zâmbet.

– Iese foarte frumos, aici sus, nu ți se pare?

– Arată excelent! îi dădu el dreptate. O să fie perfect.

Imediat ce avea să-și aducă acolo lucrurile, mai bine zis. Dar asta ar fi însemnat să treacă iar pe-acasă – ceea ce deocamdată evita să facă.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Evanelle, ridicându-și masca pe frunte.

– Azi, am trimis niște ambalatori la mine acasă, să-mi lase câteva cutii. Mă voi duce în sfârșit pe-acolo, ca să încep să împachetez. Mă gândeam să închiriez casa. Ce părere ai? o întrebă, nerăbdător să-i afle opinia.

Evanelle dădu din cap.

– Cred că e o idee foarte bună. Știi că poți sta aici, cu mine, cât de mult vrei. Mă bucur enorm că ai venit.

Fred lăsă să-i scape un râs, înecat de lacrimile ce-i stăteau în gât.

– Te bucuri că ți-a venit în casă un nebun cu inima frântă?

– Unii dintre cei mai minunați oameni pe care-i cunosc sunt nebuni, replică Evanelle. Cei mai puternici oameni pe care-i cunosc.

– Eu, sincer îți spun, nici nu știu cât de puternic oi fi...

– Ai încredere-n mine. Până și Phineas Young ar fi uimit. Vrei să vin și eu cu tine până acasă?

Fred dădu din cap. Nici n-avea cuvinte să spună cât de mult dorea.

Era pentru prima oară, de când își luase James lucrurile, că Fred intra în casă. Se uită prin living. Se simțea ciudat, fiind acum acolo, și nu voia să întârzie prea mult. Fără James, casa aceea nu mai era un cămin, ci doar un depozit de amintiri triste despre tatăl lui Fred.

Evanelle intră în living, pe urmele lui, cu pantofii scârțâind pe podelele din lemn de esență tare.

– Ei, remarcă ea, da' știu că arată mult mai bine decât ultima oară când am fost aici. Era imediat după moartea mamei mele. Dumnezeu s-o odihnească, tare-i mai plăceau icoanele cu Iisus.

Întinse mâna și frecă spătarul de piele moale al fotoliului pentru citit.

– Ai niște lucruri frumoase aici.

– Îmi pare rău că nu te-am invitat niciodată, Evanelle. Toate deciziile astea le lăsasem în sarcina lui James.

– Nu-ți face griji. Eu nu prea primesc invitații – asta-i realitatea.

– Ar trebui să primești, insistă Fred, privind-o curios. Ești o femeie de treabă.

– Acum nu mai am ce să fac. Totul a început în 1953. Am încercat să mă opun, dar, când trebuie să-i dau cuiva ceva, *trebuie s-o fac.* Altfel, simt că-mi ies din minți.

– Ce s-a întâmplat?

– A trebuit să-i dau Luannei Clark nişte prezervative. Iar în 1953, n-aveai cum să faci rost în Bascom de prezervative. Am fost nevoită să mă duc tocmai până la Raleigh ca să le cumpăr. Soţul meu m-a dus acolo cu maşina, spunându-mi tot timpul că era o idee foarte proastă. Eu însă n-aveam încotro.

Fred se pomeni râzând.

– Fie şi în 1953, nu putea fi chiar atât de rău să-i dai cuiva prezervative, nu?

– Nu obiectul conta, ci persoana. I-am spus Luannei că aveam ceva pentru ea, a doua zi, la biserică. Încercam să procedez cât mai discret. Era cu nişte prietene şi mi-a spus, pe un ton foarte înţepat: „Păi, dă-mi odată, Evanelle." Ca şi cum ar fi fost dreptul ei. Ştii că familiile Clark şi Waverley nu s-au înţeles niciodată. Ei, şi i le-am dat, chiar acolo, de faţă cu prietenele. A, stai c-am omis partea cea mai importantă. Soţul Luannei îşi pierduse organele genitale în război. Numele meu a fost împroşcat cu noroi, dar situaţia s-a înrăutăţit şi mai tare un an mai târziu, când Luanna a rămas însărcinată. Ar fi trebuit să folosească prezervativele alea. După aceea, când mă nimeream prin preajmă, toţi făceau nişte mutre de parcă aş fi fost gata să le divulg secretele. Nu e genul de situaţie care să-mi aducă invitaţii la cină. Nici nu m-a deranjat chiar aşa de mult, până când a murit soţul meu.

Bătrâna aceea era eroina lui, nu mai încăpea nicio îndoială. Eşti cel care eşti, că-ţi place, că nu-ţi place – aşa că, de ce să nu te bucuri, la urma urmei? Fred se apropie de ea şi-i oferi, curtenitor, braţul.

– Aş fi foarte onorat, Evanelle, ca diseară să luăm cina împreună. Va fi o recepţie numai pe bază de invitaţii.

Râzând, Evanelle îl luă de braţ.

– Ce figură eşti!

11

Dacă ai nevoie de noi, Bay, Henry şi cu mine vom fi la Lunsford's Reservoir. Menajera stă cu bunicul lui numai până la ora cinci, aşa că ne vom despărţi mai înainte. În niciun caz mai târziu de cinci, preciză Sydney, parcă încercând s-o calmeze pe Claire. Ne vom întoarce devreme.

Claire închise capacul coşului de picnic, îi ridică toartele şi i-l dădu lui Sydney. Pesemne o speriase rău pe Sydney în noaptea aceea, cu-o săptămână în urmă. Dar, atâta vreme cât Claire se purta ca şi cum totul ar fi fost în regulă, cine putea şti – poate chiar era aşa. Sydney şi Henry petrecuseră mult timp împreună, în săptămâna care trecuse, cel mai adesea luând cina cu Bay. Duminică se duseseră la cinema. Claire încerca să-şi spună că era mai bine aşa. Se folosea de acel timp, când era singură, ca să pună plante în conserve, să plivească grădina de buruieni şi să recupereze lucrul la acte – toate, numai activităţi sigure şi de rutină. Avea nevoie de aşa ceva. Acelea erau constantele ei.

– O să vă fie bine acolo? întrebă Claire, urmând-o pe Sydney afară din bucătărie.

– Sigur că da. De ce nu ne-ar fi?

– E destul de departe şi o să fiţi singure.

Sydney râse, punând coşul lângă uşa din faţă.

– Vom avea noroc dacă ne vom găsi un loc unde să mâncăm de prânz. Vara, malurile lacului sunt tot timpul ticsite de lume.

– Chiar şi lunea?

– Chiar şi lunea.

– Aha..., făcu Claire, stânjenită. Nu ştiam. N-am fost acolo niciodată.

– Atunci, vino şi tu cu noi! o invită Sydney, la fel cum spusese de fiecare dată, în săptămâna trecută, înainte de a ieşi undeva.

– Ce? Nu...

– Ba da! nu se lăsă Sydney, apucând-o de mâini. Te rog! Trebuie să încetezi să mă tot refuzi. O să ne distrăm de minune. Tu ai trăit aici aproape toată viaţa şi niciodată nu te-ai dus până la lacul de acumulare. Oricine ajunge acolo, la un moment dat. Haide! Te rog...!

– N-aş crede.

– Chiar vreau să vii, insistă sora ei, strângându-i cu speranţă mâinile.

Claire simţi o anxietate familiară – sau poate dobândită. La fel reacţiona şi bunica ei întotdeauna la gândul de a face un lucru cu semnificaţie pur socială, de parcă i-ar fi venit să se strângă ghem ca un arici, până când ameninţarea trecea. Munca era o scuză ideală. Claire nu întreţinea relaţii sociale cu ceilalţi când lucra – comunica. Spunea

ceea ce avea de spus sau nu spunea nimic. Din păcate, acel lucru nu se transpunea bine în decor social. O făcea să pară grosolană şi separatistă, când nu era decât un efort sincer şi disperat de a nu face sau a nu spune vreo prostie.

– Sunt sigură că tu şi Henry vreţi să nu vă deranjeze nimeni.

– Ia nu mai fi tu aşa de sigură! o contrazise Sydney, devenind dintr-odată serioasă. Nu suntem decât prieteni. Prieteni cum am fost dintotdeauna. Asta-mi place la el. Mergem acolo pentru Bay. Tu ne-ai împachetat mâncarea pentru picnic, aşa că măcar vino să mănânci şi tu din ea. Hai, repede – du-te şi te schimbă!

Lui Claire nu-i venea să creadă că se gândea efectiv la aşa ceva. Îşi coborî privirea spre pantalonii albi şi bluza fără mâneci.

– Cu ce să mă schimb?

– Cu un şort sau un costum de baie, dacă vrei să şi înoţi.

– Nu ştiu să înot.

Sydney zâmbi, ca şi cum ar fi ştiut deja.

– Vrei să te învăţ eu?

– Nu! refuză Claire imediat. Vreau să zic... nu, mulţumesc. Nu mă dau în vânt după suprafeţele mari de apă. Bay ştie că înoate?

Sydney intră în salon, unde lăsase două pături şi o sacoşă de plajă plină cu prosoape. Le aduse în antreu, punându-le lângă coşul de picnic.

– Da, a luat lecţii de înot la Seattle.

Imediat, Claire deveni mai atentă.

– La Seattle?

Sydney trase adânc aer în piept, apoi dădu din cap. Nu fusese o simplă scăpare, intenţionat i-o spusese. Acea mică frântură de informaţie era un prim pas.

– La Seattle. Tot acolo s-a şi născut.

Până acum, menţionase localităţile New York, Boise şi Seattle. Erau oraşe aflate mult mai spre nord decât cele unde călătorise mama ei. După plecarea din Bascom, Lorelei o luase spre vest. Claire însăşi se născuse la Shawnee, Oklahoma. Se putea ca lui Sydney şi Bay să li se fi întâmplat diverse lucruri nu tocmai plăcute, despre care Sydney încă nu voia să-i povestească, dar pentru ea binele şi siguranţa lui Bay avuseseră, şi încă mai aveau, prioritate absolută. În fond, o înscrisese pe Bay la lecţii de înot. Acest lucru în sine era de ajuns ca să demonstreze că era o mamă incomparabil mai bună decât fusese vreodată Lorelei.

De afară se auzi un claxon, urmat de vocea lui Sydney:

– Vino, Bay!

Fetiţa apăru în fugă pe scară. Purta un costum de baie, pe sub o rochie galbenă de vară.

– În sfârşit! strigă ea, repezindu-se afară pe uşă.

– OK, atunci, nu te mai schimba..., îi spuse Sydney lui Claire, scoţând din sacoşă o pălărioară de soare din pânză groasă roz, pe care i-o puse pe cap. Perfect. Să mergem.

Și o trase de mână, afară din casă. Henry primi cu eleganță apariția lui Claire în grupul lor. Sydney spunea că erau numai prieteni, dar Claire se cam îndoia că și Henry îi împărtășea opinia. Existau unele momente când îi privea sora și părea să se facă transparent din cap până-n picioare, pierzându-se în ea cu totul.

Se îndrăgostise până peste cap.

Claire și Bay se așezară pe bancheta din spate a mașinii, iar Sydney tocmai se pregătea să se instaleze și ea în față, când Claire o auzi salutând:

– Bună, Tyler!

Întorcându-se imediat în scaun, Claire îl văzu pe Tyler coborând din jeepul lui, în fața casei. Purta un șort cargo și o cămașă hawaiiană înflorată. Acum îl vedea pentru prima oară de când făcuseră dragoste în grădină, și i se tăie respirația. Cum se purtau oamenii după o noapte ca aceea? Cum Dumnezeu mai trăiau și funcționau, după o asemenea intimitate? Parcă ar fi dezvăluit un secret cuiva, regretându-și apoi imediat indiscreția. Iar acum, gândul de a vorbi efectiv cu el o făcea să se aprindă ca focul la față.

– Mergem la un picnic, pe malul lacului de acumulare, îl informă Sydney. Nu vrei să vii și tu?

– Sydney, ce Dumnezeu faci? se răsti Claire, iar Henry o privi curios, în oglinda retrovizoare, făcând-o să se simtă puțin cam rușinată că nu era în stare să invite oamenii la fel de elegant ca el.

– Te învăț să înoți, îi răspunse sora ei, enigmatic.

– Discară am curs! strigă Tyler.

– O să ne întoarcem la timp.

– Atunci, sigur că da, vin şi eu, răspunse Tyler, pornind spre maşină.

Când Claire văzu că Sydney era gata să deschidă portiera din spate, fu cât pe ce să se lovească de-atâta grabă de a trece peste Bay pentru a o lăsa la mijloc, ca un mic tampon între ea şi Tyler. Dar se simţi ridicol când Tyler, gata să intre în maşină, se uită înăuntru şi o văzu.

– Claire! exclamă el, oprindu-se brusc. Nu ştiam că vii şi tu.

Când, în sfârşit, avu curaj să-l privească în ochi, nu găsi acolo nimic ascuns, niciun semn care să arate că se gândea la secretul lor. Nu era decât Tyler, şi nimic mai mult. Oare asta ar fi trebuit să fie o uşurare sau un motiv de a se simţi şi mai îngrijorată?

Imediat ce porniră, Tyler o întrebă:

– Şi ce-i cu lacul ăsta de acumulare?

Claire încercă să găsească ceva normal de spus. Nu putea să menţioneze într-o doară că se mai dusese acolo şi înainte. Nu putea să spună nici măcar că fusese vreodată la un picnic unde nu ea făcuse cateringul. Dar faptul că nu ştia ce făcea putea să nu-l surprindă pe Tyler – mai ales, pe el, dintre toţi cei prezenţi în maşină! De când îl cunoscuse, Claire nu mai era decât plină de contradicţii – pleacă de-aici, vino-ncoace; ştiu destul, ştiu prea puţin; fac faţă la orice.

– N-am fost niciodată acolo, recunoscu ea în cele din urmă. Întreab-o pe Sydney, directoarea noastră de programe pe ziua de azi.

Sydney se întoarse spre ei.

– E un loc de scăldat foarte popular. Vara, merg acolo o mulțime de adolescenți și de familii cu copii. Iar noaptea, e plin de îndrăgostiți.

– Și de unde știi *tu* asta? se interesă Tyler.

Sydney zâmbi, mișcând din sprâncene.

– Te-ai dus acolo noaptea? o întrebă Claire. Bunica știa ce făceai?

– Îți arde de glumă? A spus că obișnuia să petreacă acolo câte o noapte întreagă, pe vremea când era adolescentă.

– Mie nu mi-a spus niciodată asta.

Claire închise brusc gura.

– Nu mă așteptasem să facă și ea chestii d-astea.

– Toată lumea face așa ceva, măcar o dată în viață, ridică din umeri Sydney. A fost și ea tânără, la vremea ei.

Claire aruncă o privire pe furiș spre Tyler. Acesta zâmbea. Și el fusese tânăr odată.

Dintotdeauna, Claire se întrebase cum era să fii tânăr.

Lunsford's Reservoir ocupa nouăzeci de acri de pădure deasă, moștenită de-a lungul anilor de mai multe generații de membrii Lunsford leneși. Era prea greu să îngrădească accesul oamenilor la

lacul artificial, iar dacă transformau regiunea în parc, întreținerea le-ar fi dat prea multă bătaie de cap. Și, în fond, se aflau în zona rurală a Sudului, așa că ai dracului să fie dacă vindeau pământurile familiei sau, mai rău, le cedau statului. Prin urmare, au pus peste tot inscripții cu TRECEREA OPRITĂ pe care nimeni nu le lua în seamă, și-așa a rămas.

De la locul de parcare acoperit cu pietriș pornea un drum lung cam de opt sute de metri, până la lac. Tyler merse tot timpul în urma lui Claire, care era foarte conștientă de trupul ei, de ceea ce știa el despre acesta, toate acele lucruri pe care nu le mai aflase nimeni. I se părea că-i simțea ochii ațintiți asupra ei, dar, când se uita la el peste umăr, îl vedea privind mereu în altă parte. Poate că-i simțea acolo, fiindcă îi dorea acolo. Poate că *așa* reacționau oamenii, după o asemenea intimitate. Când spui cuiva un secret, indiferent dacă e stânjenitor sau nu, se formează o anumită legătură. Persoana aceea ajunge să însemne ceva pentru tine, numai în virtutea a ceea ce știe.

În sfârșit, cărarea se lăți și începu să se audă rumoarea de pe mal. Lacul avea o plajă naturală într-o parte și, pe malul celălalt, un promontoriu înalt, cu brazi sudici, galbeni, unde copiii se cățărau ca să sară în apă. Plaja era, într-adevăr, atât de aglomerată, pe cât prevăzuse Sydney, dar găsiră un loc liber în apropiere de liziera pădurii și-și întinseră păturile.

Claire pregătise sandviciuri cu pui şi avocado, şi plăcinte cu piersici coapte, iar Sydney împachetase Cheetos şi Cola. Se aşezară şi începură să mănânce, stând la taifas, în timp ce surprinzător de multe persoane veneau să-i salute – în majoritate, cliente de-ale lui Sydney, care voiau să-i spună că noile lor coafuri le făceau să se simtă mai încrezătoare în ele însele, că acum soții le luau mai mult în seamă, şi că mecanicii auto nu mai îndrăzneau să le păcălească la depanările maşinilor. Claire era foarte mândră de sora ei.

Imediat ce termină de mâncat, Bay vru să se ducă în apă, aşa că Henry şi Sydney porniră împreună cu ea spre lac.

Drept urmare, Tyler şi Claire rămaseră singuri.

– În regulă, pregăteşte-te, începu el, întinzându-se pe pătură cu fața în sus şi mâinile sub cap. Am să-ți spun o poveste.

Claire şedea pe pătura de alături, dar era destul de aproape ca să se poată uita la el. Îşi dădu seama că acela era un secret pe care-l ştia *ea* despre Tyler: ştia cum arăta când se afla sub ea.

– Ce te face să crezi că vreau să-ți aud povestea?

– Sau asta, sau stai de vorbă cu mine. Şi cred că ai prefera să asculți povestea.

– Tyler, voiam doar să-ți spun că...

– Deci, ascultă aici: în adolescența mea, era mare lucru să mergem la piscina locală, mai ales, pentru noi, copiii din colonie, fiindcă locuiam la

vreo zece mile bune de oraş, aşa că eram destul de izolaţi. Şi aveam o colegă de şcoală, pe nume Gina Paretti. Când trupul ei a început să se dezvolte, băieţii n-au mai putut niciodată să se poarte cu ea la fel ca înainte. Trecea pe lângă noi pe culoar şi, efectiv, ne lua piuitul. Zile întregi, după aia, nu mai puteam scoate o vorbă. Vara, Gina mergea zilnic la piscină, aşa că, după ce am împlinit şaisprezece ani, am început să mă duc şi eu acolo cât puteam de des, numai ca să mă zgâiesc la ea în costum de baie. Spre sfârşitul verii, m-am hotărât să trec la atac. Nu mai rezistam. Luni de zile făurisem tot felul de fantezii cu ea. Nu mai puteam dormi, nu mai puteam mânca... Trebuia să-i vorbesc. Am sărit în apă şi am făcut câteva lungimi de bazin prin faţa ei, demonstraţii de bărbăţie, înainte să ies şi să mă duc la ea. M-am oprit în faţa ei, şiroind de apă şi blocându-i intenţionat soarele, fiincă încă mai eram atât de necopt, încât să cred că modul cel mai firesc de a-i spune unei fete că o plăceam era acela de a o irita. Ea a deschis ochii, s-a uitat la mine... *şi a scos un zbieret.* Se pare că slipul îmi alunecase muuult sub şolduri, când ieşisem din apă, iar eu stăteam în faţa ei, cu chestia aia la vedere. N-a lipsit mult să fiu arestat.

Claire nu se aştepta la aşa ceva şi izbucni în râs. Un râs care-i dădea o senzaţie plăcută – stranie, dar plăcută.

– Trebuie să fi fost îngrozitor.

– Ne neapărat. Peste trei zile, mi-a propus o întâlnire. Dacă stau să mă gândesc, de atunci fetele care fuseseră la piscină în ziua aia au încept să-mi dea foarte multă atenție.

– Serios?

Îi făcu cu ochiul.

– Are vreo importanță?

Claire râse din nou.

– Îți mulțumesc pentru sinceritate.

– Toate umilințele mele îți stau la dispoziție.

– Umilitor sau nu, a fost un lucru firesc. Erai un adolescent normal. Îți petreceai verile la bazin. Probabil că te-ai plimbat chiar și pe o alee a îndrăgostiților. Tu și cu Sydney v-ați fi potrivit de minune.

– Tu n-ai fost o adolescentă normală?

– Nu, răspunse ea simplu, iar Tyler își dădu seama că nu-l surprindea deloc. Și Henry era la fel. Noi eram tipul de copii care de mici își luau în primire moștenirea.

Tyler se rezemă în coate, privind spre marginea apei, unde Henry și Sydney o supravegheau pe Bay. Cineva de pe plajă o strigă pe Sydney, care-i spuse ceva lui Henry, iar el dădu din cap. Apoi, Sydney se duse la un mic grup de femei din apropiere, ca să discute cu ele.

– Te deranjează relația surorii tale cu el?

– Nu e nicio relație între ei. Dar, oricum, de ce să mă deranjeze?

Vorbise pe un ton aproape defensiv, nevrând ca Tyler să știe cât de mult se chinuia să simuleze indiferența, când Sydney își petrecea atât de mult timp cu Henry. În noaptea aceea din grădină, cu el, avusese doar un moment de slăbiciune. De fapt, era mult mai puternică.

– Cred că nu vreau altceva decât să nu suferi o dezamăgire. E o situație dificilă, să te intereseze un om pe care tu nu-l interesezi.

– A..., făcu ea, dându-și seama că-l înțelesese greșit. Dar Henry nu mă interesează ca bărbat.

– Atunci, e bine, răspunse Tyler, ridicându-se și aruncându-și pantofii din picioare. Cred că mă duc să fac o baie.

– Dar nici nu te-ai dezbrăcat...

– Sunt multe motive pentru care te iubesc, Claire, spuse el, ridicându-și brațele peste cap ca să-și scoată tricoul, dar gândești prea mult.

O luă la fugă spre lac și sări în apă. Stai o clipă... Chiar vorbise serios? *O iubea?* Sau nu era decât un automatism verbal, ca atâtea altele? Ar fi vrut să înțeleagă și ea mai bine acele jocuri. Poate că, dacă reușea, avea să poată participa la rândul ei. Poate era în stare să facă ceva și cu acele sentimente pentru Tyler care o iritau și o delectau alternativ, cu senzații simultan plăcute și dureroase.

Henry continua s-o supravegheze pe Bay, așa că Sydney reveni la pături și se așeză lângă Claire.

– Ăla era Tyler?

– Da, răspunse Claire, uitându-se la el cum ieșea iar la suprafața apei.

Își scutură capul, îndepărtând șuvițele ude care i se lipeau de față. Bay râdea la el, așa că Tyler înotă spre ea și o stropi. Fetița îl stropi la rându-i. Henry, la marginea apei, le spuse ceva, făcându-i să se oprească o clipă. Se uitară unul la altul, după care amândoi începură să-l stropească pe Henry. După doar un moment de ezitare, Henry se descălță, își scoase tricoul peste cap și sări în apă, după ei.

– Mamă, exclamă Sydney. Bine-ți mai face laptele la condiția fizică!

– Am motive de a fi așa cum sunt, să știi, izbucni Claire, simțind nevoia imperioasă de a se explica, indiferent cui.

Sydney luă o cutie de Cola și se întoarse spre ea, curioasă.

– N-am avut casă, mama și cu mine, în primii șase ani din viața mea. Dormeam în mașini și în adăposturi pentru vagabonzi. Ea fura întruna și se culca pe unde și cu cine apuca. N-ai știut niciodată asta, nu?

Sydney, care ridicase cutia de Cola spre gură, încremeni cu ea la jumătatea distanței. Apoi, o coborî încet, clătinând din cap.

– Uneori, am sentimentul că te gândești la viața ei dinainte de a se fi întors în Bascom ca la ceva foarte romantic. Nu știu dacă a avut vreodată intenția să rămână, dar când am ajuns aici, am știut că niciodată n-aveam să mai plec. Casa și bunica Waverley erau niște lucruri permanente, și, când

eram mică, numai la aşa ceva visam. Dar pe urmă te-ai născut tu şi am devenit îngrozitor de geloasă. Ţie a început să ţi se acorde toată acea siguranţă chiar din clipa când ai venit pe lume. Numai eu sunt de vină pentru relaţiile care au existat între noi, când eram mici. Te provocam continuu, fiindcă tu erai de aici, iar eu, nu. Şi-mi pare rău. Îmi pare rău că n-am ştiut şi nu ştiu să fiu o soră bună. Îmi pare rău că nu sunt bună nici cu Tyler. Ştiu că tu aşa ai vrea să fiu, dar se pare că sunt incapabilă. Nu pot să nu mă gândesc întruna cât de temporar e totul, iar pe mine tot ce e temporar mă sperie. Mi-e frică să nu mă părăsească oamenii.

– Viaţa înseamnă experienţă, Claire, spuse Sydney în cele din urmă. Nu-i poţi ţine pe toţi şi toate cu forţa alături de tine.

Claire clătină din cap.

– Cred că pentru mine s-ar putea să fie prea târziu...

– Ba nu e prea târziu deloc, bătu deodată Sydney cu palma în pătură, furioasă. Cum a putut mama crede vreodată că un asemenea stil de viaţă ar fi potrivit pentru un copil? E de neiertat! Mi-e ruşine de mine însămi că am invidiat-o, şi au existat momente când cred că eram la un pas de a deveni întocmai ca ea, dar pe tine n-am să te părăsesc. Niciodată. Uită-te la mine, Claire. Nu plec nicăieri.

– Uneori, mă întreb ce motiv a avut. Era o femeie deşteaptă. Evanelle mi-a spus că, înainte de a se fi lăsat de facultate, fusese o studentă dintre cele mai bune. Trebuie să i se fi întâmplat ceva...

– Indiferent care a fost motivul, n-are nicio scuză pentru că ne-a încurcat așa viețile. Putem să trecem peste asta, Claire. N-o putem lăsa să învingă. OK?

Cuvintele erau mai ușor de spus decât de pus în aplicare, așa că sora ei spuse doar atât:

– OK.

Apoi, se întrebă cum Dumnezeu avea să treacă peste ceva pentru a cărui funcționare avusese nevoie de decenii întregi.

O vreme, priviră apa. Bay se săturase de bălăceală și înotă înapoi spre mal lângă Claire și Sydney. Henry și Tyler continuau să se stropească, fiecare încercând să stârnească o jerbă cât mai mare de apă cu mâna.

– Ia uite la ăștia doi..., remarcă Sydney. Parc-ar fi niște puștani, și unul, și celălalt...

– Sunt drăguți, răspunse Claire.

Sydney o cuprinse cu un braț.

– Da, așa e.

În timp ce Sydney și Claire se relaxau pe malul lacului, Emma Clark Matteson se pregătea să petreacă puțin timp *de calitate* cu soțul ei.

Biroul lui Hunter John din cabinetul lui de la firmă nu era la fel de comod ca biroul de acasă. Lambriurile de culoare închisă de pe pereți și biroul metalic, urât, se aflau acolo încă de pe vremea când de afaceri se ocupa tatăl lui Hunter John. Pe Emma o umfla râsul când încerca să și-o imagineze pe

Lillian, mama lui Hunter John, venind la fabrică pentru a-l saluta pe John senior în felul acela.

Fără doar şi poate, Lillian ar fi schimbat acel birou, dacă ar fi putut. Metalul era al dracului de incomod, sub fundul gol al oricui.

Recepţionera îi spuse că Hunter John făcea un tur al uneia dintre fabrici, şi avea să revină în câteva minute. Perfect. Acest lucru îi dădea Emmei destul timp ca să se dezbrace şi să se tolănească pe biroul lui, păstrând pe ea doar ciorapii, jartierele şi o panglică roz împrejurul gâtului.

Niciodată nu-i mai făcuse o asemenea surpriză la serviciu. A, venise să-i aducă de mâncare şi se mai giugiuliseră câte puţin, uneori, dar niciodată nu făcuseră efectiv sex. Existau foarte puţine locuri unde ea şi Hunter John n-o făcuseră. Trebuia să depună mari eforturi dacă voia ca lucrurile să rămână interesante, şi Hunter John să-şi păstreze atenţia concentrată numai asupra ei, fără a se gândi la Sydney sau, cine ştie, poate la faptul că viaţa lui nu ieşise tocmai aşa cum ar fi vrut el. Emma n-ar fi obosit niciodată să tot încerce să-şi facă soţul fericit. La urma urmei, ei îi plăcea sexul – mai mult, era moartă după sex. Atâta numai că, uneori, îi era dificil să meargă înainte, când nu ştia dacă şi el îşi dorea cu adevărat acelaşi lucru. Voia ca Hunter John s-o iubească. Dar, în ultimă instanţă, dacă n-o iubea, prefera să nu ştie. Mai bine aşa, decât să-l piardă de tot. Se întreba dacă mama ei s-ar fi mulţumit

cu un asemenea compromis. Se întreba dacă pentru Ariel dragostea conta cât de cât.

Auzi glasul lui Hunter John apropiindu-se de ușă, și-și desfăcu puțin mai larg picioarele.

Iar în încăpere intră tatăl lui Hunter John.

– Maică Precistă! exclamă John senior.

Emma scoase un zbieret și se rostogoli în spatele biroului.

– Ce s-a întâmplat? se auzi vocea lui Hunter John, în timp ce ea se târa sub birou, ghemuindu-se într-un colț, cu genunchii strânși la piept.

– Cred că e cazul să vă las singuri un timp, pe tine și pe nevastă-ta, spuse John senior.

– Nevasta mea? Unde e?

– Sub birou. Dar hainele ei, în schimb, sunt acolo, pe scaun. Zău, fiule, nu așa se conduce o firmă.

Emma auzi ușa închizându-se. Apoi, pașii lui Hunter John se apropiară, iar el îngenunche în fața ei.

– Fir-ar să fie, Emma, ce cauți aici?

– Am vrut să-ți fac o surpriză.

– Nu vii niciodată aici pentru așa ceva. De ce acum? De ce tocmai în ziua pe care a ales-o taică-meu ca să vină într-o inspecție neanunțată, să vadă cum conduc fabrica? Taică-meu tocmai te-a văzut goală, pe biroul meu! Nu-mi vine să cred!

Emma se târî afară de sub birou. Pentru Hunter John, părerile tatălui său erau mai importante decât

orice pe lume, iar din pricina ei, tocmai se făcuseră de râs amândoi în fața lui. Cum puteau lucrurile să scape de sub control atât de repede?

Totul mersese de minune – cel puțin, tot ce ieșea prost era ascuns sub covor, unde nu mai interesa pe nimeni – până la întoarcerea lui Sydney. De ce nu putuse să stea dracului acolo unde era?

– Iartă-mă, se scuză ea, ducându-se la scaunul unde-și lăsase hainele și începând să se îmbrace.

– Ce te-a apucat, de-o vreme-ncoace? Te ții scai de mine. Nu mai vrei să ieșim în oraș împreună. Mă suni la telefon de câte șaișpe ori pe zi. Iar acum, vii aici și-mi faci figura asta!

Emma își trase rochia peste cap, în timp ce-și încălța pantofii cu tocuri.

– Trebuie să fiu sigură…

Ezită… *că mă mai iubești.*

Hunter John scutură din cap, nedumerit:

– Despre ce tot vorbești acolo?

– Sunt foarte îngrijorată. De când s-a întors Sydney…

– Îți bați joc de mine, i-o reteză el. Nu se *poate* să vorbești serios. Despre Sydney era vorba? Du-te acasă, Emma.

Și, fără să-i mai arunce o singură privire, se duse la ușă și o deschise.

– Eu trebuie să-l prind din urmă pe tata și să încerc să-i explic situația.

– Știi ce-am auzit azi de la Eliza Beaufort? întrebă veselă Emma la cină, în aceeași seară. Că

Sydney și Claire Waverley s-au dus într-o șustă dublă la Lunsford's Reservoir. Ce și-o fi-nchipuind Sydney că face? La vârsta noastră, nimeni nu se mai duce acolo. Și Claire! Ți-o poți imagina pe Claire la lac?

Hunter John nu ridică privirea de la farfuria cu desert. Era tortul lui favorit de ciocolată, cu glazură de unt. Emma îl comandase anume pentru el.

În loc să-i răspundă, Hunter John se șterse la gură și puse șervetul pe masă.

– Haideți, băieți, își chemă el cei doi fii, împingându-și scaunul înapoi. Să tragem câteva aruncări.

Josh și Payton săriră imediat în picioare. Le plăcea la nebunie să joace fotbal cu tatăl lor, iar Hunter John își găsea mereu timp pentru ei.

– Vin și eu cu voi, se repezi Emma. Așteptați-mă puțin, da?

Și, alergând la etaj, își luă pe ea costumul de baie roșu, care-i plăcea atât de mult lui Hunter John – dar, când se întoarse jos, văzu că n-o așteptaseră. Piscina era chiar lângă camera de zi, cea cu gresie pe jos, așa că ieși pe terasă și se duse lângă balustradă, ca să se uite pe gazonul din curte. Hunter John și băieții se jucau cu mingea de fotbal, cu părul deja umed de sudoare. Se făcuse ora șapte și jumătate seara, dar afară încă mai era lumină și caniculă. Vara era ambițioasă și nu se grăbea să cedeze prea ușor locul toamnei. Emma o înțelegea

perfect. Îi plăcea vara. Băieții erau acasă și aveau lumină de zi atât de mult timp, încât mai puteau face o droaie de lucruri cu Hunter John, după ce el se întorcea acasă de la birou.

N-avea niciun sens să-și ude părul, dacă lui Hunter John nu-i ardea să se uite la ea cum înota în piscină, așa că-și puse peste costumul de baie un sarong și începu să-i încurajeze pe băieți la aruncările cu mingea de fotbal. Abia aștepta să înceapă sezonul sportiv, ca să se ducă la meciurile liceului, iar duminica după-amiaza și lunea seara să urmărească transmisiunile de la televizor. Era un lucru pe care-l făceau împreună, în familie, ceva ce Sydney nu făcuse niciodată cu Hunter John. Când Hunter John juca în echipa liceului, Sydney se ducea la meciuri, dar jocul în sine n-o pasiona cu adevărat, pe când Emma se dădea în vânt după el. Îi plăcea fotbalul, pentru că îi plăcea lui. Însă Hunter John renunțase la sport atunci când nu mai putuse pleca la Notre Dame. Renunțase din cauza ei.

Când soarele începu să coboare spre apus, Emma aduse afară o carafă cu limonadă. Curând, băieții și Hunter John porniră și ei spre piscină.

– Limona..., începu ea, dar, până să termine, băieții săriseră deja în bazin, ca să se răcorească.

Emma clătină din cap, cu indulgență. Hunter John venea spre ea. Zâmbind, îi întinse un pahar:

– Limo...

Atât apucă să spună, înainte ca soțul ei să treacă mai departe, intrând în casă. De la incidentul din birou, în aceeași după-amiază, nu-i adresase nicio vorbă.

Emma nu voia ca băieții să-și dea seama că era ceva în neregulă, așa că-i lăsă să se mai joace un timp în apă, după care le aduse prosoapele și-i chemă afară. Apoi, îi expedie în camerele lor să se schimbe și să se uite la televizor, iar ea porni în căutarea lui Hunter John.

Era în saună, așa că Emma se săltă pe placa de marmură din fața cabinei și se așeză acolo, așteptându-l să iasă.

Când ușa se deschise și Hunter John ieși, Emmei i se tăie respirația. Încă mai putea să aibă acest efect asupra ei. Era atât de frumos...! Tocmai se spălase pe cap, și se vedea clar cât de mult i se rărise părul, dar pentru Emma asta nu conta. Îl iubea atât de mult...

– Avem de vorbit, spuse ea. Trebuie să știu de ce nu vrei niciodată să discuți despre Sydney.

Hunter John ridică brusc capul, surprins s-o găsească acolo. Înhăță un prosop și începu să se steargă pe păr, viguros.

– Cred că mult mai importantă e întrebarea: de ce ești atât de obsedată de ea? Ai observat că, de fapt, Sydney nu face parte din viața noastră? A scăpat atenției tale faptul că nu ne-a făcut absolut nimic?

– A făcut destul, doar venind înapoi! replică ea.

Hunter John rămase nemişcat, cu chipul încă ascuns de prosop.

– Nu vrei să vorbeşti despre ea. De unde să ştiu dacă nu cumva refuzi orice comentariu tocmai fiindcă mai nutreşti anumite sentimente pentru ea? De unde să ştiu că, după ce i-ai aruncat doar o privire, n-ai început să-ţi aminteşti tot ce s-a întâmplat înainte ca eu să rămân însărcinată? De unde să ştiu că, dacă s-ar pune i-ar problema, ai lua aceeaşi hotărâre – că te-ai culca iar cu mine, că m-ai lua de soţie...?

Hunter John îşi coborî prosopul de pe cap. Cu o expresie încordată, se apropie de Emma, făcându-i inima să bată mai repede – atât de spaimă, fiindcă arăta atât de furios, cât şi de excitaţie, pentru că era aşa de-al dracului de sexy.

– De unde poţi să ştii? repetă el cu glas scăzut şi vibrant, nevenindu-i să creadă. *De unde poţi să ştii?*

– A umblat prin lume... Şi tu ţi-ai dorit dintotdeauna să călătoreşti.

– La ce te-ai gândit în toţi aceşti ultimi zece ani, Emma? Numai la sex, la coafuri şi la haine sexy. La dineuri perfecte şi la meciuri de fotbal. Ai avut parte de toate astea fiindcă nu voiam să fiu aici? Pentru că mă iubeai cât de cât? Sau, în tot acest timp, de fapt, te luai la întrecere cu Sydney?

– Nu ştiu, Hunter John. Spune-mi tu.

– Ai dat răspunsul greşit, Emma, replică el şi plecă.

– Claire, eşti trează? întrebă Sydney din uşa dormitorului lui Claire, în aceeaşi seară.

Nu fu surprinsă s-o audă pe Claire răspunzând:

– Da.

În copilărie, Claire nu obişnuise niciodată să doarmă prea mult. Îi plăcea să stea în grădină până când o chema în casă bunica lor. Iar Sydney îşi amintea că făcea curat în casă sau cocea pâine, când toţi ceilalţi dormeau. Acela era primul şi singurul loc unde simţise cât de cât o securitate reală, iar Sydney înţelegea acum că Claire fie încercase să şi-o însuşească, fie căutase să-şi câştige singură existenţa ca să poată rămâne acolo. Oricum, o durea că o considerase pe Claire încorsetată şi sucită, fără să înţeleagă prin ce trecuse.

Intră în camera lui Claire, dormitorul din turlă care fusese cândva al bunicii lor. Bunica Waverley acoperise pereţii cu carpetele ei cadrilate, dar Claire le înlocuise cu fotografii alb-negru înrămate şi vreo două portrete vechi de familie. Pereţii erau zgrăviţi într-un galben pastel, iar podelele erau acoperite cu covoare mici, multicolore. Ochii lui Sydney se îndreptară imediat spre locul unde era evident că-şi petrecea Claire cea mai mare parte a timpului, când era în cameră: confortabila canapea aflată sub fereastră. Lângă ea, erau puse pe jos teancuri de cărţi.

Sydney se duse la pat şi-şi petrecu braţul împrejurul unuia dintre stâlpii de la picioare ai baldachinului.

– Trebuie să-ţi spun ceva.

Claire se ridică în capul oaselor, pe perne.

– Despre ultimii zece ani, continuă Sydney.

– Bine, răspunse încet Claire.

La plajă, când stăteau pe pături, avusese de asemenea ocazia să-i spună lui Claire acel lucru, dar n-o putuse face. Atunci nu-şi dăduse seama, dar aştepta noaptea, fiindcă era genul de lucru care nu putea fi spus decât pe întuneric. Acum, în mintea ei nu mai încăpea nicio îndoială că sora ei avea s-o înţeleagă. Şi-i datora lui Claire adevărul. David nu dispărea de la sine.

– Mai întâi, m-am dus la New York, pe-asta o ştii deja. Dar, după aceea, am ajuns la Chicago... Şi pe urmă, la San Francisco, la Vegas... şi de-acolo, în sfârşit, la Seattle. Am cunoscut mulţi bărbaţi. Şi am furat de multe ori. Mi-am schimbat numele în Cindy Watkins, o identitate furată.

– Şi mama a făcut la fel, îi aminti Claire.

– Crezi că a făcut-o din spirit de aventură? Fiindcă era o aventură, într-adevăr, dar mai era şi epuizant. Pe urmă, a apărut Bay... Se aşeză la picioarele lui Claire, doar ca s-o simtă aproape, s-o poată atinge – dacă ea, Sydney, s-ar fi speriat prea tare. Tatăl lui Bay locuieşte în Seattle. Acolo l-am cunoscut. David Leoni.

Înghiți în sec, speriată că-i rostise numele cu voce tare.

– Adevăratul nume de familie al lui Bay e Leoni, dar nu e şi al meu. Nu ne-am căsătorit niciodată. Când l-am cunoscut, David era un om înspăimântător, dar mai întâlnisem şi înainte oameni înspăimântători şi am crezut că puteam să mă descurc cu el. Mă pregăteam să-l părăsesc – cum făceam întotdeauna când situația devenea prea tensionată – dar am aflat că eram gravidă. Nu-mi dădusem seama cât de vulnerabilă te poate face existența unui copil. David a început să mă bată şi devenea din ce în ce mai violent. Când Bay a împlinit un an, l-am părăsit. Am dus-o pe Bay la Boise, am urmat şcoala de cosmetică, mi-am luat o slujbă. Totul părea să meargă perfect. Dar pe urmă, David ne-a găsit. Eu mi-am pierdut un dinte şi n-am mai putut vedea cu ochiul stâng săptămâni în şir, după ce mi-a dat ce considera el că mi se cuvenea. Şi cum i-aş fi putut fi de folos lui Bay, dacă muream? Aşa că m-am întors cu el, după care David a început să comprime lumea mea tot mai mult şi mai mult, şi să mi-o facă din ce în ce mai infernală, până când singurele lucruri cu care mai aveam de-a face erau Bay, David şi ura lui. Uneori, îmi spuneam că o fi fost o pedeapsă pentru stilul de viață pe care-l avusesem înainte de întâlnirea cu el. Dar, pe urmă, am cunoscut o femeie în parcul unde David mă lăsa s-o duc pe Bay de trei ori pe săptămână. Ea şi-a dat seama ce mi se întâmpla

doar uitându-se la mine. Mi-a făcut rost de o maşină şi m-a ajutat să fug. David nu-mi ştie adevăratul nume şi crede că sunt din New York, aşa că nu m-am putut gândi să vin decât aici, singurul loc unde n-ar avea cum să mă găsească.

Claire se îndrepta de spate tot mai mult, pe măsură de asculta povestea. Era întuneric, dar Sydney simțea cum o măsura cu privirea.

– Cred c-am vrut doar să ştii că înțeleg cum te simțeai când ai venit aici, la şase ani. Pentru mine, tot ceea ce aveam aici reprezenta certitudinea absolută. Am ajuns să-mi dau seama că aceasta este singura formă de securitate pe care am cunoscut-o vreodată. Şi vreau ca şi Bay să aibă parte de ea. Vreau să şterg cu buretele tot ceea ce a văzut, tot ceea ce a cunoscut din cauza mea. Crezi că e posibil?

Claire ezită, iar acesta fu întru totul răspunsul de care avea nevoie Sydney. Nu, nu era posibil: nici ea, Claire, nu uitase vreodată.

– Deci, astea au fost secretele mele, oftă Sydney. Nu par atât de nemaipomenite, pe cât le crezusem.

– Secretele nu sunt niciodată atât de serioase, pe cât par. Simți mirosul ăsta? întrebă Claire dintr-odată. Eu l-am mai simțit de câteva ori. E ca de colonie.

– El e, şopti Sydney, ca şi cum David ar fi putut s-o audă. Am adus amintirea asta cu mine.

– Repede, treci în pat, ordonă Claire, dând cearşaful la o parte.

Sydney se repezi în pat, iar Claire potrivi cearşaful în jurul ei. Era o noapte umedă, şi toate ferestrele de la etaj stăteau deschise, dar lui Sydney i se făcu dintr-odată frig şi se cuibări lângă sora ei. Claire o cuprinse cu un braţ, ţinând-o strâns.

– E OK, şopti ea, rezemându-şi obrazul de creştetul lui Sydney. Totul va fi bine.

– Mămico?

Întorcând repede capul, Sydney o văzu pe Bay în uşă.

– Repede, iubito, vino în pat cu mine şi Claire! o chemă ea, dând la o parte cearşaful, la fel cum făcuse şi Claire înainte.

Se strânseră în braţe toate trei, în timp ce gândurile despre David se risipeau pe fereastră.

Zorii zilei următoare se iviră strălucitori şi blânzi, dulci ca vata de zahăr. Claire deschise ochii şi se uită la tavanul dormitorului – acelaşi tavan pe care-l privise şi bunica ei când se trezea, în fiecare zi a vieţii sale.

Întoarse capul şi le văzu pe Sydney şi Bay, dormind adânc, cu faţa una spre cealaltă. Sydney trecuse prin multe şi acumulase o experienţă mai bogată decât şi-ar fi putut imagina vreodată Claire. Pe ea, atâta experienţă, atâtea schimbări, ar fi distrus-o.

Sau, poate, oricât ar fi părut de extraordinar, asta era viața. Toată lumea avea povești de spus.

Se uită din nou în tavan.

Chiar și bunica ei.

Sydney spusese că și bunica Waverley se dusese la Lunsford's Reservoir. Oricât de șocantă era o asemenea veste, Claire presupunea că se dusese acolo cu viitorul ei soț. Apoi însă începuse să-și pună întrebări în legătură cu acele fotografii vechi ale bunicii ei de dinainte de a se fi măritat, când era o femeie tânără și drăguță, cu un zâmbet vesel și un păr ce părea în continuă mișcare, ca și cum ar fi urmat-o la tot pasul o adiere drăgăstoasă. În fotografii, apărea alături de mai mulți băieți, toți cu aceleași expresii admirative pe chipuri. Pe verso, scrisese explicații gen: „În grădină cu Tom", sau „Cu Josiah, la întoarcerea acasă". Pe una dintre ele nu era scris decât un nume: „Karl".

Bunica ei avusese o viață, o viață despre care Claire nu știuse nimic, nefiind în stare nici măcar să și-o imagineze. Se străduise atât de mult să afle totul despre bunica Waverley, să devină asemenea ei... Dar bunica Waverley trebuie să fi intuit la Sydney prezența unui suflet înrudit, în inteligența și sociabilitatea ei. Lui Claire îi dăduse înțelepciunea bătrâneții, dar lui Sydney îi dăruise secretele tinereții.

Claire nu avea nici măcar o fotografie pe care s-o vadă cineva, peste ani de zile, și să-și spună: „Băiatul ăsta a iubit-o."

Se dădu jos din pat şi pregăti micul dejun pentru Sydney şi Bay. Era o dimineaţă frumoasă, cu ciripit de păsări şi sentimente bune, fără niciun miros prevestitor de rele care să plutească prin aer. Sydney plecă la serviciu, pe uşa din spate, strigând peste umăr din mers:

– Afară au căzut o droaie de mere!

Prin urmare, Claire luă o cutie din cămară şi se duse cu Bay să adune merele pe care pomul le aruncase spre uşa din spate.

– De ce-o fi făcut asta? se întrebă Bay, în timp ce mergeau spre poarta grădinii, în lumina vie şi unduitoare a dimineţii.

– Pomului ăstuia îi e greu să-şi vadă de treburile lui, răspunse Claire, în timp ce descuia poarta. Azi-noapte, ne adunaserăm toate trei la un loc şi a ţinut morţiş să ni se alăture şi el.

Când intrară în grădină, copacul îşi înfoie coroana.

– Cred că se simte cam singur.

Clătinând din cap, Claire se duse la hambar să ia un hârleţ.

– E ursuz şi egoist, Bay. Să nu uiţi asta. Vrea să le spună oamenilor lucruri pe care ar fi mai bine ca ei să nu le ştie.

Începu să sape o gropiţă lângă gard, în timp ce Bay stătea sub copac şi râdea de frunzuliţele verzi pe care acesta le lăsa să cadă peste ea.

– Uite, Claire! Plouă!

Claire nu mai văzuse niciodată mărul atât de afectuos. Bay era îndeajuns de inocentă ca să poată trece cu vederea umbra întunecată pe care o arunca în jurul lui.

– Bine că nu-ți plac merele.

– Nu pot să le sufăr, răspunse Bay. Dar pomul îmi place.

Imediat ce termină de lucrat, Claire o luă pe Bay cu ea și se întoarseră în casă.

– Și, ia zi, începu Claire din mers, pe cel mai firesc ton posibil. Tyler are curs diseară?

– Nu. Numai lunea și miercurea are cursuri serale. De ce?

– Mă întrebam doar. Știi ce-o să facem azi? O să ne uităm la niște fotografii vechi! spuse ea cu entuziasm. Vreau să-ți arăt cum arăta străbunica ta. A fost o femeie minunată.

– N-ai și niște fotografii cu mama ta și a lui mami?

– Nu, mă tem că n-am..., răspunse Claire, cu gândul la ceea ce spusese Sydney nu demult, despre fotografiile mamei lor pe care le uitase la plecare. Oare rămăseseră în Seattle? Păruse cuprinsă de o panică foarte puternică, atunci când își amintise că le uitase acolo.

Își propuse s-o întrebe pe Sydney mai multe amănunte despre acest lucru.

Oare o rochie ar fi fost exagerată?, se întrebă Claire, privindu-se în oglinda din dormitor. Dădea

impresia că se străduia prea tare să-i atragă atenția? Nu mai făcuse așa ceva niciodată, așa că n-avea nici cea mai vagă idee. Rochia albă pe care o avea acum pe ea era aceeași pe care o purtase în seara când îl cunoscuse pe Tyler, cea despre care Evanelle spusese că o făcea să semene cu Sophia Loren. Își puse o mână pe gâtul gol. Atunci, părul îi fusese mai lung.

Oare făcea o prostie? Avea treizeci și șase de ani. Nu se mai compara cu cea care fusese la șaisprezece, dar fără îndoială așa se simțea. Probabil, pentru prima oară în viața ei.

În timp ce cobora scara, în aceeași seară, pantofii ei bocăneau nefiresc de zgomotos pe lemnul de esență tare al treptelor. Aproape ajunsese la parter, când se opri. Auzise niște voci. Sydney și Bay se aflau în salon. Trebuia să treacă prin dreptul lor. OK, și ce era cu asta? Nu făcea altceva decât un lucru cât se poate de firesc.

Își îndreptă umerii și coborî ultimele trepte. Sydney și Bay își lăcuiau unghiile de la picioare. Claire era atât de nervoasă, încât nici măcar nu le spuse să fie atente să nu scape lac de unghii pe mobilă sau pe jos.

Cum ele nu ridicau privirile spre ea, își drese glasul:

– Eu mă duc până la Tyler, le spuse, de sub arcadă. S-ar putea să mai întârzii.

– OK, răspunse Sydney, în continuare atentă la unghiile lui Bay.

– Arăt bine?

– Da, tu întotdeauna…

În sfârşit, Sydney ridică privirea şi văzu cu ce era îmbrăcată Claire, cum îşi aranjase părul, cum se fardase şi… că nu ţinea în mâini o farfurie sau o tavă.

– A…, făcu ea, zâmbind. Ţine-ţi picioarele aşa, Bay. Mă întorc imediat.

Şi ieşi în hol, păşind legănat ca o raţă, cu grijă să-şi ţină în aer degetele de la picioare cu unghiile proaspăt lăcuite.

– Da' asta ştiu că-i o surpriză!

– Ce-am făcut? o întrebă Claire.

Sydney îi mai aranjă puţin părul, potrivindu-i câteva şuviţe după ureche.

– A trecut cam mult timp de când n-am mai sedus un bărbat, drept să-ţi spun. Dacă stau să mă gândesc, nici nu cred c-am sedus vreodată unul pe bune. Hmm… Dar aici e vorba de Tyler, bărbatul care mi-a învinețit pereţii dormitorului de cât s-a tot fâţâit noaptea prin curte, cu gândul la tine. N-o să fie deloc greu. E acolo, te aşteaptă.

– Nu mă pricep la cuceriri temporare…

– Atunci, imaginează-ţi că e permanentă. O să fie sau n-o să fie.

Claire trase aer în piept, scurt şi adânc, ca înainte de a intra în cabinetul medical ca să i se facă o injecţie.

– O să doară.

– Dragostea doare întotdeauna. Ăsta-i singurul lucru pe care-s sigură că-l ştii. Dar merită. Asta-i ceea ce ştiu că nu ştii. Încă.

– OK, se învoi Claire. Mă duc.

Sydney deschise uşa din faţă, dar Claire rămase pe loc, privind înserarea de afară.

– Ei, spuse Sydney, văzând că sora ei nu se clintea. Îţi propun s-o iei pe jos, dacă plutitul prin aer nu merge.

Punând un picior în faţa celuilalt, Claire ieşi pe uşă şi coborî treptele. Rareori purta pantofi cu tocuri înalte, dar în seara aceea încălţase o pereche de sandale cu toc înalt, subţire, aşa că fu nevoită s-o ia pe trotuar în loc să scurteze drumul prin curte.

Când ajunse la uşa lui Tyler, fu întâmpinată de lumina caldă şi muzica blândă ce se revărsa pe ferestrele deschise ale casei. Tyler asculta o piesă clasică, lirică. Şi-l putea imagina relaxat, poate cu un pahar de vin. Şi dacă nu avea vin...? Ar fi trebuit să aducă o sticlă.

Întoarse privirea spre propria ei casă. Dacă se întorcea acolo, n-ar mai fi avut curajul să vină încă o dată. Îşi aranjă rochia şi bătu la uşă.

Tyler nu-i răspunse.

Încruntându-se, Claire se uită în stradă, ca să fie sigură că Jeepul lui era parcat în faţa casei, aşa că era întoarsă cu spatele spre uşă, când aceasta se deschise. Curentul de aer făcu să-i fluture poalele rochiei, aşa că se răsuci la loc.

– Bună, Tyler.

Tyler stătea în prag, părând atât de şocat, încât nici nu se mai putea urni din loc. „Desparte-o în etape, ca pe o rețetă", îşi spuse ea. „Ici un bărbat şi o femeie... îi pui în acelaşi vas..."

Era jalnic de nepricepută.

– Pot să intru? îl întrebă.

Tyler ezită, aruncând o privire peste umăr.

– Păi, da, sigur... bineînțeles..., răspunse el, retrăgându-se pentru a-i face loc să treacă.

Claire intră pe lângă el, aproape atingându-l, făcându-l să-i simtă energia. Se vedea clar că numai la aşa ceva nu se aşteptase, fiindcă primele lui cuvinte fură:

– Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea.

Şi, în clipa următoare, o văzu.

Pe podea şedea turceşte o femeie, o roşcată mignonă, iar alături, pe masa de cafea, erau puse două sticle de bere. Fie însemna ceva pentru Tyler, fie o dorea în mod vizibil. Era desculță, iar pantofii nu i se vedeau nicăieri, şi stătea aplecată înainte, astfel încât corsajul decoltat al bluzei cam largi i se îndepărta puțin de piept. Pe dedesubt purta un sutien de culoarea pielii. Se părea că Tyler se pomenise cu două femei hotărâte să-l seducă în aceeaşi seară.

Cum putuse fi atât de proastă? Chiar credea că Tyler stătea cu mâinile-n sân, *aşteptând-o* pe ea?

– A... Ai musafiri...

Începu să se retragă spre uşă şi nimeri cu spatele drept peste el. Se răsuci în loc.

– N-am ştiut. Îmi pare aşa de rău…

– N-are de ce să-ți pară rău. Rachel e doar o veche prietenă, tocmai trecea pe-aici, în drum spre Boston, venind din Florida. Stă la mine câteva zile. Rachel, ea e Claire, vecina mea de-alături. Este specialistă în cateringul bazat pe flori comestibile – incredibilă, de-a dreptul!

O luă pe Claire de braț şi încercă s-o conducă în living. După câteva secunde, fu nevoit să-şi smulgă mâna de pe brațul ei, scuturându-şi-o ca şi cum ar fi simțit o arsură. O privi în ochi şi începu să înțeleagă…

– Scuzați-mă, eu chiar trebuie să plec, repetă ea. N-am vrut să vă deranjez…

– Nu ne-ai…, începu Tyler, dar Claire ieşise deja pe uşă.

– Claire? o strigă Sydney.

Claire ajunsese deja la jumătatea scării înainte ca sora ei să iasă din salon.

– Claire!

Oprindu-se, Claire se întoarse spre ea.

– *Rachel.*

Sydney o privi nedumerită.

– Ce…?

– Era cu *Rachel,* spuse Claire. Au un trecut… o legătură… Stă la el. Se uita la mine ca la o concurentă. Am mai văzut asta şi înainte. Femeile fac mereu aşa.

Sydney făcu o mutră uluită şi indignată – ceea ce, avea să-şi spună Claire mai târziu, după ce se calmase, era foarte frumos din partea ei. Sora sa era indignată, pentru ceea ce i se întâmplase.

– *Era cu altă femeie în casă?*

Claire se gândi la acele fotografii ale bunicii ei, împreună cu tot felul de băieți amorezați.

– N-am nevoie de fotografia unui bărbat care să se uite la mine topit de adorație. Mi-e foarte bine aşa cum sunt. Ce, n-am dreptate?

– Chiar vrei să-ți răspund acum la întrebarea asta?

Claire îşi duse o mână la frunte. Încă-i era atât de încinsă... Insuportabil...

– Nu ştiu ce să fac... Cum să fac... Poate c-am să ies, pur şi simplu, în grădină, şi din când în când el va veni pe la mine şi n-o să mai vorbim niciodată despre cele întâmplate..., dar mărul îi va mulțumi, la fel ca data trecută.

– Nu mai înțeleg nimic.

Claire îşi lăsă mâna să cadă pe lângă trup.

– Mă simt ca o năroadă, asta-i tot ce e de înțeles.

– Ba nu e, draga mea soră, decât primul pas.

– Crezi c-ai putea să scrii totul pe hârtie? Am încurcat complet rețeta, spuse ea, întorcându-se din nou spre scară ca să urce la etaj. Mă duc să fac o baie.

– Azi după-amiază ai făcut una.

– Miros a disperare.

Sydney chicoti.

– O să se rezolve.

Claire își scoase rochia, luându-și pe ea vechiul halat. Tocmai își căuta papucii, când ușa dormitorului se deschise.

Nu putu decât să se holbeze buimăcită la Tyler, care intră închizând amenințător ușa în urma lui. Claire se apucă de reverele halatului – cu un gest ridicol, dacă stătea să se gândească în ce scop se dusese la el acasă cu atât de puțin timp în urmă.

– De ce ți-ai schimbat rochia? Îmi plăcea rochia aia..., dar și halatul îmi place, comentă el, măsurând-o cu privirea. Și de ce veniseși la mine în seara asta, Claire?

– Te rog, hai s-o dăm uitării.

Tyler clătină din cap.

– M-am săturat să tot uit. Acum țin minte totul în legătură cu tine. N-am ce să fac.

Se uitau lung unul la altul. „Iei un bărbat și o femeie proastă... îi pui în același vas..." N-avea nicio șansă de reușită.

– Iar gândești prea mult, o dojeni el. Vasăzică, ăsta e dormitorul tău. Mă întrebam care era – ar fi trebuit să ghicesc că-i odaia din turn.

Dădu ocol încăperii, iar Claire trebui să facă un efort pentru a rămâne pe loc, ca să nu se repeadă la el și să-i smulgă fotografia pe care el o luase de pe birou, să nu-i spună să lase-n pace teancurile de cărți de lângă canapeaua de sub fereastră pentru

că le pusese într-o anumită ordine. Fusese la un pas de a-i dărui acelui bărbat trupul ei, şi nu-l putea lăsa nici măcar să-i exploreze camera? Poate, cu puţină pregătire, dacă ar fi avut timp să-şi împingă pantofii sub pat, să ia de pe noptieră ceaşca murdară cu urme de cafea...

– Rachel nu te aşteaptă? îl întrebă ea nervoasă, când îl văzu aruncând o privire în debaraua deschisă.

Tyler se întoarse s-o privească. O văzu stând la cea mai mare distanţă de el, în colţul opus al încăperii, unde-şi aruncase ultima oară papucii.

– Rachel mi-e doar prietenă şi nimic mai mult.

– A fost ceva între voi...

– Demult, când abia venisem în Florida, ca profesor. A durat cam un an. Nu ne potriveam ca amanţi, dar am rămas prieteni.

– Cum se poate? După toate prin câte-aţi trecut?

– Nu ştiu. Se poate, şi gata.

Porni spre ea. Claire ar fi fost gata să jure că scaunele şi covoarele se dădeau la o parte din faţa lui, ca să-i elibereze drumul.

– Voiai să vorbim? Voiai să mă inviţi la cină sau la un film?

Claire era literalmente încolţită. Tyler se apropia tot mai mult, aplicând acea tactică a aproape-atingerii-dar-nu-tocmai la care se pricepea atât de bine, ca şi cum Claire l-ar fi putut simţi fără să-l simtă cu adevărat, ca şi cum şi l-ar fi imaginat, într-un fel...

– Dacă trebuie s-o spun, voi muri, şopti ea. Aici, pe loc. Am să cad la podea, doborâtă de ruşine.

– Grădina?

Dădu din cap că da.

Mâinile lui i se aşezară pe umeri, cu degetele strecurându-i-se sub guler.

– Nu e prea uşor să uiţi, nu-i aşa?

– Nu e…

Halatul îi alunecă de pe umeri, şi ar fi căzut complet, dacă mâinile ei n-ar fi continuat să strângă reverele.

– Ai pielea fierbinte, şopti Tyler. Erai atât de fierbinte când ai intrat la mine în casă, încât ai fi putut să mă spulberi cu o simplă răsuflare.

O sărută, după care o trase din colţul unde se retrăsese. Apoi o duse de-a-ndăratelea spre pat, devorând-o. „Iei un bărbat şi o femeie proastă… îi pui în acelaşi vas… şi *amesteci.*" Lui Claire i se învârtea capul, cu gândurile învălmăşindu-i-se. Avea o senzaţie de cădere, şi imediat începu să cadă cu adevărat. Se lovi cu partea dinapoi a genunchilor de pat şi se răsturnă pe spate. Halatul i se deschise, şi Tyler se prăvăli peste ea, întrerupând sărutul doar atâta cât să-şi scoată cămaşa, pentru a-i atinge pieptul gol cu al lui.

Ştia. Îşi amintea câtă nevoie avea Claire de acea atingere a trupurilor, câtă nevoie avea de cineva care să absoarbă tot ceea ce-i prisosea.

– Nu putem face asta aici, şopti ea. Sydney şi Bay sunt jos…

Tyler o sărută cu patimă.

– Aşteaptă-mă doar zece minute, ca să scap de Rachel.

– Nu poţi să scapi de Rachel.

– Dar va sta aici trei zile.

Se priviră unul pe altul, şi în sfârşit Tyler respiră adânc şi se răsuci într-o parte. Claire dădu să se acopere cu halatul – cum ar fi putut să zacă acolo cu halatul descheiat? Dar el o opri, strecurându-şi mâna şi cuprinzându-i un sân în căuşul palmei. Era o senzaţie atât de sigură, atât de firească… *A mea.*

– Şi anticiparea poate fi plăcută, cred, spuse el. Trei zile întregi de aşteptare nerăbdătoare…

– Trei zile întregi, repetă Claire.

– Ce te-a făcut să te răzgândeşti? o întrebă el, întorcându-se pe-o parte şi aplecându-şi capul pentru a ajunge cu gura în locul unde-şi pusese mâna.

Claire îl înhăţă de păr cu o mână, închizând strâns ochii. Cum putea dori atât de mult un lucru, un lucru pe care nici măcar nu-l înţelegea?

– Ar fi mai bine să las oamenii să vină. Dacă pleacă, pleacă. Dacă sufăr, sufăr. I se poate întâmpla oricui. Nu?

Ridicând capul, Tyler o privi în ochi.

– Crezi c-am să plec?

– Doar nu poate dura o veşnicie.

– Ce te face să crezi asta?

– Nu cunosc pe nimeni care să fi avut parte de aşa ceva pentru totdeauna.

– Eu mă gândesc tot timpul la viitor. Toată viața am alergat după vise despre ce-ar fi putut să fie. Iar acum, pentru prima oară de când mă știu, chiar am reușit să prind unul.

O mai sărută încă o dată, înainte de a se ridica, luându-și și cămașa.

– Am să-ți acord timp, Claire, zi cu zi – dar ține minte: eu sunt în avans cu mii și mii de zile.

Era prima noapte a lui Fred în apartamentul din pod, iar Evanelle îl auzea foindu-se încoace și-ncolo. Era plăcut să știe că avea pe cineva prin preajmă, făcând tot felul de zgomote mărunte, ca șoarecii. Problema cu fantomele era că ele nu scoteau niciun sunet – iar Evanelle conviețuise destul timp cu stafia tăcută a bărbatului ei, ca să știe.

Se întrebă dacă nu cumva era ipocrită, încurajându-l pe Fred să se mute. În fond, nu era același lucru ca și când s-ar fi mutat ea însăși. Poate că era altceva când îți murea cineva drag, spre deosebire de cazul când omul drag nu făcea decât să te părăsească. Sau poate că era același lucru. Oricum, probabil că se simțea la fel.

Dintr-odată, Evanelle se ridică în capul oaselor.

La dracu'.

Trebuia să-i dea ceva cuiva. Stătu un moment pe gânduri... Era vorba de Fred. Lui Fred trebuia să-i dea ceva.

Aprinse lampa de pe noptieră şi întinse mâna după capot. Ieşi în hol, apoi se opri, întrebându-se încotro s-o ia. Celelalte două dormitoare de la parter erau acum organizate ordonat, cu dulapuri conţinând fişiere şi etajere practice de lemn, pentru toate lucrurile ei.

La stânga.

În al doilea dormitor.

Apăsă pe comutator, se duse la fişiere şi deschise sertarul marcat cu litera G. În sertar găsi nişte mănuşi, o geodă şi seminţe de iarbă clasificate cu grijă, după soiuri. Sub eticheta „Gadget" se afla o însemnare pusă de Fred care spunea: „Vezi şi la Unelte". N-ar fi fost nevoie să se complice şi cu asta – dacă Evanelle voia o unealtă, se ducea şi o lua. Dar Fred mai avea până să înţeleagă cum anume mergeau lucrurile. Sau, la drept vorbind, nici ea încă nu înţelegea chiar totul.

Sub „Gadget", găsi ceea ce voia. Era un dispozitiv aflat încă în ambalajul de la magazn, un instrument de bucătărie numit cuţit de mango, conceput anume pentru a putea tăia mai uşor fructele în jurul seminţelor.

Evanelle se întrebă cum avea să reacţioneze Fred. Iniţial, el se mutase acolo fiindcă spera să primească de la ea ceva care l-ar fi ajutat să se împace cu James. Era dezamăgit că Evanelle nu-i oferise acea soluţie miraculoasă? Acum, după atâta timp, avea să-i dea în sfârşit ceva – şi n-avea nimic de-a face cu James. Poate că era mai bine aşa. Poate

avea s-o ia ca pe un semn că proceda corect, mergând înainte.

Sau poate urma să creadă că, pur şi simplu, avea nevoie să mănânce mai multe fructe mango.

Evanelle auzi de la etaj sunetul de apel al telefonului lui Fred. Acesta spusese că nu voia să-l folosească pe al ei, pentru cazul că Evanelle avea nevoie să sune pe cineva ca să-i spună că-i aducea un lucru de care persoana avea nevoie, ceea ce o făcea să se simtă mai bine, ca şi cum Fred ar fi privit-o ca pe protagonista unui film cu supereroi.

Ciocăni o dată la uşa scării spre pod, apoi urcă treptele. Când ajunse sus, îl văzu pe Fred, în fotoliul lui de piele pentru lectură, lângă dulapul din colţ, unde-şi instalase televizorul. Pe otomana de piele din faţa lui se afla o revistă de antichităţi. Apartamentul încă mai mirosea a vopsea proaspătă.

– Bine, bine, spunea el, în telefon; o văzu şi-i făcu semn să intre. Dă-ţi toată silinţa. Îţi mulţumesc că m-ai sunat.

Şi închise.

– Te-am întrerupt de la ceva?

– Nu, era doar o problemă cu magazinul. O comandă amânată.

Puse telefonul jos şi se ridică.

– Ce te aduce aici? E totul în regulă? Nu poţi dormi? Vrei să-ţi gătesc ceva de mâncare?

– Nu, nu-mi lipseşte nimic, răspunse ea, întinzându-i pachetul. Trebuia să-ţi dau asta.

12

Uneori, Henry își dorea să fi avut darul zborului, fiindcă nu putea să alerge destul de repede. De două ori pe săptămână, se dădea jos din pat noaptea, încet, ca să nu-l trezească din somn pe bunicul lui, și o lua, pur și simplu, la fugă. În noaptea când a împlinit douăzeci și unu de ani, a alergat până la poalele Apalașilor, intrând în Asheville. Faptul că avea vârsta aceea i-a dat un impuls neașteptat de energie și a știut că trebuia să și-o consume cumva, altfel riscând să explodeze. A avut nevoie de șase ore ca să se întoarcă acasă. Bunicul lui îl aștepta pe verandă, iar Henry i-a spus că avusese o criză de somnambulism. Se îndoia că Lester l-ar fi înțeles. Existau momente când abia aștepta să ajungă și el bătrân, ca bunicul său, dar și momente când își simțea trupul viu, trepidând de tinerețe, și nu știa ce să facă cu el.

Nu-i spusese lui Claire, în ziua aceea când se duseseră cu toții la lac, că nici el nu mai fusese acolo niciodată. Nu făcuse niciunul dintre toate acele lucruri pe care le făceau alți copii de vârsta lui. Era prea ocupat cu lăptăria și întâlnirile cu femei mai mature, care știau ce voiau. Când era

cu Sydney, se simțea mai tânăr, dar i se și făcea puțin rău, ca și cum ar fi mâncat prea mult, iar acum nu mai putea alerga destul de repede ca să scape de acea senzație.

În noaptea aceea, se opri la marginea câmpiei, cu picioarele umede și gleznele zgâriate de spinii trandafirilor sălbatici care înfloreau în desișurile de lângă șosea. Farurile unei mașini veneau spre el din lungul drumului, și se ascunse în iarbă până când autovehiculul trecu, nedorind să-l vadă nimeni acolo, la ora două noaptea, numai în boxeri.

Nu se ridică, nici chiar după ce sunetul mașinii se estompă în depărtare. Rămase cu privirea spre lună, care arăta ca o gaură uriașă în cer, lăsând ca lumina să pătrundă de pe cealaltă parte. Trase de mai multe ori aer în piept, inhalând mirosul de iarbă umedă, trandafiri calzi și asfalt negru al șoselei, încă atât de înfierbântat de soarele verii, încât se topea pe margini și mirosea a foc.

Își imagina cum ar fi sărutat-o pe Sydney, cum i-ar fi umblat cu mâinile prin păr... Întotdeauna avea o aromă misterios feminină, ca a salonului cosmetic unde lucra. Lui Henry îi plăcea mirosul acela. Dintotdeauna îi plăcuse. Femeile erau niște făpturi uluitoare. Amber, recepționera salonului unde lucra Sydney, era drăguță și mirosea la fel. Și Sydney își manifesta interesul față de el, dar se oprea mereu la limită înainte de a-l încuraja să iasă cu ea, când se mai întâlneau uneori la White Door. Sydney nu avea sentimente pasionale pentru el,

dar era posibil să se simtă puțin posesivă în ceea ce-l privea. Henry se întreba dacă se făcea cumva de râs sperând că avea să ajungă, cu timpul, să-l iubească. Dar el putea să simtă acea patimă îndeajuns pentru amândoi.

Se ridică în picioare și o luă la fugă înapoi spre casă, cu o luminiță violetă palidă urmându-l precum coada unei comete.

De la fereastra dormitorului, Lester își privea nepotul alergând. Toți bărbații din familia Hopkins erau așa. La fel fusese și el, Lester. Era o prejudecată larg răspândită aceea că, la bătrânețe, oamenii nu mai puteau simți pasiunea. Toți simțeau pasiunea. Toți bătuseră același drum. Cu mult timp în urmă, când o cunoscuse pe prima lui soție, Lester dădea foc copacilor doar stând sub ei noaptea. Îi dorea lui Henry același tip de relație cum avusese el, cu scumpa lui Alma. Iar alergările de noapte, când ardea ca focul, erau primul pas într-acolo. În cele din urmă, dacă Sydney era aleasa, Henry avea să se oprească din alergarea fără țintă, luând-o în schimb la goană către ea.

Claire descoperise că așteptările îndelungate puteau fi plăcute, în unele cazuri – înainte de Crăciun sau când creștea încet aluatul de pâine, ori drumurile lungi cu mașina spre un loc deosebit. În alte cazuri însă, deveneau de-a dreptul nesuferite

– ca atunci când aştepţi să plece anumite vizitatoare femei, de exemplu.

În fiecare dimineaţă, chiar înainte de crăpatul zorilor, Tyler se întâlnea cu ea în grădină. Se mângâiau şi se sărutau, iar el îi spunea diverse lucruri, care o făceau să roşească până şi-n toiul zilei, când se gândea la ele. Dar pe urmă, chiar înainte ca orizontul să înceapă să se înroşească, se pregătea să plece, promiţându-i: „Încă trei zile… Încă două zile… Încă una…“

Claire îi invitase pe Rachel şi pe Tyler la prânz în ajunul plecării lui Rachel, în numele bunelor maniere – fiindcă în Sud exista tradiţia de a face tot felul de lucruri, numai pentru că aşa dictau bunele maniere –, dar, de fapt, deoarece dorea să petreacă mai mult timp cu Tyler, şi nu putea s-o facă decât suportând şi prezenţa lui Rachel.

Puse masa pe veranda din faţă şi servi salată de curcan cu muguri de zucchini. Ştia că Tyler era imun faţă de mâncărurile ei, dar Rachel n-avea de ce să fie, iar mugurii de zucchini ajutau la înţelegere. Rachel trebuia să înţeleagă că Tyler era al ei – al lui Claire. Nimic mai simplu.

Bay se aşezase deja la masă, şi Claire tocmai aducea pâinea, când Tyler şi Rachel urcară treptele verandei.

– Arată minunat, remarcă Rachel.

În timp ce se aşeza, o măsură pe Claire cu privirea. Era o persoană absolut drăguţă. Tyler o simpatiza, iar acest lucru însemna ceva. Dar se

vedea clar că nu trecuse complet peste despărțirea de el, iar apariția ei atât de neașteptată în viața lui nu putea să nu fie cam suspectă. Avea și ea o poveste lungă și complicată.

Una pe care Claire nu dorea câtuși de puțin s-o afle.

– Mă bucur că voi două puteți să petreceți câtva timp împreună, înainte ca tu să pleci, mâine, îi spuse Tyler lui Rachel.

– Știi bine că am un program foarte flexibil, replică Rachel, iar Claire fu cât pe ce să scape carafa de apă pe care o ținea în mână.

– Gustă din zucchini, o îmbie ea.

Masa ieși dezastruos, pasiunea, nerăbdarea și ostilitatea ciocnindu-se ca trei vânturi suflând din direcții diferite, pentru a se întâlni în mijlocul mesei. Untul se topea. Pâinea se prăjea singură. Paharele cu apă se tot răsturnau, vărsându-se pe fața de masă.

– Ce ciudat e aici, afară, spuse Bay, de la locul ei, unde încerca să mănânce.

Luă o mână de chipsuri de cartofi dulci și plecă spre grădină, unde nu găsi nimic ciudat în jurul mărului. În fond, stranietatea depindea de modul personal de a o defini al fiecăruia.

– Cred că e timpul să mergem, propuse Tyler într-un târziu, iar Rachel se ridică imediat în picioare.

– Îți mulțumesc pentru masă, îi spuse ea lui Claire.

Ceea ce nu spuse cu voce tare era mesajul: „Vine cu mine, nu stă cu tine." Dar Claire îl auzi oricum.

În aceeaşi seară, când Sydney se întoarse de la lucru, Claire era sub duş, iar contactul dintre apă şi pielea ei încinsă provoca aburi atât de denşi, încât tot cartierul era învăluit într-o ceață umedă. Claire auzi uşa băii deschizându-se şi tresări când mâna lui Sydney apăru din pâclă şi închise apa.

Scoase capul de după perdea:

– De ce-ai oprit-o?

– Fiindcă nu-şi mai poate vedea omul propria mână, cale de-un cvartal întreg. Era să intru în casa lui Harriet Jackson, crezând că era a noastră.

– Nu-i adevărat.

– Ar putea să fie şi adevărat.

Claire clipi din ochi, prin apa care-i şiroia de pe frunte.

– Azi i-am invitat pe Rachel şi Tyler la masă, recunoscu ea.

– Ai înnebunit? replică Sydney. Vrei să plece de-aici, mai devreme sau mai târziu?

– Sigur că da.

– Atunci, nu-i mai tot aminti că Tyler te doreşte pe tine, nu pe ea.

– Pleacă mâine-dimineață.

– Aşa speri tu.

Sydney ieşi din baie, cu mâinile întinse în față, ca şi cum şi-ar fi pierdut vederea.

– Alt duş să nu mai faci, cât e ea aici, că n-o să mai vadă drumul, ca să plece.

Noaptea, Claire nu putu dormi. În ceasurile dinaintea zorilor, se strecură în camera lui Sydney şi îngenunche la fereastra care dădea spre casa lui Tyler. Rămase acolo până la crăpatul zorilor, când îl văzu pe Tyler conducând-o pe Rachel la maşină, cu bagajele ei în mână. O sărută pe obraz, iar Rachel plecă.

Tyler rămase pe trotuar, uitându-se spre casa Waverley. Toată vara făcuse la fel, privind casa, dorind să se integreze şi el în viața ei. Era timpul să-l primească înăuntru. Claire avea sau să trăiască, sau să moară. Tyler urma sau să rămână, sau să plece. Timp de treizeci şi patru de ani, Claire trăise ținând totul înăuntrul ei, iar acum dădea drumul tuturor lucrurilor, ca unor fluturi eliberați dintr-o cutie. Nu se repezeau care-ncotro, bucuroşi să scape, ci zburau, încet, treptat, astfel încât ea să poate privi cum se risipeau, tot mai departe. Amintirile frumoase, cu mama şi bunica ei, erau tot acolo, fluturi care rămâneau pe loc, puțin cam prea bătrâni ca să mai plece în altă parte. Ceea ce era foarte bine. Pe acelea avea să le păstreze.

Se ridică şi porni către uşă, dar se opri tresărind, când auzi vocea lui Sydney:

– A plecat, în sfârşit?

– Credeam că dormeai, răspunse Claire. Cine să plece?

– Rachel, toanto!
– Da, a plecat.
– Acum ai să te duci acolo?
– Da.
– Slavă Domnului. Toată noaptea nu m-ai lăsat să dorm.
Claire zâmbi.
– Îmi pare rău.
– Da, te şi cred..., replică Sydney, acoperindu-şi capul cu o pernă. Hai, du-te, fii fericită, şi lasă-mă să dorm!
– *Îţi mulţumesc, Sydney,* şopti Claire, convinsă că sora ei n-o auzea.
Ceea ce nu văzu fu privirea furişă pe care o aruncă Sydney de sub pernă, cu un zâmbet.
Încă în cămaşă de noapte, Claire coborî la parter şi ieşi pe uşă. Ochii lui Tyler o urmăriră de-a latul curţii. Îi ieşi în întâmpinare la jumătatea drumului şi-şi înlănţui degetele de ale ei.
Se uitară unul la altul, vorbindu-şi fără cuvinte.
Eşti sigur?
Da. O vrei şi tu?
Mai mult decât orice.
Porniră împreună spre casa lui, începând să făurească amintiri noi; una, în special, avea să se numească Mariah Waverley Hughes, şi să vină pe lume nouă luni mai târziu.

Într-o după-amiază, peste câteva zile mai târziu, Sydney şi Henry se plimbau prin jurul

scuarului din centrul oraşului. Henry venise s-o ia de la serviciu, după program, ca să bea o cafea, ceea ce începea să devină aproape un ritual zilnic. Plimbările lor nu durau decât vreo douăzeci de minute, fiindcă ea trebuia să ajungă acasă, la Bay, iar el la bunicul lui. În fiecare zi pe la ora cinci, Sydney începea să aştepte cu nerăbdare să-l vadă, urmărind involuntar acele ceasornicului și uitându-se mereu spre recepție, în speranța că Henry avea să apară. Şi imediat ce sosea, aducând două café frappé-uri de la Coffee House, ea îi striga:

– Henry, mi-ai salvat viața!

Toată lumea ştia că toate coafezele se repezeau la bărbații necăsătoriți precum corbii la stârv. Şi colegele lui Sydney îl plăceau pe Henry, flirtau cu el şi-l ademeneau. Dar când Sydney le spuse că erau doar prieteni, toate o priviră dezamăgite, ca şi cum ar fi ştiut un lucru pe care ea încă nu-l aflase.

– Deci, puteți să veniți la dineul lui Claire, tu şi bunicul tău? îl întrebă ea, în timp ce se plimbau.

Niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva: Claire să invite oameni la cină! La fel ca bunica lor la bătrânețe, niciodată nu-i plăcuse să primească musafiri. Dar acum Claire îl avea pe Tyler, iar dragostea o schimba, făcând-o să semene mai puțin cu bunica ei şi mai mult cu ea însăşi.

– Am notat în calendar. Vom veni, îi răspunse Henry. Cred că tu şi Claire ați ajuns să vă înțelegeți foarte bine. Amândouă v-ați schimbat mult. Îți mai aminteşti balul de Halloween din primul nostru an de liceu?

Sydney stătu un moment pe gânduri.

– O, Doamne! gemu ea, aşezându-se pe bancheta de piatră din jurul fântânii. Uitasem de asta.

Era anul în care Sydney se deghizase în Claire, la Halloween. Atunci, i se păruse o idee foarte amuzantă. Îşi cumpărase o perucă neagră, ieftină, şi-i strânsese părul la spate cu piepteni; purta nişte blugi mânjiţi de pământ şi saboţii vechi de grădină ai lui Claire. Sora ei era celebră pentru obiceiul de a umbla, fără să ştie, cu făină pe faţă, iar uneori fetele de la băcănie se amuzau pe seama ei, aşa că Sydney îşi făcuse şi pe faţă dâre de făină. Piesa de rezistenţă fusese şorţul *Kiss the Cook,* cu care se încinsese la bal spre amuzamentul tuturor, fiindcă tot oraşul ştia că nimeni n-ar fi sărutat-o pe sucita de Claire, care pe-atunci, deşi avea doar douăzeci şi ceva de ani, avea deja ridicol de multe fixaţii.

– Cred că, atunci, ai făcut-o ca să râzi de ea, spuse Henry aşezându-se alături. În ultima vreme, te tot văd îmbrăcându-te ca ea, dar cred că, de data asta, încerci în mod sincer să-i semeni.

Sydney coborî privirea spre bluza fără mâneci a lui Claire pe care o purta.

– Într-adevăr. Şi mi-a fost de folos şi faptul că nu mi-am adus cu mine prea multe haine, când m-am întors.

– Ai plecat în mare grabă?

– Da, răspunse ea, fără s-o mai lungească şi cu alte explicaţii.

Îi convenea aşa cum stăteau lucrurile, relaţia pe care o aveau, la fel ca în copilărie. David nu era nicăieri, în acea combinaţie. Când ei doi erau împreună, David nici măcar nu exista. Şi nu erau nici presiuni pentru orice altceva în afara prieteniei lor, ceea ce-i aducea o mare uşurare.

– Ai fost şi tu la balul ăla?

Henry dădu din cap şi luă o gură de cafea.

– Mă dusesem cu Sheila Baumgarten. Era cu un an mai mare decât noi, în liceu.

– Ai avut multe prietene? Nu-mi amintesc să te fi văzut în niciunul dintre locurile de întâlnire.

– Şi da, şi nu, ridică el din umeri. În ultimul an, şi în anul următor, am umblat cu o fată de la Western Carolina University.

– O studentă, hai? îl înghionti ea cu cotul, în joacă. Înţeleg că-ţi plac tipele mai mari ca tine.

– Bunicul meu crede cu tărie în teoria conform căreia bărbaţii din familia Hopkins se însoară întotdeauna cu femei mai în vârstă decât ei. O fac şi eu, ca să-l bucur, dar cred că e şi un sâmbure de adevăr în asta.

Sydney râse.

– Deci, de-*asta* m-a întrebat bunicul tău câţi ani am, când ne-am dus la taraba voastră ca să ne luăm îngheţată.

– De-asta, confirmă Henry. Mereu încearcă să mă combine cu cineva. Dar insistă că trebuie ca femeia să fie mai în vârstă decât mine.

Sydney tot amânase să i-o spună, pentru că-i plăceau atât de mult momentele petrecute cu Henry, dar era sincer convinsă că-i făcea o mare favoare când îl informă în sfârşit:

– Să ştii că Amber, recepționera noastră, are aproape patruzeci de ani. Şi te place. Lasă-mă să te combin cu ea.

Henry îşi privi cafeaua, dar nu răspunse. Sydney speră să nu-l fi făcut să se simtă prost. Niciodată nu-i păruse un om timid.

Cu capul în piept şi soarele scăldându-l în lumina lui aurie, i se vedea scalpul prin părul tuns scurt. Pielea începea să i se înroşească de la soare. Sydney ridică mâna şi-l mângâie afectuos pe cap, ca şi cum ar fi fost un băiețel. Aşa-l vedea ea, ca pe acel copil prietenos şi demn pe care-l cunoscuse cândva. Primul prieten din viața ei.

– Ar trebui să-ți pui o şapcă. Să nu ți se facă rău de la soare.

Henry întoarse capul spre ea, privind-o cu o expresie dintre cele mai stranii, aproape tristă.

– Îți mai aminteşti de prima ta dragoste?

– A, da. Hunter John Matteson. A fost primul băiat care mi-a dat vreodată o întâlnire, spuse ea, cu nostalgie. A ta care a fost?

– Tu.

Convinsă că glumea, Sydney izbucni în râs.

– Eu?

– În prima zi din clasa a şasea, m-a pocnit ca o piatră. Pe urmă, n-am mai putut să-ți adresez

vreo vorbă. Am s-o regret toată viața. Când te-am văzut la sărbătoarea de 4 Iulie, şi mi s-a întâmplat din nou acelaşi lucru, am hotărât ca, de data asta, dragostea să nu ne împiedice să fim prieteni.

Sydney încă nu reuşea să înțeleagă.

– Ce tot spui tu acolo, Henry?

– Spun că n-am niciun chef să mă combini cu prietena ta, Amber.

Dinamica situației se schimbă cât ai clipi. Sydney nu mai stătea aşezată lângă tânărul Henry.

Stătea lângă bărbatul care o iubea.

În aceeaşi după-amiază, Emma intră în living, după ce încercase zadarnic să se consoleze ducându-se la cumpărături. În centru, se întâlnise cu Evanelle Franklin, care-i spusese că o căutase toată ziua, fiindcă trebuia să-i dea două monede de câte douăzeci şi cinci de cenți.

Şi, ca dovadă că avea o zi cu adevărat proastă, momentul când primise bani de la o bătrână nebună chiar fusese cel mai plăcut din toate.

Cea mai mare greşeală a ei era aceea de a se fi întâlnit cu mama sa la masă, ca să-i arate ce cumpărase. Ariel o mustrase pentru că nu-şi luase destulă lenjerie, trimițând-o imediat să-şi aleagă ceva sexy, pentru Hunter John. Nu că ar fi avut vreo şansă de reuşită. Emma şi Hunter John nu mai făcuseră dragoste de peste o săptămână.

Scăpă brusc sacoşele din mâini când îl văzu pe Hunter John aşezat pe canapea, răsfoind o carte

mare aflată pe măsuța de cafea. Își scosese sacoul și cravata, și avea mânecile cămășii suflecate.

– Ei, Hunter John! exclamă ea cu un zâmbet vesel, dar în același timp și cu o nervozitate care-i producea un gol în stomac. Ce-i cu tine aici, la ora asta?

– Mi-am luat liber după-amiază. Te așteptam.

– Unde sunt băieții? îl întrebă Emma, sperând ca discuția să continue curând în dormitor. Aruncă o privire în jos, gata să apuce geanta roz, cea în care avea sutienul roz de voal și chiloții tanga cu fundițe roșii.

– S-au dus cu bona la cinema, și pe urmă, să mănânce. M-am gândit că ar fi cazul să stăm de vorbă.

– A..., făcu ea, strângând pumnii pe lângă trup, stresată.

Vorbe... discuții... dizolvare... Nu. Arătă spre cartea din fața lui, ca să-i distragă atenția.

– La ce te uiți?

– La albumul nostru din ultimul an de liceu, răspunse el, iar Emma simți că i se frângea inima. „Ceea ce-ar fi putut să fie“... Hunter John își împodobise biroul de-acasă cu fotografii vechi și trofee de fotbal. Până și fostul tricou și-l pusese în ramă. Aceea era o perioadă cu care putea să se mândrească, o vreme când totul fusese posibil.

O vreme pe care ea, Emma, i-o răpise.

Lăsând sacoșele și pachetele pe jos, porni spre canapea și se așeză lângă el, încet, cu prudență,

parcă speriată că, dacă s-ar fi mişcat prea repede, Hunter John ar fi putut s-o ia la fugă. Albumul era deschis la două pagini cu instantanee candide. În aproape toate apăreau Sydney, Emma şi Hunter John. Se aflau ba în Dome, locul de picnic acoperit de lângă cantină, unde puteau uneori să pufăie pe furiş din ţigări, ba pe bancheta absolvenţilor din rotondă, o zonă exclusivă, în care se aşezau numai cei mai populari din şcoală, ba în faţa dulapurilor personale, hlizindu-se în aparat... sau bucurându-se de pasa câştigătoare a lui Hunter John, la meciul din anul acela.

– O iubeam pe Sydney, spuse el, iar Emma simţi o satisfacţie stranie. Sau, poate, justificată. Deci, recunoştea. Recunoştea că Sydney era problema.

Imediat însă, Hunter John continuă:

– Atât de mult cât poate iubi un adolescent. În acele momente, mi se părea că totul era foarte real. Uite, privesc aceste fotografii, şi în toate, în absolut toate, mă uit la ea. Dar apoi te văd pe tine, şi în toate pozele şi tu te uiţi la ea. Eu am uitat-o de mult, Emma – dar tu n-ai uitat nimic, nu-i aşa? Timp de zece ani, Sydney a făcut parte din căsnicia noastră, fără ca eu să ştiu?

Emma se uita la imagini, încercând să nu izbucnească în plâns. I se umflase nasul, iar rimelul îi curgea ca nişte pârâiaşe negre.

– Nu ştiu... Ştiu doar că tot timpul m-am întrebat: dacă ar fi să iei totul de la început, ai mai face acelaşi lucru? Tot pe mine m-ai alege?

– Deci, despre asta era vorba? Te-ai străduit atât de mult, cu sexul, cu casa perfectă, numai fiindcă-ți închipuiai că nu voiam să fiu aici?

– M-am străduit atât de mult, pentru că te iubesc! strigă ea, disperată. Dar ți-am luat posibilitățile de a alege. Te-am pus să stai acasă, în loc să te duci la colegiu. Ai făcut copii, în loc să călătorești un an în Europa. Întotdeauna a existat o parte din mine care credea că ți-am distrus totul fiindcă o uram pe Sydney atât de mult, fiindcă uram faptul că o iubeai pe ea și nu pe mine. Atât de mult uram asta, încât a trebuit să te seduc. Și ți-am dat peste cap toate planurile. De-atunci, în fiecare zi, nu încerc decât să mă achit.

– Dumnezeule, Emma! Nu mi-ai luat nicio șansă de a alege. Te-am ales pe tine.

– Când ai revăzut-o pe Sydney, nu te-ai gândit la ceea ce-ar fi putut să existe între voi? N-ai comparat-o cu mine? Nicio clipă nu ți-ai imaginat cum ar fi putut să fie viața ta fără mine?

– Nu, nicio clipă, răspunse el, părând sincer nedumerit. În ultimii zece ani, n-am învrednicit-o nici cu un moment de gândire. Iar de când s-a întors, abia dacă m-am gândit cât de cât la ea. Dar *tu* ești cea care tot aduce vorba. *Tu* crezi că întoarcerea ei a schimbat în vreun fel lucrurile. Însă pentru mine n-a schimbat nimic!

– Aha…, murmură ea, întorcând capul ca să-și șteargă lacrimile care șiroiau pe obraji.

Hunter John îi puse un deget sub bărbie și-i întoarse capul, silind-o să-l privească.

– Şi nici n-ar fi putut să schimbe ceva, Emma. Am o viaţă extraordinar de fericită cu tine. Pentru mine eşti o bucurie şi o minunăţie, în fiecare zi a căsniciei noastre. Mă faci să râd, mă faci să gândesc, mă exciţi... Există momente când mă şi uimeşti îngrozitor de tare, dar e o plăcere să mă trezesc lângă tine dimineaţa, să vin acasă la tine şi la băieţi seara. Sunt cel mai norocos om din lume. Te iubesc atât de mult, mai mult decât am crezut că e posibil să iubeşti pe cineva.

– Dar Sydney...

– Nu! o întrerupse el aspru, lăsându-şi mâna să cadă pe lângă trup. Nu, să nu-ncepi din nou! Am făcut eu vreodată ceva care să te facă să crezi că mi-am regretat alegerea? Zile întregi am tot stat şi m-am gândit cum aş fi putut împiedica asta, dar ştii ce am înţeles? Nu e vorba de noi doi. Totul e între tine şi Sydney. Şi mai bănuiesc că s-ar putea să aibă şi maică-ta un amestec. Te iubesc. Pe Sydney n-o iubesc. Îmi doresc o viaţă cu tine. De la Sydney nu-mi doresc nimic. Nu mai suntem aceiaşi oameni care am fost.

Închise albumul din faţa lui, acoperind ferm cu coperta toate visele din copilărie, de fotbalist campion şi excursionist prin Franţa.

– Eu, cel puţin, nu mai sunt acelaşi.

Emma îşi puse mâinile pe piciorul lui, sus, pe coapsă, fiindcă aşa era ea şi n-avea ce face.

– Nu vreau să mai fiu aceea de-atunci, Hunter John. Crede-mă că nu vreau.

Ochii lui îi cercetară fața.

– Cred că a venit cu gândul să rămână aici, Emma.

– Şi eu cred.

– În oraş, voiam să zic, preciză el. Nu în viețile noastre.

– Aha…

Hunter John clătină din cap.

– Încearcă, Emma. Asta-i tot ce-ți cer.

13

Fred şedea la birou, în cabinetul lui, uitându-se la cuţitul de mango din faţa sa. Ce însemna?

Lui James îi plăceau fructele mango. Oare mesajul putea fi acela ca Fred să-i dea un telefon şi... să-l invite să mănânce mango?

De ce nu putea fi totul mai clar? De ce nu putuse veni mai devreme?

Ce Dumnezeu putea face cu un cuţit de curăţat mango? Cum să-l ajute un asemenea obiect să-l aducă pe James înapoi? De zile întregi se chinuia, aşteptând vreun soi de semn, un soi de instrucţiune...

Se auzi o bătaie în uşă şi Shelly, asistenta sa, vârî capul în birou.

– Fred, te caută cineva.

– Vin imediat.

Îşi luă sacoul de pe spătarul scaunului şi-l puse pe el.

Când ieşi, o văzu pe Shelly stând de vorbă cu un bărbat care se oprise lângă rastelurile cu sticle de vin. Femeia arătă spre Fred, apoi se îndepărtă. Omul era Steve Marcus, instructor culinar de la

Colegiul Orion. De-a lungul anilor, purtaseră câteva conversații interesante despre mâncăruri și rețete. Fred avu nevoie de un moment până să se poată mișca din loc. Ultimul lucru pe care i-l spusese James, la despărțire, fusese acela că ar fi fost bine să se combine cu Steve. Vizita de-acum nu avea nicio legătură cu asta, își spuse el, dar și așa detesta fiecare pas pe care-l făcea înainte. N-avea chef de nicio combinație cu Steve.

Acesta îi întinse mâna.

– Fred, mă bucur că te văd.

Fred i-o strânse.

– Ce pot face pentru tine?

În afară de a te lua de bărbat.

– Voiam să te invit să mă ajuți la un curs comunitar gratuit pe care-l predau, sponsorizat de universitate, spuse Steve afabil. Era un om îndesat și volubil, care-și purta inelul masiv din colegiu la mâna dreaptă, iar lui Fred îi plăcuse dintotdeauna faptul că avea mereu unghiile înghijite și lucioase. O să fie un curs amuzant, despre moduri de a găti cât mai ușor, cu gadgeturi și simplificări. Ne-ai putea fi de mare folos, cu toate cunoștințele tale despre alimente și ce se găsește pe plan local.

Era prea mult. Prea curând... Fred avea senzația că cineva încerca să-l trezească din somn dimineața, mult prea devreme.

– Nu știu... programul meu...

– E mâine-seară. Ești ocupat?

– Mâine? Păi...

– Le-am cerut tuturor să vină cu orice dispozitive folosesc şi toate tertipurile pe care le-au învăţat, despre care majoritatea oamenilor nu ştiu nimic. Fără nicio presiune, da? Mâine-seară la şase, dacă poţi să vii.

Îşi vârî mâna în buzunarul de la spate şi scoase portofelul.

– Uite cartea mea de vizită, cu numărul de telefon, dacă ai întrebări.

Fred o luă. Păstra căldura trupului lui Steve.

– Am să mă gândesc.

– Excelent. La revedere.

Întorcându-se în birou, Fred se aşeză greoi pe scaun. „...să vină cu orice dispozitive folosesc şi toate tertipurile pe care le-au învăţat, despre care majoritatea oamenilor nu ştiu nimic..."

Ca de pildă, un cuţit de curăţat mango.

Aşteptase atât de mult timp ca Evanelle să-i dea ceva. Acest obiect ar fi trebuit să îndrepte lucrurile. Încăpăţânat, Fred ridică receptorul. Avea să-l sune pe James. Avea să *facă* în aşa fel ca obiectul să-i ajute să se reunească, orice-ar fi fost.

Formă numărul de mobil al lui James. După al zecelea apel, începu să se îngrijoreze. Apoi, începu să-şi spună: „După al douăzecilea apel, voi şti că acest cuţit de mango n-avea nicio legătură cu James."

Apoi, după al treizecilea.

Şi după al patruzecilea.

Şi al cincizecilea.

Bay se uita la pregătirile pentru petrecere, așezată sub pom. Totul părea să meargă strună, așa că nu-și dădea seama de ce se simțea atât de neliniștită. Poate fiindcă pe marginile grădinii începeau să încolțească niște vițe cu spini, atât de mici și de bine ascunse, încât nici chiar Claire, care știa tot ce se întâmpla în grădina ei, încă nu putea să le vadă. Sau, poate, le văzuse și se hotărâse să nu le ia în seamă. Claire era fericită, la urma urmei, iar fericirea te face să uiți că pe lume mai există și lucruri rele. Bay încă nu era atât de fericită, încât să uite. Nimic nu era încă perfect. Totuși, Tyler încetase să mai bântuie prin curtea casei lui la miezul nopții, răspândind în jur acele scântei violete care semănau cu niște Pop Rocks. Și trecuse mai mult de o săptămână de când nici Bay și nici mama ei nu mai simțiseră mirosul de colonie a tatălui lui Bay, motiv pentru care acum Sydney zâmbea mai des. Ba chiar începuse să vorbească tot mai mult despre Henry, aducând vorba de el în toate conversațiile pe care le purta. Bay ar fi trebuit să se bucure de toate aceste lucruri. Între timp, fusese înscrisă la grădiniță, iar peste două săptămâni avea să înceapă cursurile. Poate că tocmai asta o deranja. Știa că mama ei dăduse un nume fals, când o înscrisese. Era un început rău.

Sau, poate, era numai faptul că Bay nu găsise nici până acum o cale de a face să se adeverească visul cu acel loc pe care-l avusese. Nimic nu mergea. Nu putea găsi niciun lucru care să-i

producă luciri pe faţă, iar mama ei n-o lăsa să mai ia din casă cristale, ca să le ducă afară şi să experimenteze cu ele. Nu descoperise nici vreo metodă de a imita sunetul hârtiei fluturate de vânt. De zile întregi, nu sufla nicio adiere – până în acea după-amiază când, imediat ce Sydney şi Claire au ieşit cu faţa de masă ivorie, încercând s-o întindă pe masa din grădină, vântul s-a stârnit ca din senin. Faţa de masă a fost smulsă din mâinile celor două surori, zburând peste grădină ca şi cum ar fi luat-o un copil, punându-şi-o în cap şi luând-o la fugă cu ea. Râzând, au alergat s-o prindă.

Sydney şi Claire erau fericite. Dimineaţa, îşi amestecau petale de trandafiri în păsatul de ovăz, iar seara stăteau una lângă alta la chiuvetă când spălau vasele, chicotind şi şuşotind. Poate că numai asta conta. Bay n-ar fi trebuit să-şi tot facă atâtea griji.

Nori mari, albi şi cenuşii, ca nişte elefanţi de la circ, începeau să se îngrămădească pe cer, aduşi de vânt. Bay, cu spatele rezemat de trunchiul mărului, îi privea cum se învolburau.

– Auzi, pomule, şopti ea. Ce-o să se întâmple?

Frunzele copacului fremătară, şi un măr căzu la pământ, lângă ea. Nu-i dădu atenţie.

Bănuia că nu-i mai rămânea decât să aştepte şi să vadă.

– Scuzaţi-mă, spuse un bărbat din partea cealaltă a pompelor de benzină.

Apăru în fața Emmei dintr-odată, aureolat de norii-elefant de pe cer, în timp ce ea ridica privirea spre ochii lui negri.

Emma stătea lângă mașina decapotabilă a mamei sale, alimentând-o cu benzină, în timp ce Ariel, așezată la volan, își retușa machiajul în oglinda retrovizoare. La auzul glasului, Ariel se întoarse. Zâmbi imediat și se dădu jos din mașină.

– Bună ziua, salută ea, oprindu-se lângă Emma.

În ziua aceea ieșiseră din nou la cumpărături. Emma și Hunter John plecau la Hilton Head în weekend, numai ei doi, după care aveau să-i ducă pe băieți la Disney World, înainte de a începe școala. Ariel insistase să-i cumpere Emmei un bikini nou, ceva care să-i placă lui Hunter John, iar Emma acceptase, fiindcă-i era mai ușor. Dar, indiferent ce spunea Ariel acum, Emma era mulțumită de relația cu soțul ei. Nu-și învinuia mama pentru toate sfaturile proaste pe care i le dăduse. În fond, lui Ariel seducția îi reușise întotdeauna. Dar Ariel credea că femeile din familia Clark aveau nevoie continuu să-și dovedească aptitudinile, chiar și în fața străinilor. Mai la obiect: vedea un bărbat vorbind cu fiica ei și trebuia să coboare din mașină și să se aplece înainte, arătându-și conținutul decolteului, ca să demonstreze că încă nu-și pierduse talentele.

Bărbatul era chipeș și destul de masiv. Avea un zâmbet de câțiva megawați. Se pricepea la ceea

ce făcea, era limpede. Avea o încredere vizibilă în el însuşi.

– Bună ziua, doamnelor. Sper că nu vă deranjez. Caut pe cineva. Poate reuşiţi să mă ajutaţi...?

– Cu siguranţă, putem încerca, răspunse Ariel.

– Vă sună cumva familiar numele Cindy Watkins?

– Watkins..., repetă Ariel, apoi clătină din cap. Nu, mă tem că nu-mi spune nimic.

– Oraşul acesta este Bascom, din Carolina de Nord, nu-i aşa?

– Staţi cu vârful piciorului în afara lui – dar, da. Pe şosea. Într-acolo.

Necunoscutul vârî mâna în buzunarul sacoului cu croială foarte elegantă şi scoase un mic teanc de fotografii. I-o întinse lui Ariel pe cea de deasupra.

– Femeia asta vi se pare cunoscută?

Emma apăsă pe maneta duzei, ca să alimenteze în continuare, şi se aplecă să vadă şi ea fotografia, împreună cu mama ei. Era poza alb-negru a unei femei care stătea în faţă la Alamo, după câte se părea. Ţinea o inscripţie care spunea, foarte clar, că puţin îi păsa de Carolina de Nord. Judecând după stilul hainelor, fotografia fusese făcută cu peste treizeci de ani în urmă.

– Nu, regret, răspunse Ariel şi se pregăti să i-o înapoieze, dar, brusc, se mai uită o dată la ea. Stai... Ştiţi, s-ar putea să fie Lorelei Waverley.

Emma privi şi ea din nou, mai atentă, fotografia. Da, semăna cu Lorelei.

– Dar poza asta a fost făcută demult, spuse Anna. Femeia din ea a murit.

– Aveţi idee de ce această femeie, continuă el, arătându-i o altă fotografie, mai recentă, ar putea să deţină poze de-ale acelei Lorelei Waverley?

Emmei nu-i venea să creadă. Era o fotografie a lui Sydney, stând lângă acel bărbat. Purta o rochie de seară foarte sumară şi strâmtă, iar el o ţinea cu braţul pe după umeri, posesiv. Sydney nu părea deloc încântată. Nu arăta ca şi cum ar fi avut o viaţă nebunatică şi aventuroasă. Se vedea clar că nu voia să fie acolo unde se afla.

Ariel se încruntă.

– Asta-i Sydney Waverley, spuse ea sec, după care îi dădu fotografia înapoi, ca şi cum din acel moment nu s-ar mai fi cuvenit să se atingă.

– Sydney? repetă omul.

– Lorelei a fost mama ei. O femeie fără căpătâi – şi, între noi fie vorba, nici Sydney nu-i mai brează.

– *Sydney,* spuse el încă o dată, ca şi cum ar fi probat numele. Deci, e de aici?

– Aici a crescut, şi spre surprinderea noastră, a tuturor, s-a întors. A încercat să-l seducă pe soţul fiicei mele.

Scandalizată, Emma îşi privi mama.

– Mamă, nu-i adevărat!

– Persoana *asta* e Sydney Waverley? întrebă necunoscutul, arătând o fotografie a ei. Sunteți sigure? Are și un copil cu ea, o fetiță?

– Da, pe Bay, răspunse Ariel.

– *Mamă!* interveni iar Emma, pe un ton de avertizare; asemenea lucruri nu se discutau cu străinii.

Simțind că Emma începea să se neliniștească, bărbatul bătu imediat în retragere. Într-adevăr, era foarte abil.

– Vă mulțumesc pentru ajutor. O zi minunată vă doresc, doamnelor.

Porni spre un SUV scump și se așeză la volan. În timp ce se îndepărta, cerul începu să se întunece și mai tare, ca și cum el însuși ar fi făcut, cumva, să se adune norii.

Emma se încruntă, cu o senzație stranie. Scoase duza de alimentare din mașină și o agăță la loc pe pompă. Între ea și Sydney nu se făcea risipă de afecțiune, atâta lucru era sigur, dar ceva nu era în regulă.

– Plătesc eu benzina, mamă, spuse ea, sperând să ajungă să-și ia din mașină poșeta, unde avea telefonul celular.

Dar Ariel își scosese deja credit cardul.

– Nu vorbi prostii. Plătesc eu.

– Serios, vreau eu să plătesc.

– Poftim, încheie Ariel, punându-i credit cardul în mână și revenind în mașina decapotabilă. Nu mă mai contrazce și du-te să plătești.

Emma intră în magazinul benzinăriei şi-i dădu vânzătorului cardul. Nu şi-l putea alunga din minte pe bărbatul cu SUV. În timp ce aştepta să i se confirme plata, îşi vârî mâinile în buzunarul hanoracului şi simţi ceva acolo; scoase două fise de câte douăzeci şi cinci de cenţi. Purtase haina aceea şi mai devreme, când Evanelle venise la ea şi-i dăduse cele două monede.

– Mă scuzaţi, îi spuse ea vânzătorului. Aveţi cumva un telefon public?

Vântul continuă să sufle toată după-amiaza. Sydney şi Claire fuseseră nevoite să lege colţurile feţei de masă de picioarele mesei, şi nu puteau aprinde lumânările, fiindcă vântul le-ar fi stins. În locul lor, Claire aduse câteva pungi de hârtie subţire, verde-pal, chihlimbarie şi de culoarea zmeurei, în care puse nişte mici felinare cu baterii, din magazie, improvizând astfel nişte lampioane pe care le aşeza în jurul mesei şi al copacului. Mărului nu-i plăceau, şi le tot răsturna pe cele din apropierea lui, când nu se uita nimeni, aşa că Bay avea sarcina de a ţine pomul sub supraveghere.

Păsările şi licuricii nu creau niciodată probleme în grădină – îi înghiţea caprifoiul – aşa că ideea unei cine luate afară era, de fapt, foarte inspirată. Sydney se întreba de ce n-o mai făcuse nimeni din familia lor, după care se gândi la copac şi-şi dădu seama de ce. Depunea atâtea eforturi să

facă şi el parte din familie, când nimănui dintre ceilalţi numai de asta nu-i ardea.

Reveni cu gândul la noaptea dinainte, când nu putuse dormi şi se dusese să vadă ce face Bay. Claire se afla la Tyler, şi era foarte posibil ca aceea să fie prima noapte pe care Sydney o petrecea singură în casă, numai ea cu Bay, răspunzătoare de tot şi toate.

O găsise pe Bay dormind liniştită. Se aplecase s-o sărute şi, când se ridicase, observase două mere mici şi roz în pliurile plăpumii pe care Bay o împinsese, în somn, la picioarele patului. Sydney le luă şi se duse la fereastră, care era deschisă. Şirul de mere de pe podea o conducea într-acolo. Le ridică şi pe acelea.

Se uită afară pe fereastră şi văzu o mişcare în grădină. Mărul îşi întindea ramurile cât de departe puteau să ajungă, spre masa pe care Tyler le ajutase s-o pună în grădină, în timpul zilei. Capătul unei crengi reuşise chiar să se agaţe de unul dintre picioarele mesei, iar pomul încerca s-o tragă spre el.

– Psst! sâsâi ea, în noapte. Încetează!

Masa nu se mai clinti, iar crengile copacului se retraseră la locurile lor, rămânând complet nemişcate, ca şi cum ar fi spus: „Da' n-am făcut nimic."

Evanelle fu prima care ajunse în seara aceea la petrecerea pe care Sydney o numea cu afecţiune

„Sărbătorirea Deflorării lui Claire". Sora ei îi ceruse să-i promită că n-avea s-o numească astfel de față cu alții.

– Bună Evanelle, o salută Sydney, când o văzu intrând în bucătărie. Unde-i Fred?

– N-a putut să vină, răspunse Evanelle, punându-și geanta pe masă. Are o întâlnire – și-i supărat foc din cauza asta.

Claire ridică privirea de la știuletele de porumb de pe aragaz, pe care-l controla să vadă cât se bine se frăgeziseră boabele.

– Fred are o-ntâlnire cu cineva?

– Oarecum. Un instructor culinar de la Orion l-a invitat să participe la un curs pe care-l predă el. Iar Fred consideră că prezența lui acolo în seara asta ar echivala cu o întâlnire.

– Și de ce e supărat?

– Fiindcă eu i-am dat ceva ce l-a apropiat de instructor, nu de James, așa cum sperase el. Prin urmare, evident, Fred crede că trebuie să trăiască până la adânci bătrâneți cu acel instructor. Uneori, mă scoate din minți. O să-și dea seama curând că el singur ia toate deciziile privitoare la viața lui. Eu nu fac decât să le dau oamenilor obiecte. Ce fac ei cu ele, nu mă mai privește. Știi, chiar a întrebat dacă n-aș puteau să iau pe furiș un măr din grădina voastră, în seara asta, ca și cum ăla i-ar putea spune ce să facă.

Claire se cutremură ușor, înfiorată, deși era învăluită de aburii din oala ce fierbea în fața ei.

– Nu poți să prevezi niciodată ce-o să-ți spună copacul ăla.

– Asta cam așa e. N-am știut nici ce i-a arătat mamei tale, până a murit.

În bucătărie, se lăsă brusc liniștea. Apa încetă să mai fiarbă. Ceasul își întrerupse ticăitul. Sydney și Claire se apropiară instinctiv una de alta.

– Ce vrei să spui? întrebă Claire.

– O, Doamne...! exclamă Evanelle, ridicându-și ambele palme pe obraji. O, Doamne, Dumnezeule, și i-am promis bunicii voastre că n-o să vă spun niciodată...

– Mama noastră a mâncat un măr? întrebă Sydney, nevenindu-i să creadă. Unul dintre merele *noastre?*

Evanelle ridică privirea spre tavan.

– Iartă-mă, Mary. Dar, acum, ce rău ar mai putea face? Uită-te la ele. Se descurcă de minune, spuse ea, ca și cum ar fi fost obișnuită să converseze cu niște stafii care nu-i răspundeau; își trase un scaun de la masa din bucătărie și se așeză, cu un oftat. După ce bunica voastră a primit vestea morții lui Lorelei, în carambolajul ăla rutier înfiorător, a înțeles totul. Mi-a povestit după ce fusese imobilizată la pat, cam cu două luni înainte de a se prăpădi și ea. Din câte putem presupune, Lorelei a mâncat un măr când avea vreo zece ani. În ziua în care a mâncat mărul acela, probabil, a văzut cum avea să moară, după care toate nebuniile pe care le-a făcut erau doar încercări de a împiedica

acel lucru să se adeverească, de a face să se întâmple ceva spectaculos. Ne-am închipuit că voi două ați adus-o înapoi aici, că pentru un timp s-a împăcat cu soarta, fiindcă voi aveați nevoie de îngrijiri. Mary a spus că, în noaptea când Lorelei avea să dispară din nou, a găsit-o în grădină, pentru prima oară după întâmplarea din copilărie. S-ar putea ca în noaptea aceea să fi mâncat încă un măr. Aici, lucrurile păreau să meargă destul de bine; poate că Lorelei crezuse că i se schimbase destinul. Dar nici vorbă de așa ceva. V-a lăsat aici, ca să fiți în siguranță. Urma să moară singură, în acel carambol. Pomul a simpatizat-o mereu pe mama voastră. Cred că știa că fructele lui aveau să-i arate ceva rău. Niciodată nu arunca mere spre ea, așa cum făcea cu toți ceilalți membri ai familiei. Întotdeauna încerca să ne anunțe câte ceva. Dar Lorelei a trebuit să care o scară în grădină, ca să culeagă unul. Mary își amintea că, după plecarea ei, găsise scara lângă garaj. Vă simțiți bine, fetelor?

– E totul în regulă, răspunse Claire, deși Sydney era încă stupefiată. Mama ei nu-și alesese soarta. Nu-și alesese modul de viață. Dar ea, Sydney, imitând-o, *alesese* să facă acele lucruri.

– Atunci, eu mă duc afară, spuse Evanelle.

– Fii atentă. Azi, pomul e cam cu capsa pusă. Nici chiar Bay nu-l poate potoli, spuse Claire. Sperăm să nu-i sperie pe Tyler și pe Henry.

– Dacă băieții ăia vor intra în viețile voastre, mai bine spuneți-le totul. Primul lucru pe care i

l-am spus soțului meu, când aveam șase ani, a fost: „Trebuie să le dau oamenilor lucruri. Asta sunt eu.“ A fost atât de intrigat, încât în noaptea aia a venit la fereastra mea.

Și, luându-și geanta, Evanelle ieși din bucătărie.

– Crezi că a spus adevărul? întrebă Sydney. Despre mama, vreau să zic.

– Are sens... Mai ții minte că, după ce am fost anunțate la telefon că mama murise, bunica a încercat să dea foc copacului?

Sydney dădu din cap.

– Nu-mi vine să cred că am plecat, vrând să-i urmez exemplul, când ea a plecat fiindcă văzuse felul în care avea să moară. Cum de-am putut să înțeleg totul atât de greșit?

– Ești o Waverley. Noi știm fie prea puțin, fie prea mult. Pentru noi, zonă de mijloc nu există.

Claire părea să fi trecut peste durere, dar Sydney clătină din cap cu înverșunare:

– *Urăsc* copacul ăsta.

– N-avem ce face. Trebuie să-l suportăm așa cum e.

Sydney o privi exasperată. Se vedea clar că sora ei nu voia să dramatizeze.

– Deflorarea te-a făcut să fii stoică.

– Ai de gând să încetezi cu aiureala asta? Vorbești de parc-aș fi o plantă veștejită, protestă Claire, ducând un platou la aragaz și începând să scoată din oală știuleții de porumb fiert. Iar

Evanelle are dreptate, să ştii – probabil, ar trebui să le spunem lui Tyler şi Henry.

– Henry ştie deja. Asta-i unul dintre avantajele de a avea pe cineva care te cunoaşte şi te-a acceptat de-o viaţă. Ştie deja cât de ciudate suntem.

– Nu suntem ciudate.

– Henry mi-a spus deunăzi ceva, continuă Sydney, venind spre Claire; începu să frece o pată invizibilă de pe tăblia bufetului, cu cârpa. Ceva ce nu ştiam. Şi de-atunci, mă gândesc mult la acel lucru.

– Ţi-a spus că te-a iubit dintotdeauna? o întrebă Claire, aruncându-i o privire.

– De unde-ai ştiut?

Claire se mulţumi să zâmbească.

– Îmi place să-l am pe-aproape, recunoscu Sydney, gândind cu voce tare. Ar trebui să-l sărut. Să văd ce se întâmplă.

– Şi Pandora a spus: „Mă întreb ce-o fi în cutia asta!“, completă Tyler, intrând în bucătărie.

Veni până în spatele lui Claire şi o sărută pe obraz. Sydney întoarse capul în altă parte, zâmbind.

Henry dăduse un telefon mai-nainte ca să spună că întârzia, aşa că Tyler, Evanelle şi Bay erau deja aşezate la masă. Sydney şi Claire aduceau ultimele farfurii, când, în sfârşit, bătu şi el la uşă.

Sydney puse pe masă roşiile tăiate felii şi mozzarella, şi se duse să-i deschidă, în timp ce Claire aducea în grădină pâinea de porumb cu mure.

– Ai venit tocmai la timp, îi spuse Sydney lui Henry, deschizându-i uşa cu plasă contra ţânţarilor.

Henry se purta ca întotdeauna. Şi Sydney se purta ca întotdeauna. Prin urmare, ce se schimbase? Poate că nimic. Poate că lucrurile stătuseră la fel tot timpul, şi numai Sydney nu observase, fiindcă Henry era un om bun, iar ea nu credea că ar fi putut să aibă un asemenea noroc.

– Îmi pare rău că n-am putut ajunge mai repede, spuse el, în timp ce intra.

– Mare păcat că n-a putut să vină şi bunicul tău.

– S-a întâmplat ceva foarte ciudat, spuse Henry, urmând-o la bucătărie. Chiar înainte de a pleca, Fred a adus-o la noi pe Evanelle, care a spus că avea să-i dea ceva bunicului Pap. Era o carte pe care el murea s-o citească. Şi a preferat să rămână acasă cu ea şi să se apuce de citit. Iar îl necăjeşte piciorul, şi cred că a fost o scuză valabilă ca să nu vină. A trebuit s-o aştepte pe Yvonne, ca să vină să stea cu el.

– Evanelle nu ne-a spus că a trecut pe la voi.

– Era grăbită. A zis că Fred trebuia să ajungă la un curs cu care voia să termine cât mai repede. Aşa că, încheie el, frecându-şi palmele, am ajuns şi eu să văd în sfârşit vestitul măr din grădina Waverley.

– Sunt două lucruri pe care trebuie să le ştii. Unu, nu mânca din mere. Şi doi, fereşte-te.

– Să mă feresc?

– Ai să vezi, îi zâmbi ea. Arăți foarte drăguț în seara asta.

– Iar tu arăți superb.

Sydney își cumpărase o rochie nouă pentru cina aceea, una roz cu broderie de argint sclipitoare, și se umfle puțin în pene.

– Știai că, în clasa a opta, la cursul de istorie a statului Carolina de Nord, stăteam în spatele tău? Îmi plăcea să-ți ating părul fără ca tu să-ți dai seama.

Avea o senzație curioasă în piept – și, fără să mai stea pe gânduri, făcu cei doi pași care o mai despărțeau de el și-l sărută. Impactul trupului ei îl doborî înapoi, peste frigider. Sydney îl urmă, fără să întrerupă contactul, iar șervețelele de hârtie colorată pe care Claire le pusese pe frigider căzură peste margine, fluturând în jurul lor ca niște confetti, da parcă însăși casa ar fi strigat: „Uraaa!“

Când Sydney se retrase, Henry avea o mutră șocată. Încet, ușor, își ridică mâinile ca s-o atingă pe brațe, iar ea simți că i se făcea piele de găină.

Oare chiar asta… simțea cu adevărat…?

Îl mai sărută o dată, ca să se asigure.

Și o simți din nou, mai intensă de astă dată, iar inima începu să-i bată din ce în ce mai repede. Mâinile lui Henry îi mângâiară părul. Sydney sărutase mulți bărbați care o doreau, dar de mult nu mai sărutase unul care s-o iubească. Uitase. Uitase că iubirea făcea ca totul să devină posibil.

Când se retrase iar, îl auzi pe Henry întrebând-o cu răsuflarea tăiată:

– Asta pentru ce a fost?

– Voiam doar să mă asigur.

– Să te asiguri despre ce?

Sydney zâmbi.

– O să-ți spun mai târziu.

– Știi, asta înseamnă că de-acum nu mai e nicio șansă să mă întâlnesc cu Amber, de la coafor.

Râzând, Sydney ridică platoul cu tomate și mozzarella cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl conducea pe Henry în grădină, pe ușa din spate.

În timp ce ieșeau, începu să sune telefonul. Sydney nu-l auzi, cum nu auzi nici robotul care preluă apelul.

– *Sydney? Aici Emma. Vreau... te-am sunat ca să-ți spun că vă caută un bărbat, pe tine și pe fiica ta. Și nu pare să... Vreau să zic, are ceva care...*

Câteva clipe de tăcere.

– *Voiam doar să-ți spun să ai grijă.*

Mâncară și râseră până seara târziu. Picioarele lui Sydney și cele ale lui Henry se atingeau pe sub masă, iar ea nu voia să se miște, nici măcar ca să aducă o sticlă de bere sau de ginger cu cireșe, din frapiera de aluminiu plină cu gheață, de lângă masă. Atâta vreme cât îl atingea, n-avea să se răzgândească, n-avea să-i spună că merita o femeie mai bună ca ea sau că ea însăși nu merita un bărbat atât de bun.

După ce toți terminară de mâncat, Claire ridică paharul.

– Să ținem cu toții câte un toast, le propuse ea. Eu închin… pentru mâncare și flori!

– Pentru iubire și râs! toastă Tyler.

– Pentru vechi și nou! adăugă Henry.

– Pentru ce urmează! spuse Evanelle.

– Pentru măr! completă Bay.

– Pentru…

Sydney se întrerupse, simțind mirosul.

„Nu, nu, nu. Nu aici. Nu acum.“ De ce să-i vină tocmai atunci în minte gândul la David?

Copacul se înfioră, iar peste capetele lor zbură ceva ce numai Tyler și Henry crezură că era o pasăre.

Se auzi un sunet înfundat, când mărul azvârlit lovi un bărbat aflat în partea din față a grădinii, lângă poartă.

– Ce dracu'! strigă un glas bărbătesc, și toți se întoarseră într-acolo, în afară de Sydney.

Simțea că i se sfărâmau oasele. Pe piele începură să-i apară vânătăi, ca o erupție. Spațiul gol dintre două măsele începu s-o doară.

– Bună seara…!? salută Claire veselă, fiindcă aceea era casa ei, și nu credea că acolo ar fi putut să se întâmple ceva rău.

– Șst! i-o reteză scurt Sydney. Bay, du-te după pom. Fugi. Imediat!

Bay, care știa foarte bine cine venise, sări în picioare și o șterse.

– Sydney, ce s-a întâmplat? întrebă Claire, în timp ce Sydney se ridica, întorcându-se încet spre poartă.

– E David.

Imediat, Claire se ridică şi ea. Tyler şi Henry se uitară unul la altul, simţind cum frica iradia acum atât din Sydney, cât şi din Claire. Amândoi se ridicară la rândul lor, în acelaşi timp.

– Cine-i David? se interesă Henry.

– Tatăl lui Bay, îi răspunse Claire, iar lui Sydney îi veni să plângă de uşurare că nu trebuise s-o spună ea însăşi.

În sfârşit, David începu să se materializeze din umbra caprifoiului de lângă poartă.

– Îl vedeţi? întrebă Sydney, disperată. E cu adevărat aici?

– Aici e, răspunse Claire.

– Ai dat o petrecere, şi nu m-ai invitat şi pe mine? întrebă David, ai cărui pantofi scoteau sunete puternice, explozive, pe pietrişul aleii, în timp ce se apropia; nu erau sacrâşnetele obişnuite ale unor paşi normali, ci trosnete violente, furioase. Era un om masiv şi sigur pe sine. Furia lui nu avusese niciodată rolul de a compensa vreo inadecvare fizică sau nesiguranţă emoţională. Nu avea nevoie de motive atât de profunde. Se înfuria dacă Sydney nu se îmbrăca cu hainele pe care le voia el, fără ca mai întâi să-i spună pe care le voia. De-asta nu avea la ea multe haine. Doar câteva, pe care le putuse alege singură.

Sydney încercă să-şi spună că poate nu era chiar atât de grav, că poate David era îngrijorat, sau voia doar să-şi vadă fiica. Dar degeaba ar fi încercat să se amăgească. N-avea să se mai întoarcă la el. Şi nici el nu venise acolo ca s-o ia înapoi. Ceea ce nu mai lăsa decât o singură variantă.

Trebuia să le apere pe Bay şi pe Claire, şi pe toţi ceilalţi. Simpla ei întoarcere acasă îi pusese pe toţi într-un pericol despre care Sydney nu se aşteptase nicio clipă s-o urmărească până acolo. Sau, poate, însăşi ziua plecării ei, din urmă cu zece ani, făcuse să se întâmple acest lucru, printr-o serie continuă de evenimente care duceau până acum şi aici. Oricum, era numai vina ei.

– E-n regulă, staţi liniştiţi. David şi cu mine vom pleca, să stăm de vorbă.

Apoi, îi şopti lui Claire:

– *Să ai grijă de Bay.*

– Nu, nu, protestă David.

În timp ce se apropia, Sydney îşi simţi trupul zvâcnind, ca sub efectul unui şoc electric. Ochii i se umplură de lacrimi. O, Doamne...! Avea un pistol. De unde-şi luase pistol?

– Vă rog, nu vă întrerupeţi pentru mine.

– David, ei n-au niciun amestec. Voi veni cu tine. Ştii că am să vin.

– Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Tyler, observând pistolul; râse, neputându-l lua în serios. Pune chestia aia jos, omule.

David îndreptă arma spre el.

– Ăsta-i ăla cu care te regulezi, Cindy?

Sydney știu ce avea să facă Henry, cu câteva fracțiuni de secundă în avans. Oamenii aceia erau complet inocenți, nici nu le trecea prin minte cu cine aveau de-a face.

– Henry, nu! zbieră ea, repezindu-se spre David.

O împușcătură spulberă tăcerea, ca un tunet. Henry încremeni dintr-odată. La umărul drept, o pată de un roșu viu începu să i se întindă pe cămașă.

Căzu în genunchi. După câteva momente, se răsturnă pe spate, cu privirea spre cer, clipind rapid din ochi, ca și cum ar fi încercat să se trezească dintr-un vis. Evanelle, mică și ușoară ca o frunză, pluti spre el, neobservată de David.

– În regulă, spuse acesta. Cred că de-acum știm care ți-o trage. Tot ce văd aici arată de-a dreptu' *fabulos*.

Ridică un picior și, dintr-o mișcare, răsturnă masa, spărgând farfuriile și împrăștiind cuburile de gheață, în cicoare. Tyler fu nevoit s-o tragă pe Claire smucit înapoi, ca să nu fie lovită de cioburile ce zburau în toate părțile.

– Cum m-ai găsit? întrebă Sydney, pentru a-l face să se uite la ea, nu la Claire. Dacă o mai ținea mult așa, Tyler avea să facă ceva, urmând să fie și el împușcat. Aruncă o privire spre Henry. Era plin de sânge. Evanelle scosese din geantă o eșarfă albastră croșetată și i-o apăsa pe umăr.

– Cu astea te-am găsit, târfă proastă, răspunse el, arătând un teanc de fotografii.

O greşeală. Una dintre numeroasele ei greşeli. Făcuse totul ca să merite ceea ce se întâmpla, dar Henry, nu. Şi nici Claire. Poate ar fi fost mai bine să încerce să fugă, să le lase celorlalţi timp să cheme pe cineva în ajutor. Sau să apuce un ciob de sticlă cât un ţurţure, de la vesela spartă de pe jos, şi să încerce să-l înjunghie. Crezuse că acolo, pe teren propriu, avea să fie mai puternică, însă David încă mai avea forţa de a o subjuga, cu ajutorul spaimei. Înainte, Sydney nu avusese curajul de a-i ţine piept, iar acum nu ştia cum s-o facă.

David frunzărea fotografiile.

– Asta, mai ales, mi-a fost de mare ajutor. „Nu mai vreau în Bascom! Carolina de Nord e o cocină!"

Ridică fotografia mamei ei de la Alamo. Copacul se cutremură, ca şi cum ar fi recunoscut-o pe Lorelei. Îi aruncă fotografiile lui Sydney, care se retrăgea din faţa lui, îndepărtându-se de masă şi de toţi cei dragi.

– Îţi dai seama în ce lumină m-ai pus? L-am adus pe Tom acasă de la Los Angeles. Îţi imaginezi ce surpriză pe capul meu, când tu şi Bay nu eraţi acolo?

La auzul acestei veşti, lui Sydney îi amorţiră vârfurile degetelor. Tom era amicul lui din colegiu, acum partener de afaceri în Los Angeles. Faptul că se făcuse de râs în faţa lui îl împinsese pe David să pornească pe urmele ei cu pistolu-n mână. Nu suporta să fie făcut de râs. Sydney ştia asta. O ştia mai bine decât orice părticică a propriului ei trup.

– Nu mai da îndărăt, Cindy. Știu ce urmărești. Nu vrei s-o observ pe ea, spuse el, întorcându-se cu fața spre Claire. Și tu, cine-oi fi?

– Eu sunt Claire, răspunse ea cu furie. *Sora* lui Sydney.

– *Sydney*, râse David, clătinând din cap. Încă nu pot să trec peste dezvăluirea asta. Soră, hmm? Ești mai înaltă, mai voinică... Nu pari să te frângi ușor. Nu ești chiar la fel de drăguță ca ea, cred, dar ai țâțe mai mari. Însă probabil ești la fel de proastă, altfel te-ar fi *dus* mintea să nu te-atingi de ce-i al meu.

Tyler trecu în fața lui Claire – iar David nu era omul care să refuze o luptă. Făcu un pas spre el, însă Sydney interveni:

– Nu!

David se răsuci iar spre ea.

– Și ce-o să faci *tu* ca să mă oprești? O să mă lași să fac orice. Și știi bine de ce...

Pe chip i se ivi un zâmbet plin de răutate.

– Unde-i Bay? Am văzut-o pe-aici. Ia ieși afară de unde te-ai ascuns, pisicuțo. A venit tăticu'. Hai să-i dai un pupic lui tăticu'...

– Bay, stai unde ești! țipă Sydney.

– Să nu-ndrăznești să-mi calci în picioare autoritatea în fața fiicei noastre! se răsti David, pornind din nou către ea.

În clipa următoare, însă, un măr se rostogoli până la picioarele lui. David ridică privirea spre copacul învăluit în umbre.

– Micuța mea Bay s-a ascuns după pom? Vrea ea ca tăticu' să pape un măr?

Sydney, Claire și Evanelle îl priviră, fără a avea curaj să facă nici cea mai mică mișcare, cum se apleca să ridice mărul de la pământ.

Tyler dădu să se repeadă la el, profitând de diversiune, dar Claire îl apucă de braț, șoptindu-i:

– Nu, stai...!

David ridică la gură mărul roz, de o formă perfect rotundă. Trosnetul zemos al mușcăturii răsună cu ecou prin toată grădina, iar florile tresăriră și se scofâlciră, parcă înspăimântate.

David mestecă un moment, după care, dintr-odată, îl cuprinse o împietrire nefirească.

Ochii îi săgetară într-o parte și alta, ca și cum s-ar fi uitat la un lucru pe care ceilalți nu puteau să-l vadă, un film proiectat numai pentru el. Lăsă să-i cadă din mâini, în același timp, mărul și pistolul.

Clipi din ochi de câteva ori și se uită la Sydney. Apoi, se întoarse spre toți cei din grădină, întâlnindu-le pe rând privirile.

– Ce-a fost asta...? întrebă el, cu glas tremurător.

Cum nimeni nu-i răspunse, răcni:

– Ce mama dracu' a mai fost și asta?!?

Sydney coborî ochii spre fotografiile mamei sale, împrăștiate pe iarbă, la picioarele ei. Simți cum o învăluia un sentiment straniu de calm. Își amintea clar momentul când David o găsise în

Boise, când o bătuse atât de sălbatic pe bancheta din spate a maşinii. La un moment dat, ştiuse că avea să moară. În timp ce pumnii lui se prăvăleau peste ea, nu se mai îndoise că se uita la el cum o ucidea. Fusese o surpriză atât de mare să se trezească, mai târziu, găsindu-l pe David deasupra. Era posibil ca şi pe el să-l fi surprins. Moartea altcuiva nu însemna nimic pentru David, în fond – dar ceea ce tocmai văzuse însemna ceva. Însemna enorm.

– Tocmai ţi-ai văzut moartea cu ochii, nu-i aşa? îl întrebă ea. Cea mai mare spaimă a ta a fost adeverită, David? De data asta, te chinuia şi pe tine cineva?

David se albi la faţă.

– Ani şi ani le-ai tot făcut-o altora, şi în cele din urmă ţi-o va face cineva şi ţie.

Veni spre el, foarte aproape, fără ca acum să mai fie intimidată, fără să se mai teamă. Undeva, în adâncul ei, bănuia că David avea să rămână pentru totdeauna în apropiere, s-o sperie noaptea, să-i chinuiască gândurile. Dar, într-o zi, avea să moară şi el – iar acum, o ştiau amândoi.

– Pleacă de-aici cât de departe poţi, David, îi şopti ea. Poate reuşeşti să fugi mai repede ca soarta. Atâta vreme cât stai aici, o să se adeverească. Voi avea eu grijă să se adeverească, poţi fi sigur.

David se răsuci în loc şi făcu câţiva paşi împleticiţi, înainte de a fugi din grădină.

Imediat ce dispăru, Sydney strigă:

– Bay! Bay, unde ești?

Bay veni în goană de lângă gard, dintr-o cu totul altă direcție decât a copacului. Alergă până în brațele mamei sale. Sydney o cuprinse strâns, înainte de a se duce amândouă la Henry, unde Sydney îngenunche lângă el.

– O să se vindece, îi spuse Evanelle.

– Mai încetează și tu să ne tot salvezi viețile..., spuse Sydney, cu ochii în lacrimi.

Henry zâmbi ușor.

– Chiar crezi c-am de gând să plec undeva, înainte de a-mi spune de ce anume încercai să te asiguri, în bucătărie?

Sydney nu-și putu stăpâni râsul. Cum putea Henry să iubească o femeie care-i făcea atâta rău? Cum putea ea iubi un om atât de bun?

– Mă duc să chem ambulanța, spuse Evanelle.

– Cheamă și poliția! Dă-le semnalmentele lui! strigă Tyler după Evanelle, ducându-se să ridice pistolul. S-ar putea să-l prindă pe dementul ăla. Ce fel de mașină are, Sydney?

– A plecat pentru totdeauna, îi răspunse Sydney. Nu-ți mai face griji.

– Să nu-mi mai fac griji? Da' ce-i cu voi, oameni buni, ați înnebunit?

Tyler se uita de la unul la altul, dându-și dintr-odată seama că toți, chiar și Henry, știau un lucru care lui îi scăpa.

– De ce-a-nceput să facă mutrele alea, de parcă și-ar fi pierdut mințile? Și cum naiba s-a rostogolit mărul până la picioarele lui, dacă Bay nu era acolo?

– Pomul i l-a aruncat, răspunse Claire.

– Cum să i-l arunce pomul? Şi de ce-s eu singurul care nu pricepe nimic din toate astea? N-aţi văzut ce s-a întâmplat aici? Cineva trebuie să-i ia numărul de la maşină...

Dădu s-o ia la fugă spre casă, dar Claire îl prinse de braţ.

– Tyler, ascultă-mă, îi spuse ea. Dacă mănânci un măr din copacul ăsta, vei vedea cel mai important eveniment din viaţa ta. Ştiu că pare imposibil, dar cred că David a văzut felul cum va muri. Şi l-a speriat. Şi pe mama noastră a alungat-o de-aici. Pentru unii oameni, cel mai important lucru din viaţă e şi cel mai rău. N-o să se mai întoarcă.

– Ei, haide..., replică Tyler. Am mâncat şi eu unul din merele alea, şi n-am luat-o la fugă urlând în noapte.

– Ai mâncat un măr? repetă Claire, cu gura căscată.

– În noaptea când ne-am cunoscut. Când am găsit toate merele alea la mine-n curte.

– Şi ce-ai văzut? vru ea să ştie.

– Nu te-am văzut decât pe tine, răspunse Tyler, făcând ca trăsăturile ei să se topească de tot, în timp ce-l privea. Şi ce...

Nu apucă să spună mai mult, căci Claire se hotărâse să-l sărute.

– Ei, interveni Bay, da' unde-au dispărut toate fotografiile?

PARTEA A TREIA

Privind în viitor

14

Nu reuşesc să ajung la ele, spuse Sydney.
Bay stătea culcată pe o parte, în iarbă, cu capul rezemat pe braţ. Picotise în grădină, în toată acea după-amiază de duminică, dar sunetul vocii mamei sale o făcuse să deschidă ochii. Claire şi Sydney rezemaseră o scară veche de lemn de trunchiul mărului. Acum, Sydney ajunsese în vârful ei şi întindea mâinile spre ramuri, iar Claire sprijinea baza scării.

– S-ar putea să ajung la aia, spuse Sydney, arătând spre o creangă mai joasă din cealaltă parte, dacă mutăm scara.

Claire clătină din cap.

– O să se mişte din loc înainte să ajungem noi acolo.

Sydney scoase un sunet exasperat, şuierând printre dinţi:

– Pom tâmpit!

– Ei, mă aşteptam să vă găsesc aici! strigă un glas.

Cele două surori se uitară peste umăr. Pe cărare se apropia Evanelle.

– Bună, Evanelle, o salută Sydney, în timp ce cobora scara. Se opri pe a patra treaptă de la pământ şi sări până jos, cu fusta umflându-i-se în aer ca o paraşută, spre amuzamentul lui Bay.

– Ce faceți, fetelor? se interesă Evanelle, apropiindu-se.

– Încercăm să luăm din pom pozele mamei, spuse Claire, deşi n-o făcea decât fiindcă aşa voia Sydney cu tot dinadinsul. În ultima vreme, după cum observase Bay, Claire era tot mai distrată. Acum, de pildă, purta doi cercei diferți – unul roz, celălalt albastru.

– Au trecut şase săptămâni de-atunci. Nu înțeleg de ce nu ne lasă să le luăm.

Evanelle ridică privirea spre micile dreptunghiuri alb-negru care se zăreau printre merele şi frunzele de pe crengile cele mai de sus.

– Lăsați-l în pace. Pomul ăsta a îndrăgit-o dintotdeauna pe Lorelei. Lăsați-i lui pozele.

Sydney îşi propti mâinile în şolduri.

– Ba eu am să-i tai crăcile!

– Nu pot fi nici tăiate, şi nici rupte, îi aminti Claire.

– Măcar să încerc, tot am să mă simt mai bine.

– O să te pocnească-n cap cu merele, oftă Claire. Poate reuşim s-o convingem pe Bay să-i vorbească din nou.

– Singura dată când am avut o şansă de a lua înapoi fotografiile a fost când Bay a zis că voia să vadă cum arăta bunica ei, îi explică Sydney lui

Evanelle. A coborât o creangă, ca să-i arate, dar, când am încercat să înhățăm fotografia, a smucit-o înapoi.

Se întoarse spre Bay, care închise imediat ochii. Din noaptea cu pricina, nu reuşea să mai audă lucruri interesante decât atunci când toată lumea credea că nu mai asculta.

– Să n-o trezim.

– Văd că mai poartă şi acum broşa aia, observă Evanelle, cu afecțiune.

– Nu şi-o scoate niciodată.

Bay ar fi vrut s-o atingă, ca întotdeauna când începea să se îngrijoreze, dar ştia că toți ochii stăteau ațintiți în direcția ei.

– Ce vânt te-a adus încoace, Evanelle? o întrebă Claire.

Fetița întredeschise un ochi. Acum se întorseseră cu spatele spre ea.

– Credeam că tu şi Fred luați azi masa cu Steve.

– Aşa e. Abia aştept. Steve va pregăti iarăşi ceva deosebit. I-am spus lui Fred că e foarte norocos să aibă un instructor culinar îndrăgostit de el. S-a uitat la mine de parcă i-aş fi spus că avea albine în păr.

– Încă mai crede că e dator să întrețină relații cu Steve din cauza acelui cuțit de tăiat mango?

– A, nu – progresează. În ultima vreme, la fel de bine s-ar putea şi ca *eu* să fiu în relații cu Steve. Oriunde se duc, Fred vrea să mă ia şi pe mine cu

ei. Se distrează de minune. E fericit. Numai că încă nu vrea să recunoască. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot o să-şi dea seama. N-am să-i mai spun ce are de făcut. Iar Steve îl lasă să ia el toate hotărârile, adică exact ceea ce are nevoie să facă. Între timp, eu profit de ocazie şi mă ghiftuiesc numai cu bunătăţi. Săptămâna trecută, am mâncat pentru prima oară melci! Ce ziceţi de asta? încheie ea, cu un mic chicotit. Îmi plac la nebunie bărbaţii gay, sunt o comoară la casa omului.

– Mă bucur că te distrezi bine, Evanelle, îi spuse Claire.

– Fred mă aşteaptă în maşină, dar a trebuit să trec pe-aici ca să-ţi dau asta.

Bay nu văzu ce era – doar strălucirea de-o clipă a unei hârtii albe, când Evanelle scoase ceva din geantă.

– Seminţe de suflarea-bebeluşului? întrebă Sydney. Pentru care dintre noi?

– Pentru amândouă. A trebuit să vă dau amândurora. Fred m-a dus la magazinul de grădinărit, lângă piaţa agricolă, ca să le cumpăr. A, şi l-am văzut şi pe Henry în piaţă. Cumpăra mere. Arată foarte bine. A zis că umărul i se vindecă repede şi în curând va fi ca nou.

– Da, şi crede că e datorită merelor, zâmbi Sydney, clătinând din cap. Din noaptea aia, nu se mai satură de mere.

– Aş vrea ca şi Tyler să fie la fel, spuse Claire. Acum nici mort nu se mai apropie de copac. Spune

că, probabil, ăsta-i singurul raport oficial de poliție care afirmă că un măr a alungat suspectul, fără ca nimănui să nu i se pară ceva neobişnuit.

Cu toții încercau să ascundă de Bay detaliile despre ceea ce i se întâmplase lui David în noaptea aceea, după ce fugise din grădină, dar ea se ascundea după uşi sau îşi lipea urechea de grătarele cuptoarelor, ca să asculte în secret când vorbeau despre asta. Tatăl ei fusese arestat chiar lângă oraşul Lexington, din Kentucky. Îşi accidentase SUV-ul în timp ce-l urmărea poliția. Când l-au descarcercat din epava maşinii, nevătămat, s-a rugat de ei să nu-l aresteze. Nu putea să intre în închisoare. Pur şi simplu, nu *putea*. I-a implorat să-l omoare mai degrabă. În aceeaşi noapte, a încercat să se spânzure în celulă. În puşcărie avea să i se întâmple ceva rău, şi o ştia. Asta trebuia să fie ceea ce văzuse în timp ce mânca mărul, motivul pentru care fugise, cauza pentru care nu voia să fie prins.

Când se gândea la el, Bay se întrista. Tatăl ei nu-şi avea locul nicăieri. I-ar fi fost şi greu să nu-i pară rău pentru o viață care nu avea niciun scop. Era fiul unor părinți fără chip, care muriseră cu ani în urmă. Era prietenul multor oameni care se temeau de el prea mult ca să-l refuze. Singurul lui scop, se părea, fusese acela de a apărea în viața mamei ei, ca s-o trimită acasă.

Pentru asta, conchidea Bay, avea să-i fie recunoscătoare.

Pentru celelalte însă se întreba dacă l-ar fi putut ierta vreodată. Spera să nu-l țină minte timp suficient ca să afle.

Se speriase îngrozitor, văzându-și tatăl acolo... Aproape că-l uitase – cum arăta, cât de tare putea să se înfurie. Fericirea o legănase, înainte de apariția lui, iar acum voia să fie legănată din nou. Și începea deja; simplul fapt că stătea culcată în grădină făcea ca lucrurile să se amelioreze cu mult. Mamei sale urma să-i ia ceva mai mult timp, dar și Sydney începea să fie iar legănată. Uneori, Bay se așeza pe prima treaptă de jos a scării din casă, în timp ce Henry și mama ei stăteau pe verandă, și-l asculta pe Henry cum îi cânta lui Sydney – nu cu note muzicale, ci cu promisiuni. Bay îl dorea pe Henry în viețile lor într-un mod pe care nu putea să-l explice pe deplin. Era la fel ca dorința de soare sâmbăta sau de clătite la micul dejun. Pur și simplu, te făceau să te simți bine, și de aceea le voiai. Tatăl ei nu avusese niciodată un asemenea efect. Chiar și când râdea, îi făcea pe toți din jur să tremure de teamă că scurta perioadă de bună dispoziție avea să ia sfârșit. Și lua sfârșit întotdeauna.

Dar mai bine să nu se gândească la asta.

– Astea cred că-s pentru tine, spuse Sydney, dându-i lui Claire pachețelul cu semințe. Suflarea-bebelușului e pentru mirese, nu? Tyler și cu tine aveți o întâlnire nupțială.

– Ba nu, pentru tine sunt, replică sora ei, încercând să i le înapoieze. Tu și Henry o să fugiți

în lume, dacă el are vreun cuvânt de spus despre asta.

Bay spera să fie aşa. În unele nopţi, Sydney şedea pe marginea patului, înainte ca Bay să adoarmă, şi-i vorbea despre Henry. Vorbea în termeni generali şi nesiguri, în mod evident nedorind s-o copleşească pe Bay cu gândul la un nou bărbat în viaţa lor. Dar Bay nu se simţea copleşită deloc. Era *nerăbdătoare*. Acum, când visul încă nu i se reprodusese întocmai, Bay era curioasă să afle cum aveau să evolueze lucrurile. Dacă tatăl ei distrusese totul? Dacă venirea lui acolo le dăduse pe toate peste cap?

– Poate că seminţele nu înseamnă măritiş, poate că anunţă naşterea unui copil, spuse Evanelle.

Sydney râse.

– Ei bine, asta pe mine mă exclude, deocamdată.

Claire se uita gânditoare la pachetul din mâna ei.

– Claire? întrebă Sydney.

Sora ei ridică privirea, cu un mic zâmbet complice, pe care Bay nu-l mai văzuse niciodată, dar Sydney păru să-l recunoască numaidecât.

– *Serios?* exclamă ea, luându-i faţa în mâini.

Bay îşi spuse că, în ultima vreme, o văzuse pe mama ei devenind tot mai fericită, dar încă nu arătase niciodată chiar ca acum. În jurul ei radia o bucurie galbenă. Când eşti fericit pentru tine însuţi,

te umple. Când ești fericit pentru altcineva, dă pe dinafară. Era aproape prea strălucitoare ca s-o poată privi.

– O, Doamne! *Chiar...?!*

Claire dădu din cap.

Bay le văzu pe toate trei îmbrățișându-se, apoi ieșiră din grădină ca un mănunchi de vlăstare Waverley, vorbind cu mâinile, atingându-se, râzând.

Copacul trepida de emoție, ca și cum ar fi râs împreună cu ele.

Aruncă în urma lor un măr.

După plecarea lor din grădină, Bay se întoarse cu fața în sus, întinzându-se pe iarbă, sub pom. În timp ce mărul fremăta, de deasupra ei se auzeau foșnete de hârtii. Se uită la pozele pe care pomul le culesese în acea noapte din urmă cu șase săptămâni. Fluturau ușor pe ramurile lui. Acum, soarele începea să decoloreze imaginile, iar Lorelei dispărea încet.

Cu cât Bay stătea mai mult acolo, cu atât se estompa și tatăl ei.

Îi plăcea locul acela atât de tare...

Lucrurile nu erau decât pe jumătate perfecte, fiindcă încă nu existau luciri și curcubeie pe fața ei, dar atâta nu era de ajuns? Toată lumea era fericită. Probabil că aceea era maxima apropiere de imaginea din visul ei pe care-o putea atinge locul acela. Și era aproape... atât de aproape... Zău că n-ar fi avut de ce să-și facă griji.

Își duse mâna la broșă, cu un gest mecanic, căutând o mângâiere.

Deodată, degetele ei strânseră agrafa.

Stai o clipă...

Asta fusese...? Chiar era atât de simplu?

Strânse din buze, în timp ce desprindea broșa de bluză. Era atât de surescitată, încât mișcările degetelor îi deveniseră stângace și fu nevoită să încerce de mai multe ori.

Iarba era moale ca în visul ei. Iar mirosul de plante și flori se simțea exact ca în vis. De jur împrejur răsunau foșnetele hârtiilor, în timp ce copacul continua să se cutremure. Cu răsuflarea tăiată, Bay ridică deasupra capului broșa, cu explozia ei de pietre în formă de stea. Acum mâna îi tremura, de teamă să nu urmeze o dezamăgire. Începu să miște broșa încoace și-ncolo – până când, dintr-odată, ca artificiile de Crăciun, fațetele prinseră lumina, scăldându-i fața într-o ploaie de scântei multicolore. Putea efectiv să le simtă, niște culori atât de răcoroase, încât o încălzeau, ca fulgii de zăpadă.

Tot trupul i se relaxă și începu să râdă. Și râse, râse cum de mult nu mai râsese.

Avea nevoie de asta. Avea nevoie de o asemenea dovadă.

Da, acum totul urma să fie bine.

Ba chiar, *perfect*.

DIN JURNALUL DE BUCĂTĂRIE WAVERLEY

Angelică – Își va ajusta sensul după nevoile dumneavoastră, dar e deosebit de bună pentru a liniști copiii peste măsură de energici, la masă.

Balsam de lămâie – După ce-l consumă, pentru un scurt interval de timp, persoana va gândi și se va simți la fel ca în tinerețe. Rețineți, vă rugăm, acest efect înainte de a-l servi, dacă aveți la masă foste iubiri. Floare a călătoriei în timp.

Boboci de zucchini – Se servesc când aveți nevoie să vă faceți înțeles. Flori ale limpezirii.

Bulbi de iacintă – Cauzează melancolie și gânduri despre regrete trecute. Se folosesc numai bulbii uscați. Floare a călătoriei în timp.

Caprifoi – Pentru a vedea pe întuneric, dar numai dacă folosiți caprifoi dintr-un desiș de tulpini gros de cel puțin o jumătate de metru. Floare a limpezirii.

Călțunaș – Stimulează apetitul bărbaților. Pe femei le face să fie secretoase. Uneori, în grupurile

mixte, prilejuieşte legături sexuale secrete. Nu scăpaţi din vedere musafirii.

Cicoare – Ascunde amărăciunea. Îi dă celui ce-o consumă o senzaţie că totul e bine. Floare a învăluirii.

Crăiţă – Stârneşte afecţiune, dar uneori însoţită şi de invidie sau de gelozie.

Gura-leului – Previne influenţele nefaste ale altora, mai ales asupra persoanelor cu sensibilităţi magice.

Isop de anason – Alungă frustrarea şi stările confuze.

Lalea – Îi dă persoanei o senzaţie de perfecţiune sexuală. Un posibil efect colateral este susceptibilitatea faţă de părerile altora.

Levănţică – Ridică moralul. Împiedică hotărârile neînţelepte care pot rezulta de pe urma oboselii sau a depresiei.

Liliac – Când se doreşte o anume cantitate de umezeală. Conferă încrederea că faptul de a vă umili în faţa altcuiva nu va fi folosit împotriva dumneavoastră.

Mentă piperată – O metodă iscusită de disimulare. Când e folosită împreună cu alte flori comestibile, zăpăceşte persoana, ascunzând astfel adevărata natură a ceea ce faceţi. Floare a învăluirii.

Mugur de arpagic – Vă asigură victoria într-o ceartă. În mod foarte convenabil, mai e şi un antidot pentru sentimentele rănite.

Muşcată roz – Produce amintiri ale vremurilor bune de altădată. Efecte opuse bulbului de iacintă. Floare a călătoriei în timp.

Nasturele-burlacului – Ajută la găsirea lucrurilor care înainte au fost ascunse. Floare a limpezirii.

Pansea – Încurajează persoana să facă complimente şi cadouri surpriză.

Păpădie – Stimulent care încurajează fidelitatea. Printre cele mai frecvente efecte secundare se numără orbirea faţă de cusururi şi scuzele spontane.

Petale de trandafir – Încurajează dragostea.

Verbină cu lămâie – Produce goluri în conversaţie, cu o pierdere misterioasă a cunoştinţei. Ajută când aveţi musafiri agitaţi, exagerat de guralivi.

Violetă – Un final minunat pentru orice masă. Induce o stare de calm, aduce fericirea, şi asigură întotdeauna o noapte de somn odihnitor.

Sfârşit

Grădina fermecată, publicată în vara anului 2007, a devenit un bestseller şi s-a bucurat de numeroase cronici favorabile.

În paralel cu acţiunea propriu-zisă – tipică pentru un roman de dragoste american de succes scris de o femeie, avem povestea unei grădini misterioase, grădina lui Claire, şi a unui măr foarte ciudat, a cărui intervenţie în acţiunea cărţii este fundamentală. Mărul, după cum spune la un moment dat autoarea, „le spune oamenilor lucruri pe care n-ar trebui să le ştie". El este deopotrivă fruct al cunoaşterii şi măr al discordiei.

Tocmai stropul de magie şi supranatural fac din subiectul acestui roman unul imprevizibil. Cartea se citeşte cu uşurinţă şi este genul care te captivează, foarte solară, luminoasă şi parfumată, pe care nu o poţi lăsa din mână.

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-209-5

36 LEI (32,39 + 2,97 TVA + 0,64 T.L.)